

Dạy dỗ tiểu mẹ mễ

Contents

Dạy dỗ tiểu mẹ mễ	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	14
4. Chương 04	20
5. Chương 05	24
6. Chương 06	30
7. Chương 07	35
8. Chương 08	40
9. Chương 09	47
10. Chương 09	55
11. Chương 10	62
12. Chương Kết	69

Dạy dỗ tiểu mẹ mễ

Giới thiệu

Nàng đúng thực đáng thương, chịu khổ kết giao với bạn trai đã 6 năm nhưng người kia lại bắt cả hai

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-do-tieu-me-me>

1. Chương 01

Cuộc sống của Hồ Phi Phi khá đơn giản mà tâm hồn nàng cũng giống như tờ giấy trắng. Nàng từ nhỏ đã sống ở phía nam Đài Loan, toàn thân nàng đều tản ra hơi thở chất phác, cha mẹ ở đây mở một cửa hàng trái cây nhỏ, mỗi ngày bận việc từ sớm tới muộn, cho nên thường đem nàng giao cho bà ngoại chăm sóc. Nhà hàng xóm có một anh chàng lớn hơn nàng sáu tuổi, tên là Từ Trạch Minh. Bộ dạng anh khá suât,

thành tích học tập lại tốt, trước đây nàng ngoài việc thích nghe bà ngoại kể chuyện xưa, thì nàng hay bám theo sau Trạch Minh đại ca xem mấy đứa con trai chơi trò bắn nhau. Thời gian dần trôi, anh trở thành mẫu bạn trai lý tưởng của nàng. Đến khi tốt nghiệp phổ thông trung học, anh rất cực chịu không được người cha say rượu, cũng phiền chán người mẹ cả ngày lưu luyến cố giữ sắc đẹp của bà, anh quyết định chọn một trường đại học ở phía bắc. Tuy rằng từ đó hai người xa cách đôi nơi, nhưng nàng thích Trạch Minh đại ca, vẫn ôm giấc mộng có một ngày có thể làm bạn gái của anh, rất cực vào một đêm trăng tròn nàng đến tìm anh ta ở Đài Bắc, cố lấy dũng khí thổ lộ lòng mình. Ngoài dự liệu của nàng, Trạch Minh đại ca, người vẫn được nàng coi là bạch mã vương tử cư nhiên đáp ứng cùng nàng kết giao, từ nay về sau nàng thành bạn gái danh chính ngôn thuận của anh. Bà ngoại nói, hạnh phúc của người con gái được tạo ra từ một người nam nhân ôn nhu cùng sẵn sóc họ. Bề ngoài Trạch Minh đại ca ưa nhìn, thành tích học tập khá nổi trội xuất sắc, trong khoảng thời gian hai người kết giao, tuy rằng không làm được như nam nhân vật chính tốt nhất trong tiểu thuyết, nhưng đôi khi anh cũng cho nàng biết lãng mạn cùng ảo tưởng. Tốt nghiệp đại học, anh thuận lợi thi được vào một xí nghiệp cỡ trung, một đường từ nhân viên quèn lên tới phó tổng, cũng nghe nói anh được lão bản coi trọng thập phần. Vì muốn tạo một bất ngờ thật lớn cho bạn trai yêu mến, hôm nay nàng vụng trộm gạt anh đi vào xí nghiệp Đại Vũ nơi anh làm việc. Mà khi nàng hao hết tâm lực thiên tân vạn khổ (nhiều khó khăn) rốt cực tìm được văn phòng của bạn trai, nhưng nàng nhìn thấy một nữ nhân xinh đẹp đang ngồi trong lòng bạn trai mình! Mức độ thân mật giữa hai người tuyệt đối càng phần khích hơn so với cảm tình cảm thắm thiết trong phim điện ảnh. “Người là ai, sao tự nhiên tùy tiện xông loạn vào văn phòng của người khác?” Quần áo không chỉnh, tóc tai hỗn loạn, Cao Lệ Lệ không khách khí trừng mắt lườm Hồ Phi Phi đang đứng đại ra ở cửa văn phòng. Giây tiếp theo cô ta ấn gọi nội tuyến, “Thư ký Ngô, người lại trốn đi đến phòng pha trà nói chuyện phiếm sao? Chuyện gì ư? Có kẻ lạ xông tới văn phòng phó tổng mà người cũng không biết, còn không kêu bảo vệ đem kẻ này đuổi đi cho ta, nếu không ta sẽ gọi ba ta khai trừ người!” Rốt cực Hồ Phi Phi hoàn hồn khỏi nỗi khiếp sợ, khó có thể chấp nhận, trừng mắt nhìn hai người trong phòng. “Người..... Người mới phải trả lời người là ai, anh ta là bạn trai của ta, được chưa!” Giọng Hồ Phi Phi nghẹn ngào như đã bị vây khốn sắp mất hết. “Từ Trạch Minh, anh mau nói cho cô ta biết, em là người nào của anh.....” Nàng vọt đi vào, muốn nhìn rõ ràng kẻ có gương mặt quen thuộc kia đến tột cùng có phải bạn trai mà nàng kết giao nhiều năm qua hay không. Vì sao người đàn ông này từng nói lời thề son sắt rằng muốn cưới nàng làm vợ, nay trong lòng lại ôm lấy người phụ nữ khác? “Phi Phi, sao em lại tới đây?” Trong giọng nói của Từ Trạch Minh không có gì vui sướng, sau một lát kinh ngạc anh lập tức khấn trương nhìn nữ nhân trong lòng liếc mắt một cái, lại cố gắng trấn định. “Em nếu muốn tới Đài Bắc, đáng lẽ phải gọi điện thoại báo trước cho anh, xét về tình nghĩa cùng mọi người từ nhỏ lớn lên cùng nhau, anh sẽ phái người đến nhà ga đón em.” “Từ nhỏ lớn lên cùng nhau?” Hai mắt Hồ Phi Phi trừng lớn giống như phát điên. “Chúng ta không phải người yêu sao? Anh còn nói chờ sự nghiệp thành công, sẽ lấy em làm vợ.....” “Trạch Minh, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Sắc mặt của Cao Lệ Lệ nhất thời trở nên khó coi vô cùng, “Anh có bạn gái ở quê?” “Không phải, Lệ Lệ, em hãy nghe anh nói.....” Từ Trạch Minh khấn trương giải thích sự vô thức, “Nha đầu này là hàng xóm bên nhà anh trước kia, mới đây liên tục miệng nói thích anh, còn nói sau khi lớn lên phải gả làm vợ anh, nhưng anh từ xưa đến nay đều không thích nàng, hơn nữa từ khi anh bắt đầu đến Đài Bắc học, vốn không có liên lạc qua lại với nàng, cũng không biết nàng từ đâu biết địa chỉ công ty, Lệ Lệ, em phải tin tưởng anh, từ đầu tới cuối anh chỉ yêu duy nhất một người phụ nữ là em thôi.” Mấy lời thoại kinh điển trong phim tình cảm ướm át liền từ miệng anh ta liên tiếp phun ra. Hồ Phi Phi không thể tin được bạn trai của nàng nữa, nàng nghĩ đến từng chọn anh ta làm lão công mà kẻ này cư nhiên bắt cả hai tay, hơn nữa trợn mắt nói dối đem nàng ra nói đến mức chẳng thể chịu nổi như thế, không những hoàn toàn phủ định, chối bỏ cảm tình bọn họ suốt bốn năm qua, còn thổ lộ tâm tình đối với bên thứ ba đáng ghét. Nàng vẫn đang thất thần, thư ký cùng bảo vệ đã đến đây, một người một bên kéo cánh tay nàng, “Tiểu thư, đây là xí nghiệp tư nhân, chưa cho phép cô tiến vào, mời cô đi ra ngoài.....” “Buông..... Các người buông.....” “Trạch Minh, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, em muốn anh cho em một lời giải thích thỏa đáng.” Cao Lệ Lệ cũng chưa buông tha chuyện này. “Lệ Lệ, em không cần tức giận, anh cùng nữ nhân kia thật sự thực không quen, anh đoán nàng khả năng biết được anh hiện tại có sự nghiệp tốt, cho nên muốn lôi kéo để được lợi từ anh..... Bảo vệ, còn đứng yên đây làm gì, đem nàng ra ngoài, không cần cho nàng bước vào tòa nhà này một bước.....” “Từ Trạch Minh, anh làm sao có thể đối xử với em như vậy..... Hai tên hỗn đản các người buông.....” Một đường bị người khác lôi kéo cánh tay hướng ra phía ngoài, Hồ Phi Phi liên tiếp kêu gào, bất chợt làm nhiều công nhân viên đều tò mò đem ánh mắt nhìn nàng. Cửa thang máy lúc này rộng mở, vài vị nam tử cao lớn uy mãnh nối đuôi nhau mà ra, trong đó nam nhân cầm đầu (đi đầu ^_^), tuổi ước chừng hai mươi sáu, hai bảy tuổi, toàn

thân đều tản ra hơi thở nguy hiểm làm người khác không thể khinh thường. (Sia: Nam 9 xuất hiện >__< tên tên tên) Phía sau hắn có vài người đàn ông đi theo, người người trên mặt toát ra nét sắc bén cùng khí phách, dễ làm cho người ta kinh hãi. Như con mèo nhỏ tức giận giãy dụa, Hồ Phi Phi rốt cục thoát khỏi sự kiềm chế, thân thể bị lão đảo về phía trước, ngã ngay vào lòng chàng thanh niên mới vừa ra khỏi thang máy. “Quý công ty đều dùng phương thức này để hoan nghênh khách sao?” Tiếng nói trầm thấp từ tính mê người vang lên, mang theo một cổ quyền uy trời sinh, bàn tay hắn to đưa ra đỡ nàng suýt chút nữa ngã sắp xuống, giúp Hồ Phi Phi đứng thẳng lại, ánh mắt mang theo soi mói nhìn cô gái trước mắt có mấy nốt tàn nhang trên mặt. “Tiểu thư, hiện tại đã là thế kỷ hai mươi mốt, cho dù cô muốn câu dẫn ta, ít nhất cũng đổi chút chiêu thức mới mẻ.....” Vốn Hồ Phi Phi lửa giận đầy mình bị miệng hắn thốt lời khinh miệt nên tức giận đến mức cả người phát run, quay đầu lại nhìn đến bạn trai ‘cũ’ đang lộ ra vẻ mặt ước gì nàng chạy nhanh cút đi. Ủy khuất cùng phần nộ đồng thời tăng lên, nước mắt chẳng chịu thua kém cũng chảy ra. “Trên đời này quả nhiên không có một nam nhân nào là thứ tốt cả, Từ Trạch Minh, nghe rõ ràng cho ta, hiện tại là Hồ Phi Phi ta đá ngươi, chúng ta từ lúc này gameover !” Nàng đồng thời gào thét, trong tình trạng rối tinh rối mù hai tay nàng ra sức đem chàng trai anh tuấn trước mắt đẩy sang một bên, “Cút ngay ! Tên chướng mắt!” Lướt qua đám người, nàng rút cuộc thừa nhận không chịu nổi loại tình huống xấu hổ này, tuyệt vọng rời đi.Đài Bắc là thành phố sống về đêm, đối với kẻ có tiền mà nói, nơi đây đầy những điều cực kỳ dị hoặc. Ban đêm trong quán bar Lam Điều, dưới ánh đèn cùng âm nhạc sôi động, cách trang trí có vẻ xa hoa lãng phí mê người, chỗ ăn chơi loại này dĩ nhiên trở thành nơi giảm bớt rất nhiều áp lực do công tác bận rộn. Trong góc, một chàng trai trẻ đang ngồi dưới ngọn đèn u trầm, vẫn loáng thoáng có thể thấy được ngũ quan khắc sâu trên gương mặt tuấn mỹ của hắn. Áo sơ mi màu đen cắt may rất vừa người, cổ áo mở rộng hơn phân nửa, lộ ra cái cổ cao ngất, càng tôn lên khuôn mặt gợi cảm đầy kiên nghị của hắn. Hắn tao nhã nhấp nhấp một ly thủy tinh đựng thứ rượu nâu sồng sánh, ánh mắt đen thẳm thâm thúy đang không rời tầm nhìn ra khỏi quầy bar. Hắn chú ý cô gái kia thật lâu, cũng không phải bộ dạng nàng có bao nhiêu gợi cảm xinh đẹp, cũng không phải bởi vì thân thể nàng có dáng vóc ma quỷ mê người, mà hắn thấy tiểu tàn nhang trên mặt nàng thật đáng yêu, làm cho hắn nhớ tới một màn phấn khích lúc sáng nay. Từ quần áo cùng với ngôn hành (ngôn từ + cách hành xử) cử chỉ của nàng để xem xét, trường hợp này nàng tựa hồ là lần đầu tiên tiếp xúc không khí ở đây, có chút vẻ không hợp nhau, cử chỉ mới lạ, ngay cả quy củ tối thiểu nàng cũng không hiểu. Người pha chế rượu đưa một ly huyết tinh Mary cho nàng, nàng nghe cũng như không nghe thấy, cầm cái ly liền một ngụm uống cạn, giây tiếp theo nàng bắt đầu kịch liệt ho khan, bộ dáng chật vật không chịu nổi. Nhân viên pha chế rượu khuyên vài câu, nàng lại khua khua tay, lộ ra biểu tình bướng bỉnh lớn tiếng nói xong xuôi vài lời, người pha chế dường như bất đắc dĩ lại rót một cốc rượu đặt trước mặt nàng. Nàng tiếp tục đoạt lấy cốc rượu, uống thả cửa một hơi, theo đúng dự đoán, tiếng ho khan của nàng lại lần nữa truyền đến truyền tai hắn, làm cho người ta không đành lòng. Hắn thưởng thức một lúc, sau đó chậm rãi thu hồi tầm mắt, nhấp dần nốt lượng chất lỏng còn lại trong ly, cử chỉ tao nhã tự nhiên, dường như một màn thể hiện (hoặc trình diễn) kia đối với hắn mà nói, bất quá chỉ là một trong phần đông những tiết mục giải trí hạng nhất. Cúi đầu thưởng thức chiếc di động đặt lên bàn, lên mạng kiểm tra một ít tin tức trọng yếu, một vị mỹ nữ yêu diễm đi tới, bừa bãi bộc lộ dáng người xinh đẹp cùng với mỹ mạo đáng kiêu ngạo cho hắn xem. “Tiên sinh, có hứng thú mời ta uống một chén hay không?” Hắn xả ra một chút tươi cười tà mị, giống như soi mói tác phẩm nghệ thuật mà nhìn đối phương từ trên xuống dưới, “Điều kiện của cô tựa hồ không đủ để gọi lên hứng thú của ta.” Miệng cười ôn nhu nhất thời trở nên khó coi vô cùng, đôi môi mỹ nữ muốn phun ra mấy lời mắng nhiếc, vừa hận trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, xoay thắt lưng đảo mông quay người đi tìm kẻ ngốc kế tiếp. Người thanh niên này cười lạnh, nhưng chẳng nhiều lời, cúi đầu tiếp tục bắt tay vào xem xét tin tức làm ăn. Cho đến một ngụm rượu cuối cùng xuống cổ họng, hắn mới chậm rãi đứng dậy, đi đến phía cửa quán. “Người..... Người không cần hiểu lầm nga..... Ta không có uống rượu quýt, ta có tiền, rất nhiều rất nhiều tiền..... Ồ.....” Nàng nắc một tiếng không khí chất, mà khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ bừng, “Chờ ta một chút..... Ta..... Ồ..... Ta tìm cho người xem.....” Ở chỗ quầy bar, Hồ Phi Phi mở túi xách bắt đầu tìm kiếm, dường như tốn hơn nửa ngày vẫn chưa thấy được thứ nàng muốn tìm. “Rầm rầm -” Một trận tiếng vang hỗn độn qua đi, nàng đem tất cả các thứ trong túi đồ ra, một đồng tạp vật cùng một cái di động giá rẻ không cần thận từ trên bàn rơi nhào xuống đất, vừa vịn bị một chiếc giày da màu đen chặn lại, rồi phát ra tiếng động gây vỡ thanh thúy. Khoảnh khắc này dường như ngừng trôi tại đây, Hoắc Đình Thần hơi hơi dừng bước chân. Hắn hơi nhú mày cúi đầu, dùng loại ánh mắt gần như bài xích đánh giá chiếc di động đã bị phá hỏng dưới bàn chân hắn, giống như bất mãn với cái điện thoại này đột nhiên xuất hiện ở dưới chân trở ngại bước chân hắn đi tiếp, hắn hoàn toàn không có cảm giác áy náy, ngược lại, vẻ mặt hắn không kiên nhẫn. Nâng lên chiếc giày da sáng bóng, không để

ý tới ánh mắt người khác kinh ngạc, hẳn đem chiếc di động rỏ mặt kia đá sang một bên, nhất thời xuất hiện một đồng hải cốt (các thứ ở trong điện thoại ạ >.<). vừa=" định=" khom=" người=" xuống=" cầm=" di=" động,=" hồ=" phi=" phi=" ngậy=" ngốc=" ngẩng=" đầu,=" chậm=" rãi=" đưa=" mắt=" nhìn=" từ=" đôi=" chân=" dài=" thẳng=" tấp=" của=" đối=" phương=" lên=" trên=" xem,=" cho=" đến=" khi=" thấy=" tuần=" dung=" may=" mẫn=" được=" trời=" ưu=" ái=" ban=" cho=" kia=" hiện=" ra=" trước=" mặt,=" nhìn=" một=" cái=" không=" sót=" gì.= " đôi=" mắt=" đen=" lợi=" hại=" như=" mắt=" chim=" ứng=" mang=" theo=" một=" chút=" châm=" chọc=" nhìn=" chăm=" chăm=" nằng,=" cánh=" môi=" duyên=" dáng=" cũng=" hình=" như=" lạnh=" lưng=" lộ=" ra=" nụ=" cười=" nhẹ,=" "cô=" chần=" đường=" của=" ta.= " thanh=" âm=" trầm=" thấp=" mà=" mê=" người,=" cứ=" việc=" xuất=" khẩu=" (mở=" mồm)= " là=" lại=" nói=" lời=" lạnh=" lưng=" vô=" tình.= " "á!=" người=" dẫm=" hồng=" điện=" thoại=" của=" ta=" rồi=" nha!"= " nằng=" nửa=" ngồi=" xồm=" nhìn=" chỗ=" 'xác'= " di=" động,=" hai=" tay=" nâng=" lên=" vãi=" thứ=" linh=" kiện=" điện=" tử=" bên=" trong=" máy,=" hai=" mắt=" hơi=" lên=" án=" trừng=" trừng=" nhìn=" người=" nam=" nhân=" cao=" lớn,=" kiêu=" căng=" đứng=" trước=" mặt=" nằng,=" nằng=" có=" vẻ=" đang=" chờ=" đợi=" hẩn=" xin=" lỗi.= " "kia=" là=" rác=" chính=" cô=" vút=" đến=" dưới=" chân=" ta,=" ta=" không=" trách=" cứ=" cô=" gây=" trở=" ngại,=" chần=" đường=" ta=" đang=" đi,=" đó=" là=" ta=" đã=" nhân=" từ=" với=" cô,=" không=" nên=" chẳng=" rõ=" thế=" nào=" thì=" mới=" tốt,=" giờ=" phiền=" cô=" tránh=" ra.= " "có=" làm=" hay=" không=" a,=" trên=" đời=" sao=" lại=" có=" ai=" không=" phân=" rõ=" phải=" trái=" như=" người,=" rõ=" ràng=" là=" người=" dẫm=" hồng=" điện=" thoại=" của=" ta=" rồi....=" ợ!"= " còn=" muốn=" tiếp=" tục=" ca=" thán=" phần=" nộ,=" vừa=" rồi=" lượng=" còn=" trong=" người=" nằng=" vào=" lúc=" này=" lên=" men,=" dạ=" dày=" đau=" xót,=" nằng=" nhất=" thời=" khổ=" sở=" như=" bị=" đòi=" mạng.= " "tiểu=" thư,=" xin=" trả=" tiền.....=" " nhân=" viên=" phục=" vụ=" đứng=" một=" bên=" đang=" khó=" xử=" nhìn=" hồ=" phi=" phi=" tìm=" ví=" một=" hồi=" lâu=" mà=" vẫn=" chưa=" tìm=" được=" một=" đồng=" tiền=" nào.= " "đã=" nói=" sẽ=" không=" quỵt=" nợ=" quán=" các=" người.....=" hai=" gò=" má=" nằng=" đỏ=" bừng,=" nằng=" lại=" tìm=" kiếm=" tung=" tích=" ví=" tiền=" trong=" đồng=" đồ=" phân=" tán=" hỗn=" độn=" trên=" mặt=" đất.= " "kỳ=" quái,=" ví=" tiền=" của=" ta=" rõ=" ràng=" để=" trong=" túi.....=" nằng=" đang=" cố=" tự=" nhớ=" kỹ=" lại,=" chột=" có=" một=" tờ=" chi=" phiếu=" từ=" trên=" đầu=" nằng=" rơi=" xuống=" nền.nằng=" mờ=" mịt=" ngẩng=" đầu=" lên=" nhìn,=" chỉ=" thấy=" người=" nam=" nhân=" dẫm=" phá=" hư=" di=" động=" của=" nằng=" kia=" đang=" dùng=" ánh=" mắt=" khinh=" thường=" nhìn=" chăm=" chăm=" nằng,=" ngón=" tay=" thon=" dài=" chỉ=" xuống=" tờ=" chi=" phiếu=" có=" giá=" trị=" mấy=" ngàn=" tệ.= " "coi=" như=" bồi=" thường=" điện=" thoại=" của=" cô,=" mang=" trả=" tiền=" rượu=" của=" cô=" đi.= " nói=" xong,=" hẩn=" lướt=" qua=" người=" nằng,=" cử=" chỉ=" tao=" nhả=" đi=" đến=" cửa.= " cảm=" giác=" bị=" nhục=" nhã,=" bị=" đối=" xử=" vô=" tình=" này,=" gọi=" lên=" đau=" đớn=" sâu=" nhất=" từ=" đáy=" lòng=" của=" hồ=" phi=" phi.= " nằng=" lão=" đảo=" đứng=" lên,=" động=" tác=" có=" chút=" không=" ổn,=" có=" thể=" do=" ngọn=" đèn=" cùng=" tác=" dụng=" của=" còi=" mà=" hình=" ảnh=" hẩn=" cư=" nhiên=" cùng=" từ=" trách=" mình=" -=" kẻ=" phụ=" lòng=" nằng=" kia=" như=" đan=" xen,=" hòa=" vào=" nhau.= " phần=" nộ=" cùng=" ủy=" khuất=" đồng=" thời=" nẩy=" lên=" trong=" lòng,=" nằng=" cơ=" hồ=" đem=" hết=" toàn=" lực=" chạy=" tới=" phía=" trước,=" một=" phen=" kéo=" lấy=" cánh=" tay=" của=" nam=" nhân=" này.= " "đồ=" đàn=" ông=" bạc=" bẽo!= " chết=" tiệt,=" người=" đã=" phụ=" lòng=" ta,=" vì=" sao=" muốn=" đối=" xử=" với=" ta=" như=" vậy?= " ta=" đến=" tột=" cùng=" có=" chỗ=" nào=" không=" làm=" tốt,=" đau=" khổ=" thích=" người=" suốt=" bốn=" năm,=" kết=" quả=" người=" lại=" lừa=" ta=" bắt=" cá=" hai=" tay,=" còn=" ở=" trước=" mặt=" đối=" phương=" nhục=" nhã=" ta,=" người=" không=" phải=" đã=" làm=" ta=" quá=" thất=" vọng=" sao?"= " cũng=" không=" để=" ý=" tới=" ánh=" mắt=" kinh=" dị=" của=" người=" bên=" ngoài,=" cùng=" với=" biểu=" tình=" phần=" nộ=" của=" người=" đàn=" ông=" bị=" nằng=" ôm=" chặt=" cánh=" tay=" không=" buông,=" nằng=" hầy="

còn=" đấm=" chìm=" trong=" bi=" thương.= " kéo=" giữ=" lộn=" xộn=" còn=" nói=" một=" chuỗi=" dài=" tất=" cả=" đều=" là=" lên=" án=" người=" đàn=" ông=" phụ=" bạc=" với=" đủ=" loại=" hành=" vi=" phạm=" tội=" đến=" khi=" người=" vầy=" xem=" náo=" nhiệt=" tụ=" tập=" càng=" nhiều,=" hoặc=" dĩnh=" thần=" rớt=" cục=" chịu=" không=" nổi=" tiểu=" nữ=" nhân=" cứ=" một=" phen=" gắt=" gao=" cầm=" lấy=" tay=" hấn=" không=" bỏ=" ra.= " "uy,=" "đủ!=" "tiếng=" hô=" trảm=" thập=" thô=" bạo,=" nghiêm=" khắc=" mang=" theo=" chút=" bí=" ỉn=" làm=" người=" ta=" sợ=" hãi,=" "cô=" "được=" một=" tắc=" lại=" muốn=" tiến=" một=" thước=" (được=" voi=" đòi=" hai=" bà=" trưng=" ^ _),=" "đừng=" trách=" ta=" không=" khách=" khí=" với=" cô.....=" "ngươi=" còn=" rống=" (quát,=" "chửi=" ta?=" "nàng=" ủy=" khuất,=" đôi=" môi=" run=" run,=" "vẽ=" mặt=" lã=" chã=" chực=" khóc=" òa,=" nhất=" thời=" đổi=" lấy=" vô=" số=" sự=" đồng=" cảm=" của=" mọi=" người.= " "ngươi=" trước=" kia=" chưa=" bao=" giờ=" rống=" ta,=" cô=" ta=" rớt=" cuộc=" có=" chỗ=" nào=" tốt=" đẹp?=" vì=" sao=" người=" thích=" nàng,=" không=" hề=" thích=" ta.....=" "đồ=" bệnh=" thần=" kinh!=" "hoặc=" dĩnh=" thần=" không=" kiên=" nhẫn=" chửi=" nhỏ=" một=" tiếng,=" xoay=" người=" đi=" tiếp=" đến=" cửa=" ra=" vào.= " hồ=" phi=" phi=" say=" đến=" mức=" hồ=" đồ,=" giờ=" phút=" này=" đã=" xem=" hấn=" trở=" thành=" từ=" trạch=" mình,=" kẻ=" đã=" tổn=" thương=" nàng=" vô=" cùng=" sâu=" sắc.= " mắt=" thấy=" hấn=" đi=" ra=" cửa,=" sợ=" hấn=" lại=" biến=" mất=" trước=" mắt=" nàng=" lần=" nữa,=" tư=" thế=" nàng=" chặt=" vật=" đuối=" theo,=" gắt=" gao=" cầm=" lấy=" góc=" áo=" của=" hấn.= " "không=" cho=" phép=" đi,=" giải=" thích=" rõ=" ràng=" cho=" ta,=" vì=" sao=" muốn=" như=" vậy.....=" người=" còn=" chưa=" nói=" cho=" ta=" biết=" cái=" đồ=" nữ=" nhân=" hư=" hỏng=" kia=" rớt=" cuộc=" có=" chỗ=" nào=" tốt.....=" "buông=" tay!=" "không!=" "ta=" nói=" buông=" tay!=" "ta=" sẽ=" không=" buông!=" "hoặc=" dĩnh=" thần=" bị=" nàng=" chọc=" làm=" mất=" đi=" tính=" nhẫn=" nại=" vốn=" có,=" vung=" tay=" xoay=" người,=" "dáng=" người=" hồ=" phi=" phi=" nhỏ=" nhẩn,=" lại=" đang=" bị=" rượu=" làm=" tê=" dại=" từ=" đầu=" tới=" chân=" trở=" nên=" không=" hề=" có=" lực=" chống=" đỡ=" liên=" bị=" hấn=" đẩy=" ngã,=" rơi=" chặt=" vật=" đến=" cục=" điểm.= " nháy=" mắt,=" hoặc=" dĩnh=" thần=" xuất=" hiện=" một=" tia=" áy=" náy=" sâu=" trong=" nội=" tâm.= " tuy=" rằng=" hấn=" chỉ=" dùng=" ba=" phần=" sức=" lực,=" nhưng=" đối=" phương=" dù=" sao=" cũng=" là=" một=" cô=" gái=" lại=" đang=" say=" rượu.= " "ngươi=" là=" tên=" vương=" bát=" đản,=" đồ=" tiểu=" nhân=" đáng=" giận,=" đồ=" con=" rệp,=" người=" thật=" táng=" tận=" lương=" tâm,=" không=" có=" phẩm=" cách=" đạo=" đức,=" người=" chính=" là=" trần=" thế=" mĩ=" như=" trong=" lời=" bà=" ngoại=" nói,=" sớm=" muộn=" gì=" sẽ=" chết=" dưới=" cẩu=" đầu=" trảm.....=" (*=" phò=" mã=" trần=" thế=" mỹ=" đồ=" tân=" khoa=" trạng=" nguyên=" rồi=" kết=" hôn=" công=" chúa,=" cho=" người=" ngậm=" giết=" chết=" vợ=" con=" ở=" nhà.= " sau=" bị=" bao=" công=" xử=" tội=" chết.)=" hoặc=" dĩnh=" thần=" định=" đưa=" tay=" nâng=" nàng=" nhưng=" bị=" lời=" nói=" này=" chợt=" làm=" hấn=" cười,=" dùng=" động=" tác=" lại,=" nghiêng=" cứu=" hồ=" phi=" phi=" đang=" chỉ=" tay=" giống=" con=" mèo=" nhỏ=" giường=" móng=" ngời=" trên=" nền=" nhà=" lạnh=" như=" băng.= " ánh=" sao=" ban=" đêm=" sáng=" ngời=" chói=" mắt,=" bốn=" phía=" đèn=" nê=" ông=" cũng=" tỏa=" ánh=" sáng=" hoa=" mắt.= " đôi=" mắt=" nàng=" đen=" lấy=" hồn=" nhiên=" lúc=" này=" cũng=" sáng=" mê=" người,=" chẳng=" qua=" ngoại=" hình=" nàng=" chỉ=" tạm=" được,=" toàn=" thân=" không=" một=" chỗ=" đáng=" giá=" để=" nam=" nhân=" thưởng=" thức.= " hấn=" bắt=" đắc=" dĩ=" lại=" vươn=" tay=" ra=" kéo=" nàng=" lần=" nữa,=" nàng=" vừa=" mới=" đứng=" lên,=" tiếng=" nôn=" mửa=" liên=" cùng=" phát=" ra.....=" hoặc=" dĩnh=" thần=" trong=" đời=" này=" cuối=" cùng=" cũng=" hối=" hận=" một=" sự=" kiện=" chính=" là=" tùy=" tiện=" sinh=" ra=" nổi=" đồng=" cảm=" thương=" xót=" người=" khác.= " nếu=" không=" thấy=" nàng=" uống=" say=" chẳng=" còn=" biết=" gì,=" lại=" chịu=" khổ=" vì=" vừa=" bị=" bạn=" trai=" vút=" bỏ,=" hấn=" chết=" cũng=" sẽ=" không=" đem=" yêu=" tình=" chỉ=" biết=" gây=" phiền=" toái=" này=" mang=" về=" nhà.= " tiểu=" nha=" đầu=" đáng=" đánh=" đòn=" này=" khởi=" xướng=" màn=" uống=" rượu=" như=" điên=" thực=" làm=" cho=" người="

ta=" đau=" đầu=" chẳng=" những=" phun=" (nôn)=" lên=" nơi=" nơi=" trên=" người=" hân=" đều=" là=" uế=" vật=" (thứ=" bản=" thủ),=" còn=" lúc=" trên=" đường=" cái=" nằng=" vừa=" khóc=" vừa=" kêu,=" rất=" giống=" một=" con=" diên,=" bắt=" đặc=" dĩ=" đem=" nằng=" mang=" về=" nơi=" ở=" của=" hân=" tại=" trung=" tâm=" khu=" phó=" xa=" hoa,=" giặt=" sạch=" quần=" áo=" và=" tắm=" nước=" ẩm=" sạch=" sẽ=" đi=" ra,=" liền=" nhìn=" đến=" cô=" gái=" đáng=" thương=" kia=" bị=" hân=" để=" ngôi=" trên=" sàn=" đang=" cư=" nhiên=" ôm=" bình=" rượu=" diên=" cuồng=" uống,=" "uy,=" cô=" có=" biết=" lộn=" xộn=" lấy=" gì=" đó=" trong=" nhà=" người=" khác=" là=" hành=" vi=" phạm=" pháp=" hay=" không?"=" hân=" tiến=" lên=" một=" phen=" đoạt=" lấy=" bình=" rượu,=" bắt=" quá=" tới=" giờ=" này=" thì=" hân=" đã=" muộn,=" bình=" rượu=" đỏ=" ngon=" nhất=" này=" là=" bảo=" bối=" hân=" trân=" quý=" nhiều=" năm,=" lúc=" trước=" có=" bằng=" hữu=" tới=" chơi=" mới=" chỉ=" uống=" một=" nửa,=" phần=" còn=" lại=" hân=" vẫn=" luyện=" tiếc=" chưa=" uống,=" thể=" mà=" lại=" bị=" nhỏ=" này=" dưng=" cảm=" lãng=" phí=" uống=" gần=" như=" sạch,=" lại=" nhìn=" tiểu=" nha=" đầu=" đáng=" đánh=" đòn=" kia,=" giờ=" phút=" này=" khuôn=" mặt=" hồng=" tựa=" như=" nấu=" chín=" được=" cả=" tô,=" toàn=" thân=" đều=" tảo=" ra=" mùi=" rượu=" nồng=" đậm,=" "đem=" rượu=" của=" ta=" trả=" lại=" cho=" ta.....=" hồ=" phi=" phi=" đuổi=" theo=" hân=" cướp=" chai=" rượu,=" hân=" tức=" giận=" nhưng=" cũng=" không=" đánh=" nằng=" mà=" chỉ=" vung=" tay=" tránh=" đôi=" tay=" nhỏ=" bé=" non=" mềm=" của=" nằng,=" sắc=" mặt=" khó=" coi=" tới=" cực=" điểm,=" "rượu=" của=" cô?"=" toàn=" thân=" cô=" đều=" nghèo=" kiệt=" hủ=" lậu,=" mua=" được=" thứ=" rượu=" đỏ=" rất=" ngon=" và=" sang=" quý=" như=" vậy=" sao.....=" hoặc=" dĩnh=" thần=" còn=" muốn=" sau=" đó=" giáo=" huấn=" nằng,=" nhưng=" hân=" hậu=" tri=" hậu=" giác=" phát=" hiện=" chính=" mình=" cũng=" cùng=" nằng=" ngây=" thơ=" ngu=" xuẩn=" giống=" nhau,=" hân=" cư=" nhiên=" giảng=" đạo=" lý=" cùng=" một=" cô=" gái=" đáng=" giận=" đang=" say=" không=" còn=" biết=" gì,=" hai=" người=" lap=" xã=" (kéo=" giữ,=" giảng=" co)=" hết=" sức,=" áo=" tắm=" trên=" người=" hoặc=" dĩnh=" thần=" bị=" nằng=" kéo,=" nhất=" thời=" lộ=" ra=" nửa=" người=" trên=" cùng=" lông=" ngực=" rộng,=" rắn=" chắc,=" bóng=" loáng,=" đôi=" mắt=" hồ=" phi=" phi=" đen=" lấy=" mê=" loạn,=" gât=" gao=" nhìn=" chăm=" chăm=" quang=" cảnh=" mê=" người=" trước=" mắt,=" ngũ=" quan=" tuấn=" mỹ,=" trẻ=" trung=" mà=" may=" mắn=" lắm=" mới=" được=" như=" thế,=" mái=" tóc=" đen=" ngắn=" có=" nhiều=" chỗ=" không=" ngừng=" gió=" vài=" giọt=" nước=" trong=" suốt,=" làn=" da=" màu=" tiểu=" mạch=" (màu=" lúa=" mì=" hơi=" nâu=" đậm)=" khỏe=" mạnh=" luôn=" tỏa=" ra=" ánh=" sáng=" dụ=" hoặc=" không=" biết=" do=" còn=" quấy=" phá=" hay=" vì=" khát=" vọng=" có=" người=" an=" ủi=" tâm=" hồn=" bị=" thương=" của=" nằng,=" nhưng=" lại=" làm=" cho=" nằng=" bắt=" đầu=" sinh=" ra=" một=" ý=" niệm=" lớn=" mật=" trong=" đầu,=" hơn=" nữa=" nam=" nhân=" trước=" mắt=" tuấn=" mỹ=" giống=" như=" ma=" quỷ,=" toàn=" thân=" đều=" tảo=" ra=" sự=" mê=" hoặc=" trí=" mạng,=" nằng=" biết=" chính=" mình=" say,=" nhưng=" đấy=" lòng=" lại=" sáng=" tỏ=" trong=" như=" gương=" (đầu=" óc=" say=" nhưng=" tỉnh=" thần=" lại=" tỉnh),=" trả=" giá=" cảm=" tình=" bốn=" năm,=" đổi=" lấy=" cái=" gì?"=" nhắm=" mắt=" lại,=" nước=" mắt=" tràn=" ra,=" như=" vậy=" liền=" phóng=" tưng=" một=" lần,=" sẽ=" như=" thế=" nào?"=" nằng=" đột=" nhiên=" không=" hề=" báo=" động=" trước=" mà=" ôm=" lấy=" hân,=" trên=" mặt=" hiện=" vẻ=" liêu=" lĩnh=" làm=" cho=" hoặc=" dĩnh=" thần=" nhú=" mày,=" "cô=" muốn=" làm=" gì?"=" "nếu=" hân=" có=" thể=" có=" phụ=" nữ=" khác=" ở=" bên=" ngoài,=" ta=" vì=" sao=" không=" thể=" đi=" tìm=" người=" đàn=" ông=" khác.....=" đường=" như=" giận=" dỗi=" nói=" xong,=" nằng=" chủ=" động=" nghênh=" hướng=" cặp=" môi=" kêu=" gọi=" kia.....=" (hết=" chương=" >

2. Chương 02

Hôm sau. Khi nàng đau đầu mệt mỏi tỉnh lại, phát hiện chính mình nằm trong một căn phòng xa lạ, hơn nữa nó dị thường xa hoa. Một người đàn ông nàng không biết tên đang lộ ra vẻ mặt cười trào phúng nhìn nàng. “Tỉnh?” Âm điệu dày, bạc môi tà ác hơi hơi lơ lửng. Nàng kinh hoàng thất thố nhìn hết thấy bốn phía xa lạ, bao gồm nam nhân tuấn mỹ tà ác trước mắt, “Đây là nơi nào? Người là ai? Ta sao lại có thể ở nơi này?” Mơ hồ từ nãy giờ nàng mới chú ý tới cả người mình trần trụi, Hồ Phi Phi đột nhiên cả kinh, nhanh chóng đem chăn kéo đến tận cổ. “Người, tên hỗn đản này người làm gì với ta vậy?” Về mặt nàng đề phòng, trừng mắt nhìn người đàn ông kia toàn thân đều tràn ngập hơi thở nguy hiểm, ngũ quan thâm thúy nhìn hơi hơi quen mắt, nhưng nàng lại chẳng thể nào nhớ ra đến tột cùng gặp qua hần ở nơi nào. Hoắc Đình Thần tao nhã cúi thấp xuống, đem ngũ quan tuấn mỹ mỹ hoặc lòng người của mình tiến sát mặt nàng, hai người tiếp xúc gần gũi như thế làm trái tim Hồ Phi Phi không chỉ kinh hoàng mà còn hoảng hốt. Người thanh niên này không chỉ tuấn mỹ, mỗi động tác lơ đãng tay nhấc chân đều toát ra thần thái quý tộc cùng ngạo mạn, mà ngay cả khuôn mặt tươi cười đều thuộc cái loại cực phá hư này. Hai tay hần chống xuống giường, hơi ác ý đe dọa tiến gần đến khuôn mặt nàng, “Àn? Tên hỗn đản là ta đã làm gì với người vậy?” Hần cười khê ra tiếng, ánh mắt phủ kín một tầng ái muội, “Người sao không hỏi chính mình, người là nữ nhân mà đem qua làm gì với ta thế?” Nàng theo bản năng lui lui về phía sau, ý muốn né xa hơi thở ác ý trên người hần, “Lời này người nói có ý gì?” Nàng đã làm gì với hần vậy? Hần là một đại nam nhân, hơn nữa dáng người to lớn, nhìn dọc nhìn ngang thì nàng chỉ là một thiếu nữ còn có thể làm gì hần chứ? “Tôi hôm qua người giống như sói đói bỏ nhào lên người ta cưỡng hôn ta, đem áo cùng quần của ta cởi bỏ hết thấy, còn đối với ta làm ra cái loại này.....” Hần cố ý dừng lại, ánh mắt gắt gao khóa trụ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang tránh hần, rõ ràng nhìn đến gương mặt nàng tái nhợt nhưng giờ hai má nàng ửng đỏ. Tiếng cười tà ác lại vang lên, “Có cái gì phải then thừng thế, đem qua người cũng chẳng nhả nhận như vậy, ta còn nhớ rõ thời điểm người bỏ nhào vào ta rồi ngã trên giường, cởi quần áo của ta.....” “Uy, đủ!” Nàng lấy một tay tiến đến trước mặt hần như muốn che mờ hần, thuận tay chụp lấy gối quăng đến người hần. “Người nói bậy! Ta làm sao có thể làm ra cái loại hành động này đối với người? Ta còn là xử nữ.....” Thốt ra hai chữ cuối cùng kia, nàng nhất thời cảm thấy xấu hổ, sắc mặt càng đỏ thêm. Hoắc Đình Thần nhin không được cười ha ha, trong tiếng cười tràn ngập sự cuồng vọng không kiêng nể gì. Nàng tức giận trừng trừng nhìn hần, cảm thấy chính mình ở trước mặt hần xấu hổ vô cùng. Ngày hôm qua sau khi bị bắt phải rời khỏi xí nghiệp Đại Vũ, nàng một mình ở trên đường loạn choạng suy sụp hồi lâu, trong lòng luẩn quẩn chạy đến quán bar, vốn nơi nàng chưa bao giờ tiếp xúc quá lần nào để mua rượu uống say. Sau đó chuyện gì đã phát sinh cũng hoàn toàn không để lại ấn tượng nào trong đầu nàng, chỉ nhớ rõ chính mình một hồi khóc một hồi cười, đầu óc rối loạn, không có một đoạn trí nhớ dù ngắn để có thể đầy đủ nhớ lại. Kể đối diện nàng vừa nói rằng nàng đem qua làm hần..... Không thể nào? Hồ Phi Phi rất muốn biện hộ vì chính mình, có điều nàng một chút trí nhớ cũng chẳng có. Chỉ có điều thấy hần càng cười càng tà ác, nàng liền tức giận không có chỗ nào trút, “Cho dù ta thật sự làm gì người thì người chịu thiệt cũng là ta đi, mà ta là.....” Nàng còn muốn tiếp tục cường điệu chuyện chính mình thật sự là ‘Xử nữ’, nhưng lại cảm thấy như vậy thì nàng thực xấu hổ. Một bên trốn tránh cái nhìn chăm chú của hần, một bên lấy chăn che, cảm lên quần áo của mình bị vứt trên sàn, , nàng thật vất vả mới vớ hết chỗ quần áo đó lại. Sau khi chuẩn bị xong, nàng lập tức vội vàng nhảy xuống giường, giống như trên đó có cái gì bẩn, “Này, ta báo trước rằng ta không có tiền, nếu người muốn bắt ta bồi thường tổn thất tinh thần hay cái gì của người, thì kể cả một đồng tiền cũng đều không lấy được từ ta đâu.....” “Ta cũng không có.....” “Không có là tốt nhất!” Nàng vội vàng tiếp lời, “Dù sao loại sự tình này cho dù đã xảy ra, người cũng không chịu thiệt.....” “Ai nói? Dáng người của người gầy như vậy, toàn thân đều là xương cốt, ôm cũng chẳng cảm thấy có một chút thịt nào cả.....” Người nào đó được tiện nghi còn khoe mã. (Sia: lúc này hơi giống câu vừa ăn cướp vừa la làng a ^.^). Hồ Phi Phi tức giận đến nổi mắt trợn trắng, rất muốn cầm lấy chiếc gối bông chày đập ở góc tường rồi ra sức đánh tên hỗn đản này một chút. “Vậy người muốn thế nào?” “Ta cũng không muốn thế nào, chẳng qua.....” “Không muốn thế nào chính là sẽ không có thế nào cả, ta cảnh cáo người không cần càng dựa gần vào ta nha.....” Về mặt nàng đề phòng, hận chết chính mình tối hôm qua say rượu làm càn. Thấy hần thật sự ngoan ngoãn nghe lời đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, rốt cục thu thập hết đồ của mình, nàng cấp tốc chạy ra phía cửa. “Người..... Ta nói cho người biết, những chuyện giữa chúng ta trong lúc đó đã phát sinh, khi ra khỏi cánh cửa này thì hết thấy không còn gì, hai ta gặp nhau thì xem như ai cũng không biết ai, cho dù đụng mặt ở trên đường, người cũng phải coi ta trở thành người qua đường xa lạ, không được chào hỏi ta, không được nói với bất luận kẻ nào người quen biết ta, không cho phép đem

chuyện của ta nói cho người khác nghe, hơn nữa không cho phép người đem chuyện tôi hôm qua tuyên dương ra ngoài, nếu không....." Nàng làm một động tác tự vận hung ác, "Ta liền tự sát, biến thành ác quỷ, mỗi ngày quần quít lấy người." (Sia: Động tác đưa tay xoẹt qua cổ sao?! >.< haha)=" thấy=" hấn=" lộ=" ra=" vẽ=" mặt=" buồn=" cười=" khi=" nghe=" lời=" nằng=" nói=" nằng=" cảnh=" giác=" như=" cũ,=" người=" không=" có=" thả=" lỏng,=" "người=" không=" nói=" lời=" nào=" thì=" ta=" coi=" như=" người=" đáp=" ứng=" rồi.=" đường=" như=" sợ=" hấn=" đổi=" ý,=" nằng=" xoay=" người,=" mở=" cửa=" định=" chạy=" ngay=" ra=" ngoài,=" lại=" đột=" nhiên=" ngăn=" người.=" "đó=" là=" toilet=" trong=" nhà=" của=" ta....."=" phía=" sau=" truyền=" đến=" thanh=" âm=" mang=" theo=" ý=" cười=" trêu=" chọc.=" (= ">__<) kết quả,=" ngày=" đó=" nằng=" ở=" trước=" mặt=" hoặc=" dính=" thần=" làm=" một=" đồng=" chồng=" chất=" trò=" cười=" cho=" thiên=" hạ,=" cuối=" cùng=" lấy=" tư=" thế=" chạy=" trốn=" thoát=" khỏi=" cơn=" ác=" mộng=" kia.=" mền=" nhau=" bốn=" năm=" nhưng=" bạn=" trai=" lựa=" chọn=" phản=" bội,=" hồ=" phi=" phi=" không=" mặt=" mũi=" trở=" về=" nhà,=" chỉ=" có=" thể=" kiên=" trì=" ở=" lại=" dài=" bắc,=" chỗ=" tiền=" nằng=" có=" thì=" dù=" ăn=" dè=" xén,=" dùng=" tiết=" kiệm=" cũng=" không=" còn=" bao=" nhiêu,=" mà=" tiền=" thuê=" nhà,=" phí=" điện=" nước=" cùng=" với=" các=" loại=" chi=" tiêu,=" chi=" phí=" thượng=" vàng=" hạ=" cám=" trong=" cuộc=" sống,=" nên=" nằng=" cũng=" tiêu=" hết=" nhanh,=" vì=" không=" muốn=" chết=" đói,=" nằng=" thật=" vất=" vả=" tìm=" được=" chân=" chạy=" việc=" linh=" tinh=" và=" lao=" công=" ở=" tòa=" soạn=" một=" tạp=" chí=" nho=" nhỏ,=" ông=" chủ=" của=" tòa=" soạn=" là=" người=" hà=" khắc=" lại=" nhỏ=" mọn,=" ngại=" nằng=" bằng=" cấp=" không=" cao,=" không=" có=" kinh=" nghiệm=" công=" tác,=" cho=" nên=" khi=" ông=" ta=" nói=" về=" phần=" tiền=" lương=" liền=" một=" hơi=" chém=" thấp=" nhất=" tới=" mức=" tiền=" lương=" cơ=" bản,=" chịu=" khổ=" kiếm=" tiền=" vất=" vả,=" lương=" ít=" lại=" bận=" rộn,=" nằng=" đều=" có=" thể=" nhằn=" nhin,=" việc=" duy=" nhất=" không=" chịu=" được=" là=" hai=" tuần=" nay=" nằng=" mặc=" danh=" kỳ=" diệu=" (khó=" thể=" tin=" được)=" xuất=" hiện=" tình=" trạng=" nôn=" mửa=" ghê=" gớm,=" gửi=" thấy=" mùi=" đồ=" ăn=" đầy=" mỡ=" thì=" nằng=" liền=" cảm=" thấy=" khó=" chịu=" muốn=" đòi=" mạng,=" bắt=" đắc=" dĩ,=" nằng=" đến=" bệnh=" viện=" làm=" kiểm=" tra,=" từ=" khoa=" tiêu=" hóa=" chuyển=" tới=" khoa=" phụ=" sản=" nằng=" đã=" muốn=" lo=" lắng,=" tá=" hỏa,=" mà=" bác=" sĩ=" khoa=" phụ=" sản=" vừa=" mới=" tuyên=" cáo=" xong=" lại=" giáng=" nằng=" một=" đòn=" rớt=" xuống=" địa=" ngục,=" (sia:=" nghe=" như=" trong=" phiên=" tòa=" í=" nhĩ,=" ta=" thấy=" thể=" nên=" để=" nguyên=" ^__^)=" mang=" thai=" nha!=" nằng=" mới=" qua=" hai=" mươi=" cái=" xuân=" xanh,=" ở=" trước=" mặt=" cha=" mẹ=" thì=" chính=" mình=" đều=" vẫn=" là=" tiểu=" hài=" tử=" (trẻ=" con),=" làm=" sao=" hiện=" tại=" cư=" nhiên=" có=" thể=" trở=" thành=" một=" người=" mẹ=" trẻ=" được!=" tình=" trạng=" nằng=" nôn=" oẹ=" tương=" đối=" nghiêm=" trọng,=" cơ=" hồ=" mỗi=" ngày=" đều=" phải=" nôn=" ba,=" bốn=" lần,=" nằng=" lo=" sợ=" bởi=" vì=" tình=" trạng=" sức=" khỏe=" sẽ=" đánh=" mất=" công=" việc,=" cho=" nên=" ở=" trước=" mặt=" đồng=" sự=" nằng=" đều=" miễn=" cưỡng=" cười=" vui=" nằng=" bắt=" đầu=" mất=" ngủ,=" nằng=" do=" dự=" muốn=" lưu=" lại=" tiểu=" sinh=" mệnh=" (sinh=" mạng=" nhỏ)=" trong=" bụng=" hay=" không,=" bởi=" vì=" nằng=" biết=" rất=" rõ=" ràng=" cha=" mẹ=" cần=" bản=" không=" chấp=" nhận=" được=" nữ=" nhi=" chưa=" cưới=" hỏi=" đã=" có=" con,=" nằng=" cũng=" có=" thể=" tưởng=" tượng=" cảnh=" hàng=" xóm=" sẽ=" xì=" xào=" nhiều=" lời=" khó=" nghe,=" nhưng=" nếu=" muốn=" ở=" lại=" dài=" bắc,=" số=" tiền=" nằng=" tích=" có=" cũng=" không=" đủ=" để=" nuôi=" sống=" hai=" người,=" cho=" nên=" phương=" thức=" giải=" quyết=" tốt=" nhất=" chính=" là=" bỏ=" tiểu=" hài=" tử=" này.....=" nhưng=" mà=" khi=" sinh=" ra=" ý=" tưởng=" loại=" này,=" đây=" lòng=" nằng=" lại=" đột=" nhiên=" dâng=" lên=" trăm=" ngàn=" cảm=" xúc=" không=" đành=" lòng,=" đây=" dù=" sao=" cũng=" là=" tiểu=" sinh=" mệnh=" vô=" tội=" "phi=" phi....."=" ngay=" lúc=" nằng=" đang=" hết=" sức=" miên=" man=" suy=" nghĩ,=" đồng=" sự=" đứng=" phía=" sau=" vỗ=" nhẹ=" bả=" vai=" nằng,=" đối=" phương=" đưa=" qua=" một=" tập=" bản=" thảo=" cùng=" ảnh=" chụp,=" đem=" tư="

liệu=" này=" mỗi=" phần=" photocopy=" ra=" hai=" mười=" bản,=" còn=" có=" mấy="
 tấm=" ảnh=" này=" scan=" rồi=" save=" lại,=" kì=" tập=" chỉ=" này=" muốn=" dùng=" "
 nó=" làm=" trang=" bìa.= " vừa=" thu=" hồi=" tâm=" tình=" uể=" oải=" vừa=" tiếp=" "
 nhận=" tư=" liệu,=" lơ=" đang=" đảo=" mắt=" qua=" tấm=" ảnh=" đó,=" nằng=" nhất=" "
 thời=" ngắn=" ra=" " tiểu=" mĩ=" bức=" ảnh=" này.....=" nằng=" vội=" vàng=" gọi=" "
 đồng=" sự=" lại,=" ánh=" mắt=" chợt=" mở=" to=" kích=" động=" nhìn=" người=" "
 thanh=" niên=" trẻ=" tuổi=" trong=" ảnh,=" " hấn=" là=" ai=" vậy?=" " không=" phải=" "
 chứ,=" cô=" ngay=" cả=" hoặc=" dĩnh=" thần=" đại=" danh=" lừng=" lẫy=" cũng=" "
 chưa=" nghe=" qua?=" " tiểu=" mĩ=" đôi=" với=" của=" biểu=" hiện=" không=" biết=" "
 của=" nằng=" thì=" thập=" phần=" ngoài=" ý=" muốn,=" chợt=" lại=" suy=" nghĩ=" "
 ra=" rồi=" phát=" phát=" tay,=" " bắt=" quá=" cũng=" khó=" trách,=" cô=" vừa=" đến=" "
 dài=" bắc=" không=" bao=" lâu.= " tiểu=" mĩ=" giống=" như=" cực=" có=" hững=" "
 thú=" đôi=" với=" nhân=" vật=" nổi=" tiếng=" này,=" ngay=" cả=" ánh=" mắt=" cũng=" "
 trở=" nên=" hữu=" thần=" hơn.= " ta=" nói=" cho=" người=" nga,=" hoặc=" dĩnh=" "
 thần=" này,=" năm=" nay=" mới=" hai=" mười=" sáu=" tuổi=" nha,=" cũng=" đã=" "
 là=" đại=" lão=" bản=" của=" của=" một=" tập=" đoàn=" lớn,=" người=" có=" nghe=" "
 qua=" tập=" đoàn=" lãng=" phong=" không?=" gặp=" hồ=" phi=" phi=" mờ=" mịt=" "
 lác=" đầu,=" tiểu=" mĩ=" tiếp=" tục=" nói=" " chỉ=" biết=" người=" quê=" mùa=" cực=" "
 mịch=" ở=" nông=" thôn=" làm=" sao=" có=" thể=" nghe=" nói=" qua.= " " nói=" đến=" "
 tập=" đoàn=" lãng=" phong,=" đấy=" thật=" sự=" là=" siêu=" lợi=" hại,=" tòa=" nhà=" "
 chính=" nằm=" trên=" đoạn=" đường=" hoàng=" kim=" (vàng,=" đất=" giá=" của=" dài=" "
 bắc,=" chuyên=" môn=" chính=" là=" quân=" lý=" tài=" chính,=" hơn=" nữa=" rất=" "
 hay=" thu=" mua=" công=" ty=" người=" khác=" với=" giá=" thấp,=" sau=" đó=" trải=" "
 qua=" chính=" đồn=" phần=" trọng=" yếu=" rồi=" lại=" bán=" đi=" với=" giá=" cao,=" "
 theo=" ta=" biết=" tập=" đoàn=" lãng=" phong=" đến=" năm=" vừa=" qua=" đã=" "
 thấu=" tóm=" thu=" mua=" được=" hơn=" mười=" công=" ty=" con.....=" " tiểu=" mĩ=" "
 tựa=" hồ=" thập=" phần=" hiểu=" biết=" về=" người=" thanh=" niên=" trong=" ảnh,=" "
 từ=" chuyện=" hấn=" mấy=" tuổi=" đi=" nước=" ngoài=" học,=" mấy=" tuổi=" quen=" "
 bạn=" gái=" đầu=" tiên,=" mấy=" tuổi=" và=" tồn=" bao=" nhiêu=" tiền=" để=" tạo=" "
 lập=" công=" ty=" đầu=" tiên=" của=" chính=" hấn,=" tất=" cả=" đều=" thuộc=" như=" "
 lòng=" bàn=" tay.= " bắt=" quá=" mấy=" chuyện=" đó=" cũng=" không=" phải=" là=" "
 trọng=" điểm=" hồ=" phi=" phi=" muốn=" biết.= " nằng=" duy=" nhất=" để=" ý=" đến=" "
 nam=" nhân=" kia,=" chính=" là=" cha=" của=" thai=" nhi=" trong=" bụng=" nằng.= "
 (ô^)trong=" văn=" phòng=" xa=" hoa=" trên=" tầng=" cao=" nhất=" của=" tòa=" nhà=" "
 cao=" cấp=" tọa=" lạc=" trên=" đoạn=" đường=" hoàng=" kim=" của=" dài=" bắc,=" "
 một=" nam=" tử=" trẻ=" tuổi=" mặc=" chiếc=" áo=" sơmi=" vàng=" nhạt=" đang=" "
 ngồi=" ở=" chiếc=" ghế=" dựa=" sang=" quý=" làm=" bằng=" da,=" cổ=" áo=" rộng=" "
 mở,=" tay=" áo=" gấp=" tới=" tận=" khuỷu=" tay.= " chiếc=" bàn=" siêu=" đại=" (cực=" "
 to)=" có=" những=" tập=" tài=" liệu=" chồng=" chất=" như=" núi,=" vài=" tập=" khác=" "
 còn=" nằm=" trên=" mặt=" sàn=" bóng=" loáng.= " giờ=" phút=" này,=" sắc=" mặt=" "
 hấn=" âm=" u,=" đôi=" lông=" mày=" rậm=" gắt=" gao=" nhú=" lại=" gần=" cùng=" "
 một=" chỗ.= " trước=" bàn=" làm=" việc,=" nữ=" thư=" ký=" mặc=" bộ=" váy=" áo=" "
 gọi=" cảm=" đứng=" đó=" mà=" chân=" tay=" luống=" cuống,=" khuôn=" mặt=" nhỏ=" "
 nhẩn=" được=" trang=" điểm=" đẹp=" nhưng=" tất=" cả=" nét=" mặt=" đều=" là=" bị=" "
 khiếp=" sợ=" " thực=" xin=" lỗi,=" tổng=" tài.....=" hợp=" đồng=" kia.....=" tôi=" nhớ=" "
 rõ.....=" tôi=" thật=" sự=" có=" đặt=" trên=" bàn=" làm=" việc=" của=" ngài,=" nhưng=" "
 là.....=" nhưng=" là.....=" cho=" dù=" người=" lãnh=" đạo=" trực=" tiếp=" là=" một=" "
 tuyệt=" thể=" soái=" ca,=" nhưng=" đồng=" thư=" ký=" vẫn=" bị=" khuôn=" mặt=" "
 tuấn=" tú=" mà=" âm=" lãnh=" của=" hấn=" dọa=" sợ=" tới=" mức=" nói=" chuyện=" "
 lấp=" bấp,=" trong=" lòng=" bàn=" tay=" ứa=" ra=" mồ=" hôi=" lạnh.= " hoặc=" dĩnh=" "
 thần=" lạnh=" lừng=" nhếch=" đôi=" lông=" mày=" đen=" dài,=" ánh=" mắt=" vô=" "
 tình=" xệt=" qua=" khuôn=" mặt=" trắng=" bệch=" của=" thư=" ký.= " " đồng=" thư=" "
 ký,=" cô=" thấy=" có=" ông=" chủ=" nào=" sẽ=" tồn=" tiền=" để=" mới=" một=" "
 phé=" vật=" đến=" làm=" ở=" công=" ty=" họ=" không?=" lời=" quát=" mắng=" chua="

ngoa=" "châm=" "chọc=" "này=" "khiến=" "đồng=" "thư=" "ký=" "xinh=" "đẹp=" "nhất=" "thời=" "đỏ=" "hốc=" "mắt=" "đôi=" "mắt=" "to=" "sáng=" "như=" "thủy=" "tinh=" "trần=" "đầy=" "nước=" "mắt=" "nếu=" "người=" "đàn=" "ông=" "nào=" "thấy=" "bộ=" "dáng=" "đáng=" "thương=" "động=" "lòng=" "người=" "này=" "trong=" "lòng=" "đều=" "sẽ=" "xuất=" "hiện=" "thương=" "cảm=" "xót=" "xa=" "nhưng=" "có=" "điều=" "đôi=" "diện=" "cô=" "chính=" "là=" "hoặc=" "dĩnh=" "thần=" "đang=" "rất=" "thờ=" "ơ=" "đôi=" "mắt=" "đen=" "tản=" "mát=" "ra=" "cái=" "nhìn=" "lợi=" "hại=" "đôi=" "với=" "mỹ=" "nữ=" "đang=" "ủy=" "khuất=" "hắn=" "tựa=" "hồ=" "có=" "chút=" "vẻ=" "mặt=" "không=" "kiên=" "nhẫn=" "ta=" "tốn=" "tiền=" "mời=" "cô=" "đến=" "công=" "ty=" "một=" "nửa=" "là=" "làm=" "việc=" "một=" "nửa=" "khác=" "làm=" "ta=" "bực=" "mình=" "khó=" "chịu=" "bằng=" "không=" "nếu=" "giỏi=" "thì=" "đổi=" "cô=" "tới=" "làm=" "chủ=" "công=" "ty=" "lời=" "mắng=" "nhức=" "sắc=" "bén=" "lạnh=" "lùng=" "cứng=" "rắn=" "không=" "có=" "một=" "tia=" "lay=" "chuyển=" "được=" "lắm=" "cô=" "đi=" "ra=" "ngoài=" "đi=" "hắn=" "phiền=" "chán=" "vậy=" "vậy=" "tay=" "đuổi=" "thư=" "ký=" "ra=" "khỏi=" "văn=" "phòng=" "của=" "hắn=" "sớm=" "nên=" "dự=" "đoán=" "được=" "xinh=" "đẹp=" "cùng=" "trí=" "tuệ=" "khó=" "có=" "thể=" "cùng=" "tồn=" "tại=" "trong=" "một=" "người=" "phụ=" "nữ=" "trông=" "cây=" "vào=" "loại=" "bình=" "hoa=" "này=" "trở=" "thành=" "trợ=" "thủ=" "đắc=" "lực=" "cần=" "bản=" "chỉ=" "là=" "nói=" "nhảm=" "mà=" "thôi=" "thuận=" "tay=" "cầm=" "lấy=" "quyển=" "tập=" "chí=" "đặt=" "ở=" "trên=" "bàn=" "hắn=" "lướt=" "nhìn=" "qua=" "ảnh=" "chụp=" "cùng=" "mấy=" "trang=" "đưa=" "tin=" "liên=" "quan=" "tới=" "tập=" "đoàn=" "lãng=" "phong=" "cơ=" "hồ=" "chiếm=" "ít=" "nhất=" "gần=" "nửa=" "tờ=" "tập=" "chí=" "nói=" "về=" "tập=" "đoàn=" "lãng=" "phong=" "thì=" "trong=" "giới=" "kinh=" "doanh=" "vẫn=" "thường=" "được=" "biết=" "tập=" "đoàn=" "trứ=" "danh=" "cường=" "hắn=" "thiết=" "huyết=" (nổi=" "tiếng=" "là=" "mạnh=" "bạo=" "vô=" "tình),=" "cái=" "tên=" "hoặc=" "dĩnh=" "thần=" "này=" "cũng=" "bị=" "người=" "trên=" "thương=" "trường=" "coi=" "là=" "đại=" "danh=" "từ=" "dơ=" "bẩn=" "hắn=" "không=" "để=" "ý=" "đến=" "ngoại=" "giới=" "sợ=" "hãi=" "hay=" "kính=" "nể=" "hắn=" "cũng=" "không=" "phủ=" "nhận=" "tùy=" "thời=" "điểm=" "vì=" "đặt=" "được=" "mục=" "đích=" "mà=" "chính=" "mình=" "không=" "từ=" "thủ=" "đoạn=" "nào=" "ngoại=" "giới=" "đánh=" "giá=" "khen=" "chê=" "hắn=" "không=" "đồng=" "nhất=" (giống=" "nhau),=" "nhưng=" "vô=" "luận=" "là=" "ở=" "đâu=" "thì=" "mọi=" "người=" "đều=" "vốn=" "coi=" "cái=" "tên=" "hoặc=" "dĩnh=" "thần=" "là=" "kiêng=" "kị=" "tùy=" "tay=" "lật=" "xem=" "mấy=" "trang=" "báo=" "cư=" "nhiên=" "tất=" "cả=" "nội=" "dung=" "đều=" "là=" "ca=" "công=" "tụng=" "đức=" (ca=" "tụng=" "công=" "đức=" >_<). thứ=" "tập=" "chí=" "này=" "thật=" "sự=" "quá=" "đổi=" "trá=" "làm=" "cho=" "người=" "ta=" "cảm=" "thấy=" "buồn=" "cười=" "muốn=" "dùng=" "phương=" "thức=" "này=" "để=" "có=" "thể=" "lấy=" "lòng=" "hắn=" "sao?= "khinh=" "thường=" "quảng=" "quyển=" "tập=" "chí=" "đó=" "sang=" "một=" "bên=" "nhìn=" "lên=" "đồng=" "hồ=" "hắn=" "mới=" "biết=" "đã=" "đến=" "tám=" "giờ=" "tối=" "rồi=" "từ=" "trên=" "xuống=" "dưới=" "trong=" "công=" "ty=" "đều=" "biết=" "mà=" "nói=" "lão=" "bản=" "là=" "người=" "cuồng=" (mê)= "công=" "tác=" "hắn=" "không=" "ra=" "khỏi=" "văn=" "phòng=" "thì=" "bao=" "nhiều=" "tiểu=" "viên=" "chức=" "tuyệt=" "đổi=" "không=" "dám=" "tùy=" "tiện=" "rời=" "đi=" "nhìn=" "đến=" "lão=" "bản=" "đại=" "nhân=" "rốt=" "cục=" "mang=" "theo=" "cặp=" "tài=" "liệu=" "ra=" "khỏi=" "văn=" "phòng=" "mọi=" "nhân=" "viên=" "như=" "trút=" "được=" "gánh=" "nặng=" "ra=" "đến=" "bên=" "ngoài=" "tòa=" "nhà=" "cao=" "tầng=" "xa=" "hoa=" "đang=" "chuẩn=" "bị=" "bước=" "về=" "phía=" "bãi=" "đỗ=" "xe=" "ngoài=" "sức=" "tưởng=" "tượng=" "của=" "hoặc=" "dĩnh=" "thần=" "hắn=" "thấy=" "được=" "ở=" "cửa=" "công=" "ty=" "một=" "thân=" "ảnh=" "nhỏ=" "nhấn=" "hình=" "như=" "đã=" "từng=" "quen=" "biết=" "cô=" "gái=" "có=" "mái=" "tóc=" "dài=" "mềm=" "mại=" "trên=" "người=" "mặc=" "một=" "cái=" "váy=" "dài=" "màu=" "vàng=" "nhạt=" "dưới=" "chân=" "đi=" "một=" "đôi=" "xăng=" "đan=" "trắng=" "trên=" "vai=" "còn=" "đeo=" "một=" "cái=" "túi=" "màu=" "lam=" "nhìn=" "thực=" "quen=" "mắt=" "nàng=" "đứng=" "bồi=" "hồi=" "ở=" "cửa=" "công=" "ty=" "hắn=" "thỉnh=" "thoảng=" "còn=" "lo=" "lắng=" "vươn=" "cổ=" "tay=" "ra=" "để=" "xem=" "đồng=" "hồ=" "thời=" "điểm=" "nàng=" "xoay=" "người=" "lại=" "hắn=" "rốt=" "cục=" "có=" "thể=" "thấy=" "rõ=" "ràng=" "diện=" "mạo=" "của=" "nàng=" "khuôn=" "mặt=" "nhỏ=" "nhấn=" "chẳng=" "to=" "hơn=" "bàn=" "tay=" "hắn=" "là=" "bao=" "ngũ=" "quan=" "thanh=" "tú=" "nhu=" "thuận=" "đặc=" "biệt=" "là=" "các=" "nét=" "cùng=" "hòa=" "hợp=" "thuận=" "mắt=" "mà=" "mấy=" "chăm=" "tàn=" "nhang=" "trên=" "mặt=" "làm=" "cho=" "nàng=" "cũng=" "có=" "hương=" "vị=" "đáng=" "yêu=" "của=" "muội=" "muội=" "nhà=" "bên=" "tiểu="

tàn=" nang?=" (cô=" gái=" nhỏ=" có=" tàn=" nang=" trên=" mặt=" >.< dài=" quá=" ha)=" trong=" đầu=" nhất=" thời=" nhớ=" đến=" hơn=" tháng=" trước,=" ở=" quán=" bar=" gặp=" cô=" nang=" diên=" đại=" đó=" rồi=" đưa=" về=" nhà=" mà=" xét=" từ=" ngày=" đó=" tới=" nay,=" hai=" người=" trong=" lúc=" đó=" rớt=" cuộc=" cũng=" không=" cùng=" xuất=" hiện=" 1=" chỗ=" không=" nghĩ=" tới=" nang=" nho=" nhỏ=" mặc=" váy=" xinh=" xinh,=" thể=" nhưng=" nang=" cho=" hấn=" một=" cảm=" giác=" mới=" mẽ,=" ít=" nhất=" so=" với=" kẻ=" diên=" say=" rượu=" xong=" làm=" loạn=" lên,=" hiện=" tại=" xem=" nang=" thuận=" mắt=" hơn,=" nhưng.....=" tại=" sao=" nang=" có=" thể=" xuất=" hiện=" ở=" nơi=" này?=" hồ=" phi=" phi=" hết=" sức=" xoay=" người=" thì=" chợt=" thấy=" được=" hấn,=" ánh=" mắt=" giống=" như=" có=" thể=" biểu=" đạt=" tâm=" tình=" của=" nang=" xuất=" hiện=" một=" tia=" kinh=" ngạc,=" nang=" liên=" cần=" thận=" cú=" đầu=" nhìn=" kỹ=" lại=" quyền=" tap=" chí=" mình=" cầm=" chặt=" trong=" tay,=" sau=" một=" lúc=" lâu,=" lại=" giường=" mắt=" nhìn=" hấn,=" nhìn=" qua=" nhìn=" lại=" vài=" lần,=" cuối=" cùng=" nang=" có=" gắng=" lấy=" đủ=" dũng=" khí=" đến=" gần=" hấn,=" "ngươi,=" tên=" của=" ngươi=" là=" hoặc=" dĩnh=" thần?" cô=" gái=" này=" dáng=" người=" thực=" không=" phải=" nhỏ=" gầy=" bình=" thường,=" cần=" bản=" chính=" là=" bộ=" dáng=" suy=" dinh=" dưỡng=" hấn=" thể=" này=" mới=" thấy=" rõ=" tap=" chí=" nang=" cảm=" trong=" tay=" giống=" y=" quyền=" trong=" văn=" phòng=" của=" hấn,=" nang=" chẳng=" lẽ=" bởi=" vì=" đọc=" qua=" mấy=" trang=" báo=" này=" mới=" biết=" được=" tên=" họ=" của=" hấn?=" cảm=" xúc=" thất=" bại=" nho=" nhỏ=" vừa=" mới=" vừa=" dâng=" lên,=" trước=" mắt=" hấn=" liên=" xuất=" hiện=" tờ=" giấy=" xét=" nghiệm=" của=" bệnh=" viện,=" hấn=" bằng=" năng=" lực=" đọc=" nhanh=" như=" gió=" chi=" dùng=" hơn=" mười=" giây,=" liên=" đọc=" rõ=" hết=" nội=" dung=" trên=" tờ=" giấy,=" (sia=" chậm=" thì=" có=" > ____ <) đôi=" mày=" kiếm=" hơi=" hơi=" nhếch=" lên,=" tâm=" tình=" nguyên=" bản=" còn=" có=" chút=" bị=" trêu=" tức,=" cũng=" hết=" thấy=" bởi=" vì=" giấy=" xét=" nghiệm=" này=" mà=" tan=" thành=" mây=" khói,=" "đây=" là=" ý=" gì?"=" hấn=" hơi=" hơi=" cú=" đầu=" từ=" trên=" cao=" nhìn=" xuống,=" cũng=" chưa=" có=" chấp=" nhận=" ý=" tứ=" rõ=" ràng=" kia,=" "ta=" có=" thai,=" hồ=" phi=" phi=" ngẩng=" khuôn=" mặt=" nhỏ=" nhắn,=" nghiêm=" trang=" nhìn=" khuôn=" mặt=" tuần=" tú=" của=" hấn=" không=" chút=" thay=" đổi,=" thuận=" tay=" lại=" chỉ=" vào=" một=" chỗ=" trên=" tờ=" giấy,=" "ngươi=" xem=" rõ=" ràng=" đi,=" chỗ=" này=" có=" ghi=" chú=" rõ,=" cho=" tới=" bây=" giờ=" ta=" đã=" mang=" thai=" 7=" tuần.....=" lòng=" ngực=" hoặc=" dĩnh=" thần=" chợt=" cứng=" lại,=" bề=" ngoài=" lại=" thủy=" chung=" tỏ=" về=" bình=" tĩnh=" ngạo=" mạn,=" "thể=" còn=" có=" cái=" gì=" thì=" nói=" hết=" đi?"=" giọng=" nói=" của=" hấn=" không=" có=" sắc=" thái=" cảm=" tình,=" giống=" như=" cô=" gái=" trước=" mắt=" thật=" sự=" chính=" là=" người=" qua=" đường=" xa=" lạ,=" chẳng=" có=" chút=" liên=" quan=" gì=" tới=" hấn,=" nữ=" nhân=" này=" trước=" kia=" luôn=" miệng=" nói=" nào=" là=" từ=" nay=" về=" sau=" chia=" hai=" ngã,=" nước=" giếng=" không=" phạm=" nước=" sông=" rồi=" nhắc=" nhỏ=" linh=" tinh,=" hấn=" còn=" tưởng=" rằng=" nang=" rất=" có=" tính=" cách,=" kết=" quả=" còn=" chưa=" đến=" hai=" tháng,=" không=" chỉ=" mặt=" dày=" mày=" dạn=" tới=" tận=" cửa=" công=" ty,=" còn=" cảm=" giấy=" xét=" nghiệm=" có=" thai,=" chẳng=" bỏ=" qua=" mơ=" tưởng,=" cũng=" nhân=" cơ=" hội=" vợ=" vét=" tài=" sản,=" hấn=" muốn=" cá=" cược=" một=" chút=" để=" xem=" xem=" nang=" ta=" còn=" có=" thể=" trước=" mặt=" hấn=" diễn=" được=" bao=" nhiêu=" vai,=" tâm=" tư=" hồ=" phi=" phi=" đơn=" thuần,=" không=" hề=" tâm=" cơ=" (mưu=" mô,=" tính=" kế)=" nên=" liên=" đem=" biểu=" lộ=" coi=" thường=" trên=" mặt=" hấn=" trở=" thành=" khó=" hiểu,=" gợn=" tờ=" giấy=" kia=" ra,=" nang=" giải=" thích=" lại=" một=" chút=" kết=" quả=" kiểm=" tra=" cho=" hấn,=" bộ=" dáng=" còn=" thập=" phần=" thật=" tâm,=" "nói=" cách=" khác,=" trong=" bụng=" của=" ta=" hiện=" tại=" đã=" muốn=" có=" tiểu=" hài=" tử=" của=" ngươi,=" mặc=" dù=" lúc=" đó=" chúng=" ta=" thậm=" chí=" chưa=" hề=" quen=" biết=" nhau,=" nhưng=" sự=" tình=" nếu=" đã=" phát=" sinh,=" muốn=" đổi=" ý=" cũng=" không=" còn=" kịp=" rồi,=" ngươi=" làm=" ba=" ba=" đứa=" nhỏ="

trong=" " bụng=" " ta,=" " ta=" " hy=" " vọng=" " người=" " có=" " thể=" " chịu=" " trách=" " nhiệm=" " một=" " chút....."=" " "người=" " muốn=" " ta=" " đưa=" " tiền=" " nuôi=" " người=" " cùng=" " tiểu=" " hài=" " tử=" " trong=" " bụng=" " người?"=" " mặt=" " lạnh=" " như=" " băng=" " biểu=" " lộ=" " đầy=" " đủ=" " hần=" " khinh=" " thường=" " nằng,=" " càn=" " thêm=" " không=" " chút=" " kiên=" " nhẫn=" " với=" " chuyện=" " này,=" " "ta=" " không=" " phải....."=" " "ra=" " giá=" " bao=" " nhiều?"=" " "không=" " phải=" " vẫn=" " đề=" " tiền....."=" " hồ=" " phi=" " phi=" " như=" " cũ=" " không=" " có=" " nhìn=" " ra=" " được=" " hần=" " chán=" " ghét=" " nằng,=" " "nha?"=" " hoặc=" " dĩnh=" " thần=" " đem=" " áp=" " a=" " áp=" " ứng=" " của=" " nằng=" " trở=" " thành=" " biểu=" " hiện=" " của=" " lòng=" " tham,=" " "không=" " nghĩ=" " tới=" " đòi=" " tiền,=" " chẳng=" " lẽ=" " người=" " muốn=" " danh=" " phận?"=" " "a?"=" " danh=" " phận?"=" " hồ=" " phi=" " phi=" " nghe=" " thấy=" " thể=" " không=" " hiểu=" " ra=" " sao,=" " mặt=" " nhăn=" " mày=" " nhó=" " muốn=" " nói=" " mình=" " bạch=" " lý=" " do=" " nằng=" " đến=" " đây,=" " "kỳ=" " thật=" " hôm=" " nay=" " ta=" " tới=" " tìm=" " người=" " có=" " một=" " mục=" " đích,=" " điều=" " ta=" " muốn=" " chỉ=" " là=" " cần....."=" " "một=" " lời=" " thôi,=" " mười=" " triệu=" " (10.000.000=" " tệ),=" " cũng=" " đủ=" " người=" " cùng=" " tiểu=" " hài=" " tử=" " trong=" " bụng=" " sống=" " quá=" " nửa=" " đời=" " sau....."=" " mà=" " khi=" " những=" " lời=" " này=" " thoát=" " ra=" " khỏi=" " miệng=" " hần,=" " hồ=" " phi=" " phi=" " dù=" " trì=" " độn=" " cũng=" " rớt=" " cục=" " nghe=" " ra=" " ngụ=" " ý=" " của=" " hần,=" " "uy!=" " hoặc....."=" " hoặc....."=" " nằng=" " kêu=" " "hoặc=" " một=" " hồi=" " lâu,=" " chính=" " là=" " nhớ=" " không=" " ra=" " tên=" " đầy=" " đủ=" " của=" " hần,=" " cú=" " đầu=" " nhìn=" " xuống=" " tờ=" " tạp=" " chí=" " có=" " mấy=" " chữ=" " cục=" " đại,=" " ba=" " chữ=" " 'hoặc=" " dĩnh=" " thần'=" " này=" " mới=" " rớt=" " cục=" " môi=" " theo=" " nằng=" " phun=" " ra,=" " "người=" " làm=" " ơn=" " không=" " cần=" " nhằm=" " lẫn,=" " ta=" " lại=" " không=" " có=" " ý=" " đòi=" " tiền=" " người,=" " cũng=" " không=" " phải=" " đến=" " yêu=" " cầu=" " người=" " cho=" " ta=" " một=" " lời=" " hứa=" " hẹn;=" " trên=" " thực=" " tế,=" " ta=" " chỉ=" " là=" " cần=" " cứ=" " vào=" " lập=" " trường=" " chủ=" " nghĩa=" " nhân=" " đạo=" " đến=" " báo=" " người=" " một=" " tiếng=" " rằng=" " trên=" " thể=" " giới=" " này=" " sắp=" " có=" " một=" " tiểu=" " hài=" " tử=" " bất=" " hạnh,=" " ba=" " hần=" " chính=" " là=" " người,=" " hơn=" " nửa=" " hôm=" " nay=" " ta=" " đến....."=" " "có=" " tất=" " yếu=" " vì=" " che=" " dấu=" " ý=" " đồ=" " chân=" " chính=" " của=" " mình=" " mà=" " phải=" " nói=" " thao=" " thao=" " bất=" " tuyệt=" " mấy=" " lời=" " thoại=" " này=" " sao?"=" " hoặc=" " dĩnh=" " thần=" " nói=" " chuyện=" " thường=" " thẳng=" " thẩn,=" " cũng=" " chưa=" " bao=" " giờ=" " để=" " ý=" " đến=" " tâm=" " tình=" " người=" " khác,=" " hần=" " lạnh=" " lùng=" " liếc=" " cô=" " gái=" " nhỏ=" " đối=" " diện=" " gần=" " như=" " đỏ=" " hốc=" " mắt,=" " "nếu=" " người=" " tới=" " tìm=" " ta=" " để=" " muốn=" " có=" " tiền,=" " nói=" " thẳng=" " là=" " tốt=" " rồi,=" " ta=" " không=" " chán=" " ghét=" " người=" " chuộng=" " hư=" " vinh,=" " nhưng=" " ta=" " chán=" " ghét=" " kẻ=" " nào=" " đối=" " trá,=" " hơn=" " nữa,=" " nếu=" " ta=" " nhớ=" " không=" " lầm=" " lời=" " người=" " nói=" " lúc=" " trước,=" " người=" " đã=" " nói=" " hai=" " người=" " chúng=" " ta=" " nước=" " giếng=" " không=" " phạm=" " nước=" " sông,=" " hiện=" " giờ=" " lại=" " tính=" " toán=" " cái=" " gì?=" " coi=" " lời=" " của=" " bề=" " trên=" " về=" " chuyện=" " này=" " như=" " mệnh=" " lệnh=" " rồi=" " làm=" " quan=" " trọng=" " hóa=" " nó=" " lên,=" " hay=" " là=" " người=" " cũng=" " nghĩ=" " đến=" " dựa=" " vào=" " thiên=" " tử=" " thật=" " sự=" " có=" " thể=" " làm=" " chư=" " hầu?"=" " (ý=" " 'hần'=" " hỏi=" " là=" " do=" " bố=" " mẹ=" " ra=" " lệnh=" " hay=" " nằng=" " muốn=" " dựa=" " vào=" " đứa=" " con=" " mà=" " có=" " thể=" " thành=" " vợ=" " hần=" " >o<) " uy,=" " hôm=" " nay=" " ta=" " tới=" " tìm=" " người....."=" " "ta=" " tăng=" " thêm=" " hai=" " triệu=" " (2.000.000=" " tệ),=" " ,=" " đây=" " là=" " giá=" " cao=" " nhất."=" " "ta=" " đã=" " nói=" " ta=" " không=" " phải=" " tới=" " tìm=" " người=" " đòi=" " tiền....."=" " "chi=" " phiếu=" " hoặc=" " tiền=" " mặt,=" " chọn=" " một=" " thôi."=" " lời=" " hần=" " nói=" " kiên=" " định=" " dị=" " thường,=" " tư=" " thể=" " bá=" " đạo=" " không=" " cho=" " người=" " khác=" " phản=" " kháng,=" " rất=" " cao=" " ngạo,=" " mà=" " trên=" " mặt=" " hần=" " thể=" " hiện=" " rõ=" " biểu=" " tình=" " lạnh=" " lùng=" " chán=" " ghét,=" " cũng=" " thuyết=" " minh=" " hần=" " có=" " bao=" " nhiêu=" " bài=" " xích,=" " chán=" " ghét=" " đối=" " với=" " sự=" " xuất=" " hiện=" " của=" " nằng,=" " ngược=" " nằng=" " bổng=" " đứng=" " dâng=" " lên=" " một=" " cỗ=" " đau=" " đớn,=" " lại=" " nhớ=" " tới=" " bạn=" " trai=" " quen=" " nhau=" " nhiều=" " năm=" " đã=" " lựa=" " chọn=" " phản=" " bội,=" " cùng=" " với=" " mấy=" " ngày=" " nay=" " ở=" " dài=" " bắc=" " gặp=" " được=" " đủ=" " loại=" " chuyện=" " tình=" " khiến=" " nằng=" " suy=" " sụp,=" " thương=" " tâm=" " khổ=" " sở=" " đến=" " cục=" " điểm=" " "quên=" " đi."=" " nằng=" " vô=" " lực=" " cú=" " hạ=" " hai=" " vai,=" " trong=" " ánh=" " mắt=" " tràn=" " ngập=" " tuyệt=" " vọng=" " đối=" " với=" " sự=" " thật,=" " "người=" " coi=" " như=" " ta....."=" " cho=" " tới=" " bây=" " giờ=" " cũng=" " chưa=" " tới=" " tìm=" " người."=" " không=" " để=" "

ý=" tới=" trên=" mặt=" hân=" hiện=" lên=" kinh=" ngạc,=" nằng=" xoay=" người,=" kéo=" bước=" chân=" nặng=" nề=" chậm=" rãi=" đi=" về=" phía=" trước.= " thân=" hình=" nhỏ=" nhẵn=" gầy=" yếu=" đó=" đường=" như=" làm=" cho=" hân=" thấy=" bộ=" dáng=" bất=" đắc=" dĩ=" cùng=" suy=" sụp=" của=" nằng.= " đáy=" lòng=" hoặc=" dinh=" thần=" chốt=" nao=" núng,=" vừa=" định=" gọi=" nằng=" lại,=" đã=" thấy=" thân=" mình=" nhỏ=" bé=" ấy=" đi=" chưa=" đi=" xa=" hân,=" ngay=" lúc=" đó=" liên=" té=" ngã=" nằm=" trên=" mặt=" đất.thân=" thể=" phụ=" nữ=" có=" thai=" rất=" dễ=" suy=" yếu,=" hiện=" tại=" đại=" khái=" là=" vì=" suy=" dinh=" dưỡng=" trong=" thời=" gian=" dài,=" mệt=" nhọc=" quá=" độ=" nên=" mới=" ngất,=" nếu=" không=" nghĩ=" dưỡng=" bồi=" bổ=" nhiều=" hơn,=" thai=" nhi=" trong=" bụng=" nằng=" chỉ=" sợ=" không=" thể=" giữ=" được.....=" lời=" nói=" của=" bác=" sĩ=" giống=" như=" ma=" rửa=" không=" ngừng=" truyền=" phát=" ở=" bên=" tai=" hân.= " khi=" hân=" đi=" vào=" phòng=" bệnh,=" liên=" nhìn=" thấy=" sắc=" mặt=" nằng=" tái=" nhợt=" nằm=" trên=" giường=" bệnh,=" bộ=" dáng=" đáng=" thương=" cực=" kỳ,=" cư=" nhiên=" gọi=" lên=" lòng=" thương=" tiếc=" của=" hân=" vốn=" biến=" mất=" đã=" lâu.= " hân=" cũng=" không=" phủ=" nhận=" chính=" mình=" là=" ác=" ma,=" cũng=" nghe=" người=" ngoài=" giới=" đồn=" thổi=" như=" vậy,=" ba=" chữ=" 'hoặc=" dinh=" thần'= " này=" xác=" thực=" lãnh=" huyết=" vô=" tình=" đến=" không=" biết=" cảm=" thông,=" chàng=" có=" nhân=" tính.= " cô=" gái=" này=" chỉ=" đơn=" giản=" sấm=" vai=" nhân=" vật=" là=" đối=" tượng=" một=" đêm=" tình=" trong=" cuộc=" đời=" hân.= " về=" phần=" nằng=" có=" thai,=" có=" chút=" ngoài=" ý=" liệu=" của=" hân.= " đêm=" đó,=" hân=" không=" có=" phòng=" hộ,=" làm=" nằng=" trong=" cảm=" giác=" say=" bổ=" nhào=" vào=" hân,=" hân=" thật=" đúng=" là=" đêm=" nằng=" trở=" thành=" quán=" ăn=" đêm=" lưu=" động.= " (sia=" ý=" là=" anh=" chỉ=" ăn=" tạm=" rồi=" bỏ=" luôn=" ">" < sao=" thấy=" ảnh=" đáng=" ghét=" thí=" nhĩ)= " cho=" đến=" khi=" nằng=" ngốc=" dùng=" răng=" nanh=" cắn=" bờ=" môi=" của=" hân,=" hân=" mới=" ý=" thức=" được=" nữ=" nhân=" này=" vốn=" thanh=" thuần=" tựa=" như=" nữ=" thánh=" cecilia*.=" nhưng=" mà=" càng=" khiến=" hân=" ngoài=" ý=" muốn=" là=" khi=" đêm=" thân=" thể=" mềm=" mại=" kia=" ôm=" trong=" ngực,=" hân=" cư=" nhiên=" không=" thể=" khống=" chế=" được=" dục=" vọng,=" điều=" mà=" hân=" vốn=" thường=" có=" thể=" áp=" chế=" được,=" rồi=" hân=" không=" tự=" chủ=" được=" chuyển=" từ=" bị=" động=" sang=" chủ=" động,=" đêm=" nằng=" trong=" trong=" ngoài=" ngoài=" ăn=" ngay=" cả=" xương=" cốt=" cũng=" không=" chừa.= " ngày=" hôm=" sau=" hân=" đã=" chuẩn=" bị=" tốt=" nếu=" nằng=" xảo=" trá,=" thậm=" chí=" ngay=" cả=" chi=" phiếu=" đều=" chuẩn=" bị=" xong.= " không=" nghĩ=" tới=" nữ=" nhân=" này=" sau=" khi=" thanh=" tỉnh,=" cư=" nhiên=" đêm=" hân=" liệt=" vào=" nhân=" vật=" rất=" nguy=" hiểm=" (đứng=" thứ=" cuối=" cùng=" từ=" dưới=" lên=" ">_< nên tránh xa), còn tuyên bố từ nay về sau hai người tốt nhất cả đời không qua lại với nhau. Lúc đó hân thực sự có chút ngoài ý muốn, nghĩ rằng trên thế giới thể nhưng còn nữ nhân có ý tứ như vậy. Cho nên lúc nằng cảm giầy xét nghiệm xuất hiện ở cửa công ty, hân không khỏi có chút thất vọng, hoàn toàn khẳng định nữ nhân trong thiên hạ đều giống nhau, chính là thủ đoạn trong trò chơi bất đồng mà thôi. Nhưng giờ trước mắt hân, thân thể nhu nhược mềm mại nằm ở trên giường bệnh kia làm cho người ta có một loại cảm giác điềm đậm đáng yêu. Nhìn thấy hân mở cửa bước vào phòng, Hồ Phi Phi nằm ở trên giường gian nan tự ngồi dậy, hai cánh môi đẹp thần nhiên mang sắc xanh tím, thoát nhìn có chút giống bộ dáng thiếu máu. "Bác sĩ nói tình huống trước mắt của người không tốt lắm." Hân đưa tay đóng cửa lại, chậm rãi đi thông thả đến bên giường, tạo nhã ngồi xuống ghế bên cạnh, vắt chéo chân theo thói quen, lời nói và cử chỉ đều toát ra tự phụ cùng ngạo mạn. "Kỳ thật người cần gì phải thể, chỉ cần trực tiếp cầm lấy tiền của ta, về mặt kinh tế ta cũng không keo kiệt....." "Ta không có!" Hồ Phi Phi phát hiện chính mình cùng nam nhân này trong lúc đó quả thực như ông nói gà bà nói vịt. "Ta đã suy nghĩ rất nhiều, nếu ta sinh tiểu hài tử này ra thì cuộc sống của ta có ảnh hưởng rất lớn, người..... Người có lẽ không biết ta là một cô gái thực hơi cổ hủ....." Nhắc tới chuyện thật sự chưa kết hôn đã mang thai, nằng đột nhiên không thể thấy được đúng lý hợp tình, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi ửng hồng một chút. "Tóm lại, nếu sai lầm đã xảy ra, chúng ta thân là đương sự phải..... Phải cùng nhau đối mặt vấn đề này, tuy rằng đêm đó khả năng thật là ta chủ động trước, nhưng người....." Nằng cố lấy dũng khí, trừng mắt nhìn khuôn mặt anh tuấn có chút kiêu ngạo của hân. "Nhưng người thanh tỉnh,

người hoàn toàn có thể đẩy ta ra hoặc làm cái gì khác, nhưng người chẳng những không có ngăn cản ta..... Còn, còn dung túng ta..... Cho nên chúng ta đều có lỗi.....” “Người tốt cuộc muốn nói cái gì?” “.....” Nàng bất an xoay nghịch hai ngón tay, “Tiểu hài tử này không thể giữ, nhưng..... Nhưng mà ta nghe nói sẽ rất đau, hơn nữa nếu không cẩn thận còn có nguy hiểm, chẳng may giải phẫu tiến hành không thành công, ta chết ở Đài Bắc cũng không có người biết, cho nên..... Cho nên.....” Nàng nhỏ giọng, ngập ngừng, “Vây hoặc là chúng ta cùng nhau đến đó, cho nên người phải cùng ta đối mặt với nhau.” Nàng một mình ở lại Đài Bắc, ngay cả một người quen thân cũng không có. Đột nhiên phát sinh chuyện mang thai, nàng tất nhiên bị dọa tới chết khiếp. Nghĩ tới nghĩ lui, người duy nhất có thể chộp tới để tăng cho nàng thêm can đảm, đương nhiên chỉ có cha của tiểu hài tử. “Uy, người tốt cuộc muốn biểu đạt cái gì?” Hoắc Dĩnh Thần nghe không hiểu ra sao, hoàn toàn bị nàng làm cho hồ đồ. “Đương nhiên là muốn người cùng tới bệnh viện giúp ta bỏ tiểu hài tử này a!” Biểu tình của nàng như thể hiện ‘Người ngu ngốc’, nàng trừng trừng nhìn hấn, “Như vậy cho dù ta có xảy ra cái gì không hay, thì còn người có thể báo người nhà của ta biết đến linh (nhận) di thể; nha, đúng rồi, tài khoản ngân hàng của ta còn có 29800 tệ, đến lúc đó người nhất định phải nhớ rõ rồi giao cho bố mẹ ta.....” “Câm miệng cho ta!” Hấn đột nhiên tức giận chặn ngang lời nhắc nhở như đang để lại di chúc của nàng. “Người tốt nhất không nên định nói cho ta rằng người đêm nay sợ dĩ chờ ở cửa công ty của ta chính là vì muốn ta cùng người đến bệnh viện phá thai?” (Hết chương 2) *Nữ thánh Cecilia là vị thánh bảo hộ của các nhạc sĩ và Giáo hội âm nhạc (theo: vi.wikipedia.org/wiki/Cecilia)

3. Chương 03

Hồ Phi Phi trước mắt ở tại một biệt thự xa hoa giữa sườn núi. Từ khi nàng được đưa đến đây cho tới bây giờ, đã hơn 4 tháng, bụng dần dần to ra, dáng người được bồi bổ dần dần cũng đầy đặn hơn. Nhưng người đàn ông chấp nhận cho nàng được đến nơi này..... Ách, tên của hấn đại khái là Hoắc Dĩnh Thần đi. Hai người trong lúc đó số lần gặp mặt chỉ đếm trên đầu ngón tay còn chưa hết. Nhịn không được hồi tưởng lại tình hình lúc trước ở trong bệnh viện, nam nhân kia tựa hồ thập phần tức giận đối với chuyện nàng muốn phá thai. Hung tợn trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng thanh âm lạnh lùng của hấn được phát ra: “Đứa nhỏ này, người đừng phá, hãy sinh nó ra.” Thấy nàng kinh ngạc, hấn lại nói: “Ta là người làm kinh tế, sẽ không làm chuyện lỗ vốn, hiện tại trong bụng người có hài tử của ta, thân là cha của đứa nhỏ, ta sẽ không ngồi yên mặc kệ.” Hấn bày ra gương mặt hồ hững như đang bàn công việc, “Ta muốn đứa nhỏ trong bụng người, về điều kiện người có thể tùy tiện nói ra, chỉ cần không quá mức quá đáng, ta đều có thể thỏa mãn người.” Kia chẳng phải giống như đúc tình tiết viết trong tiểu thuyết sao? Hồ Phi Phi nằm mơ cũng không nghĩ tới cái loại tình tiết trong chuyện xưa cũ này nhưng lại phát sinh với chính mình. Hơn nữa nàng mới hai mươi tuổi, vẫn chưa hấn là người lớn, nào có năng lực sinh và nuôi dưỡng đứa nhỏ. Hoắc Dĩnh Thần nhìn ra mặt nàng lộ vẻ do dự, tiến thêm một bước lại nói: “Nhà của người ở Thai Nam*, cha mẹ kinh doanh một cửa hàng trái cây không lớn lắm, hai người chú đều định cư ở Thượng Hải. Người lần này đến Đài Bắc là muốn cùng bạn trai quen đã bốn năm gặp nhau, lại không nghĩ rằng kẻ tên là Từ Trạch Minh kia cư nhiên bắt cả hai tay, sống cùng một chỗ với Cao Lệ Lệ, con gái ông chủ của tổng công ty đó.” Hấn một hơi nói ra báo cáo điều tra mà chính hấn dùng thời gian nhanh nhất phái người điều tra được, làm Hồ Phi Phi kinh ngạc tròn tròn hai mắt. Hiển nhiên tiểu đứa ngốc này đối với bạn trai của mình vì sao phản bội, cùng với lai lịch bên thứ ba kia cũng không biết. Hồ Phi Phi đương nhiên kinh ngạc, không chỉ có bạn trai trước vì tiền đồ mà vứt bỏ nàng, càng làm cho nàng ngoài ý muốn là người đàn ông trước mắt này không quen thân lắm sao có thể hiểu biết bối cảnh gia đình nàng rõ ràng như thế. Hoắc Dĩnh Thần là người làm ăn, hiệu suất làm việc nhanh vô cùng, hơn nữa tuyệt đối có mục đích. Hấn sợ dĩ đột nhiên hạ quyết định này là vì tiểu sinh mệnh trong bụng Hồ Phi Phi đối với hấn mà nói thì thập phần quan trọng. “Lúc trước người kiên trì cùng Từ Trạch Minh kết giao, từng bị người trong nhà phản đối, hiện tại người bị hấn vứt bỏ, cho nên không còn mặt mũi trở về gặp cha mẹ, ở lại Đài Bắc là lựa chọn duy nhất trước mắt người.” “Hồ Phi Phi,” Hấn gọi tên của nàng không thiếu một chữ, cũng bày ra gương mặt đàm phán. “Người hiện tại không có đường sống để lựa chọn, đầu tiên, tài khoản ngân hàng của người sắp thiếu hụt. Tiếp theo, ta tùy lúc đều có thể khiến tòa soạn người hiện tại đang làm việc ở đó đóng cửa, cũng khiến người tìm không được công việc khác. Thứ ba, hiện tại tình huống sức khỏe của người cũng không thích hợp bỏ tiểu hài tử đi, trừ phi người muốn về sau một thân toàn bệnh.” Nói xong, hấn cao ngạo liếc nhìn nàng đang trên giường bệnh. “Mà ta hiện tại có thể cho người một con đường thoát, là phải sinh đứa nhỏ ra cho ta, ta sẽ cho người nơi ở, cũng tìm người y tá chăm sóc chuyên nghiệp tới chiếu cố người, chờ người sinh hạ đứa nhỏ, ta còn sẽ gửi vào

tài khoản ngân hàng của người tám triệu (8.000.000 tệ), đến lúc đó chúng ta lại chia hai ngã, về sau không cần ở chung....." (\$_\$_)

Liên tiếp đả kích cùng dự hoặc đồng thời từ miệng của người đàn ông kia thốt ra, nàng bị hù dọa sững sờ, cuối cùng đã bị hắt đưa từ bệnh viện đến ngôi biệt thự xa hoa này. Được rồi! Nàng thừa nhận nàng chỉ có thể làm đà điểu, nàng mới hai mươi tuổi, mặc danh kỳ diệu (không thể tin được) có đứa nhỏ với đối tượng một đêm tình, vậy nàng nên giải thích như thế nào với cha mẹ? Hoàn hảo Hoắc Dĩnh Thần tuy rằng làm người lạnh lùng, nhưng chẳng hề keo kiệt bủn xỉn, từ khi đưa đến biệt thự nàng liền nhận được sự chăm sóc cùng khoản đãi tốt nhất. Đối với người dường như sắp không còn một xu dính túi lại không dám đối mặt người nhà, nàng cũng chỉ có thể thỏa hiệp. Hiện tại cuộc sống hằng ngày của nàng hầu hết mọi việc đều có chuyên gia hầu hạ, công việc ở tòa soạn bị người kia lấy một cái lý do xin bỏ việc ngay cả chính nàng cũng không biết ở đâu ra. Mà bởi vì sợ ở lại Đài Bắc lâu rồi chưa về nhà, cha mẹ sẽ nghi ngờ, cho nên hắt giúp nàng nghĩ cớ, lừa cha mẹ rằng Từ Trạch Minh giúp nàng tìm được công việc ổn định, nên nàng quyết định ở lại Đài Bắc dốc sức làm ăn, bất quá bởi vì công tác còn chưa bắt đầu, gần nhất khả năng cũng không về nhà sớm được. Cũng may tâm tư cha mẹ đơn thuần, chỉ nhắc nhở qua điện thoại nàng phải bảo trọng thân thể, không hỏi kỹ càng gì nhiều. Khi mới tới căn biệt thự này, nàng đã bị sự xa xỉ ở nơi này cùng những đồ đạc trang hoàng sang quý gây sốc. Biệt thự tổng cộng có ba tầng, lầu một là phòng khách, lầu hai là phòng ngủ, lầu ba là phòng chơi. Sau hoa viên trồng đủ loại cây xanh, còn có một bể bơi ngoài trời cỡ siêu đại. Nàng từ nhỏ sinh ra và lớn lên ở miền nam (của đảo Đài Loan), điều kiện trong nhà tuy rằng được coi là hơi hơi khá giả, nhưng cùng so sánh với nhà của kẻ có tiền này thì tuyệt đối như một cái ở trên trời một cái ở dưới đất. (Sia: 1 cái trên trời, 1 cái vực thẳm thì hơi quá ^__^ nên để dzậy) Vốn tưởng rằng biệt thự xa hoa này là nhà chính của Hoắc Dĩnh Thần. Nhưng nàng ở đây đã hơn bốn tháng, ngay từ ngày đầu từng nhìn đến hắt ngẫu nhiên xuất hiện, sau đó nàng không hề nhìn thấy hắt thêm lần nào. Hơn nữa trừ bỏ vài người hầu cố định quét dọn, và Trung bá (bác Trung ^.^) quản gia nghiêm khắc kiệm lời, cùng với Lãnh San San là người mà Hoắc Dĩnh Thần phái tới chuyên môn phụ trách chiếu cố và quản lý nàng, tại tòa nhà lớn nàng không gặp được người thân nào của Hoắc Dĩnh Thần. Chẳng lẽ tên đó mò coi? *Thai Nam(Tainan) muốn biết thêm về thành phố nè xin mời ghé qua đây: en.wikipedia.org/wiki/Tainan

Sia xin lỗi vì tốc độ quá chậm chạp này, Sia đang ức chế rất nhiều thứ, do bài vở học hành,... và cũng ức chế cái tên nam chính nè thật hông được tí nào, nhưng các chương sau sẽ hông thể nữa đâu ^__^ Cảm ơn các bạn đã ủng hộ Sia >__< hôm=" nay=" thời=" tiết=" sáng=" sữa,=" hồ=" phi=" phi=" cùng=" tản=" bộ=" với=" lãnh=" san=" san=" ở=" hoa=" viên=" phía=" sau=" nhà=" và=" muốn=" phôi=" nắng=" ẩm=" cả=" buổi=" sáng;=" nàng=" có=" bầu=" đã=" sáu=" tháng,=" bụng=" càng=" ngày=" càng=" to=" tròn=" "phi=" phi,=" cục=" cứng=" trong=" bụng=" em=" nhất=" định=" là=" một=" tiểu=" soái=" ca."=" những=" lời=" này=" cơ=" hồ=" mỗi=" ngày=" lãnh=" san=" san=" đều=" phải=" thốt=" ra=" khối=" miệng=" ít=" nhất=" một=" lần=" cô=" diu=" hồ=" phi=" phi=" ngòi=" xuống=" ghé,=" quay=" lại=" lấy=" đĩa=" hoa=" quả=" tươi=" cùng=" đồ=" uống,=" "phụ=" nữ=" trong=" lúc=" mang=" thai=" nhất=" định=" phải=" ăn=" nhiều=" hoa=" quả,=" như=" vậy=" cục=" cứng=" sinh=" ra=" mới=" có=" thể=" có=" làn=" da=" trắng=" nõn=" mịn=" màng."=" hồ=" phi=" phi=" bị=" cô=" chọc=" cười,=" "nếu=" là=" bé=" trai=" mà=" làn=" da=" trắng=" nõn=" mịn=" màng,=" tương=" lai=" lớn=" lên=" có=" thể=" thực=" giống=" nữ=" nhi=" hay=" không?"=" "sẽ=" không=" thể=" đâu,=" em=" xem=" hoặc=" tiên=" sinh=" có=" làn=" da=" trắng=" trẻ,=" hơn=" nữa=" càng=" trưởng=" thành=" càng=" phong=" nhã,=" anh=" tuấn=" mê=" người=" như=" vậy,=" nhưng=" tiên=" sinh=" vẫn=" rất=" nam=" tính=" a."=" mỗi=" lần=" nhắc=" tới=" hoặc=" dĩnh=" thần,=" trên=" mặt=" lãnh=" san=" san=" đều=" toát=" lên=" ánh=" mắt=" sùng=" bái."=" "thật=" muốn=" nhanh=" chút=" nhìn=" thấy=" cục=" cứng=" trong=" bụng=" em=" chào=" đời,=" nếu=" là=" bản=" thu=" nhỏ=" lại=" của=" hoặc=" tiên=" sinh=" nhất=" định=" sẽ=" cục=" kỳ=" đáng=" yêu,=" cục=" kỳ=" đẹp=" trai."=" cô=" đã=" đạt=" được=" chứng=" chỉ=" hành=" nghề=" y=" tá,=" cũng=" rất=" có=" kinh=" nghiệm=" chăm=" sóc=" phụ=" nữ=" mang=" thai;=" tuổi=" hai=" người=" xấp=" xỉ=" nhau,=" ở=" chung=" lâu=" cũng=" hợp,=" trở=" thành=" tỷ=" muội=" tốt=" không=" có=" gì=" giấu=" nhau."=" đối=" với=" sự=" kiện=" ô=" long=" giữa=" hồ=" phi=" phi=" cùng=" hoặc=" dĩnh=" thần=" lúc=" đó=" (419=" ấy=">.<), cô ít nhiều cũng biết một chút,

nhưng cô không hề lăm mồm nhiều chuyện, cái gì không nên nói thì cũng chẳng nhiều lời thốt ra câu nào. Chính là lời nói nhất thời đó khó tránh khỏi lơ đãng toát ra thẳm oán đối với Hoắc Dĩnh Thần. Tốt xấu gì thì Phi Phi cũng là mẹ đẻ nhỏ của hắn, mà nam nhân kia nhẫn tâm đem nàng ở lại biệt thự to như vậy nhưng chẳng quan tâm suốt mấy tháng trời. Ngược lại thì Hồ Phi Phi không cho là đúng. Nàng cùng Hoắc Dĩnh Thần trong lúc đó vốn là hai đường thẳng song song chẳng có khả năng gặp nhau. Liền ngay cả đứa con trong bụng cũng là một kết quả ngoài ý muốn. Lãnh San San là người hoạt bát đáng yêu, làm việc lại thập phần chịu khó, thấy đồ uống của Hồ Phi Phi không còn mấy liền vội vàng chạy về phòng bếp chuẩn bị chút thức ăn và đồ uống thêm. “Không phải nói đã mang thai hơn sáu tháng sao, như thế nào người vẫn nhỏ nhỏ gầy gầy, như bộ dáng con ma đói?” Hồ Phi Phi đang ngăn người chợt bị giọng nói xa lạ của một ông già làm cả kinh, hoàn hồn lại. Nàng vừa nhấc đầu lên, chỉ thấy một ông lão khoảng bảy mươi tuổi mặc bộ áo trắng kiểu truyền thống xuất hiện ở trước mặt, trong tay ông còn cầm một cây gậy trúc (cây gậy chống), mái tóc hoa râm, gương mặt đầy nếp nhăn không gian mà uy. Ông đi lại khá vững, đôi mắt sắc bén, ánh mắt trong lúc đó tản ra khí thế vương giả không cho phản kháng, chẳng qua cái nhìn lại mang theo soi mói cực độ. Ông đi đến trước mặt nàng, giống như người bán thịt lợn ở chợ, nhìn từ trên xuống dưới dáng người Hồ Phi Phi chẳng đủ đầy đủ, bởi nàng không khác trước kia là mấy. “Gầy như vậy thì đứa nhỏ sinh ra làm sao có thể khỏe mạnh được? Thật không biết hèn phách cái tên tiểu tử kia ra làm sao, có khẩu vị với ngay cả loại phụ nữ như cây gậy trúc này, lần này ánh mắt thật đúng là càng kém hơn lần trước.” “Uy, ông nói ai là cây gậy trúc?” Hồ Phi Phi hiển nhiên là bị chọc giận. Nàng không phủ nhận chính mình gầy, nhưng nhìn dọc nhìn ngang thì nàng cùng với cây gậy trúc căn bản chẳng ngang bằng nhau, được không! “A! Lá gan đứa nhỏ còn rất lớn, cứ nhiên dám nhảy lên kêu gào với ta.” “Ông lão này có lá gan mới lớn, cứ nhiên dám tự tiện xâm nhập gia cư (nhà riêng).” “Tự tiện?” Hoắc Chính Đông lạnh lùng cười, một bộ dáng không đem nàng đặt ở trong mắt, “Đứa nhỏ này thật đúng là không biết trời cao đất dày!” “Tôi mới không phải này đó.....” Rống tới một nửa, chợt cảm thấy sự việc kỳ quái, mắt thấy đối phương bởi vì nàng hậu tri hậu giác suy nghĩ mà ông càng lộ ra nụ cười yếu ớt thêm đùa cợt, hai tay Hồ Phi Phi chống hông, quát cường ương ngạnh nâng cằm lên, trừng mắt không tuân theo ông. Lão nhân này giống như u linh (linh hồn u ám) mặc danh kỳ diệu (không tin được) xuất hiện ở hoa viên phía sau biệt thự, lại biết nàng mang thai hơn sáu tháng, ông rốt cuộc là ai? “Tính tình đứa nhỏ này thật thú vị.” Hoắc Chính Đông lộ ra nụ cười yếu ớt nghiền ngẫm, “Dưỡng thai cho tốt đi, ta sẽ lại đến.” Nói xong, cũng không để ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Phi Phi đang khó coi, xoay người theo đường cũ đi về. “Uy, không cần bảo ta là đứa nhỏ, uy..... vị lão tiên sinh ấy a, uy..... ông tự tiện xâm nhập gia cư, tôi còn chưa báo cảnh sát a!” Thật sự là hàng năm đều có việc lạ, riêng năm nay đặc biệt nhiều. Buổi sáng một lão quái nhân đến đây, nói mấy câu nàng căn bản nghe không hiểu rồi liền biến mất không còn bóng dáng; muốn hỏi Trung bá người nọ là ai, Trung bá lại bày ra bộ dáng xin miễn hỏi thăm, không thèm quan tâm đến câu hỏi của nàng, xoay người đi luôn. Đến buổi tối, Hoắc Dĩnh Thần đã biến mất n cái thế kỷ cứ nhiên hiện thân ở biệt thự. Về mặt hân phong trần mệ mỗ, trong tay còn mang theo một valy hành lý loại nhỏ, trên người khoác một chiếc áo gió màu trắng. Hắn vừa mới bước vào cửa nhà, Trung bá liền nghênh đón và cung kính chào “Thiếu gia, ngài đã trở lại.” Sắc mặt Hoắc Dĩnh Thần lãnh đạm vô cùng, đối mặt quần gia tiếp đón, hắn cũng chỉ thần nhiên gật đầu, sau đó bảo người hầu đang quét tước trong phòng khách ra hết, lại lệnh Trung bá đưa hành lý lên phòng hắn. Phân phó xong xuôi mới đưa lực chú ý chuyển qua người Hồ Phi Phi bị hắn xem nhẹ thật lâu. “Người tuy rằng đang mang cốt nhục của ta, nhưng căn nhà này ta chỉ tạm cho người ở, người phải nhớ kỹ người cũng không phải nữ chủ nhân của nơi này, cho nên người làm ơn lần sau không cần tùy tiện để ột vài người xa lạ vào đây.” Một chút răn dạy không đầu không đuôi của hắn khiến Hồ Phi Phi không biết phải làm sao, chỉ mở to đôi mắt vô tội nhìn khuôn mặt người đàn ông có cái nhìn sắc bén này. Nàng muốn nói vài lời, trong đầu đột nhiên nghĩ đến lão nhân kia kêu nàng là cây gậy trúc. Hay Hoắc Dĩnh Thần nói đến người xa lạ là chỉ lão quái nhân kia đột nhiên xuất hiện sáng nay? Nàng vừa định mở miệng giải thích cho chính mình, lại nhìn đến khuôn mặt tuấn tú của hắn mang sắc thái chán ghét. Giống như ở trong mắt hắn nàng chính là nữ nhân vô liêm sỉ, ở nhà người ta mà không biết cảm kích, (được một tắc) còn phải tiến thêm một bước đem chính mình trở thành nữ chủ nhân nơi đây. Thực vậy, nàng hiện tại ăn nhờ ở đậu, ăn mặc ngủ nghỉ đều phải dựa vào hắn, mà chính mình sở dĩ có thể nhận được loại đãi ngộ hậu đãi này thực ra bởi vì trong bụng nàng có con của người đàn ông cao quý này. Một cổ bi thương tự nhiên dâng lên trong lòng nàng, mà nàng giải thích nói năng nhiều có thể giải quyết được gì; vị trí, chỗ đứng của nàng không phải thật đáng buồn như vậy sao? “Thực xin lỗi, ta đã biết.” Nàng cúi đầu, tựa như đứa nhỏ bị bề trên răn dạy. Nói tạ tội xong, nàng rời phòng khách, thời điểm thân mình với cái bụng tròn vo đi lên cầu thang có vẻ hết sức chật vật. Nhìn bóng dáng đơn bạc

này khiến cho người ta cảm thấy nàng thật đáng thương, yếu đuối. Hoắc Dĩnh Thần nhìn theo, nhất thời trong ngực hần lại có chút bẽ tắc. Loại cảm giác này thật là lạ. “Hoắc tiên sinh không biết là lời chỉ trích vừa rồi có điểm hơi quá đáng sao?” Lãnh San San bưng đĩa mâm hoa quả đột nhiên xuất hiện. “Hồ tiểu thư cũng không có cho phép người xa lạ nào tiến vào đây, là ông lão kia tự mình xông tới, nhưng lại nói một đồng câu chữ mạc danh kỳ diệu (không thể hiểu được).....” Hoắc Dĩnh Thần lạnh lùng nhìn cô, vẻ mặt không có biến đổi nhiều lắm. “Tuy rằng tôi chỉ là người chăm sóc đặc biệt được tiên sinh mời đến chiếu cố nàng; nhưng làm một y tá, từ lương tâm tôi còn muốn đưa ra một ít đề nghị, bình thường tâm lý phụ nữ thời điểm có thai này đều có vẻ yếu ớt, thực dễ dàng bị bên ngoài ảnh hưởng, tác động đến. Tiên sinh biết không, thời điểm mấy tháng đầu mang thai, mỗi ngày nàng đều nôn rất nhiều lần, buổi tối ngủ không an ổn, cũng chẳng hề thèm ăn, hiện tại đã mang thai hơn sáu tháng nhưng thân mình vẫn gầy như vậy; cả ngày thì bị vây trong căn phòng lớn này, ngoại trừ tôi, ngay cả một người thân hay bạn tốt đều không có; thân là một người cha, trong khoảng thời gian nàng mang thai này, tiên sinh đến tột cùng có thể hoàn thành một chút trách nhiệm của phụ thân (người cha) đứa bé có được hay không?” Cô cẩn thận quan sát biểu tình của Hoắc Dĩnh Thần, nhưng hần vẫn lãnh khốc mạc như trước, một bộ dáng tuyệt tình như sự việc không liên quan mình. Lãnh San San hoàn toàn thất vọng với nam nhân này rồi, cũng thương cảm Hồ Phi Phi gặp phải tình cảnh bi thảm này. Cho dù hần chỉ cần đứa nhỏ, chẳng lẽ không có thể cho Phi Phi một chút quan ái trong lúc nàng mang thai sao? Lại báo cáo chút tình hình của Hồ Phi Phi, mắt thấy sắc mặt hần giống như trước, vẫn không có nửa điểm biến chuyển, Lãnh San San thở dài, xoay người vào phòng bếp, đem đĩa hoa quả bỏ vào tủ lạnh, cô tin rằng Hồ Phi Phi giờ đây hần là không có tâm tình ăn hoa quả nữa. Khi phòng khách rộng như vậy chỉ còn lại một mình Hoắc Dĩnh Thần, hần mệt mỏi rã rời đem thân hình thon dài ngã vùi vào chiếc ghế sofa pha mềm mại. Trong đầu không ngừng vang lên những lời Lãnh San San nói vừa nãy. Thường xuyên nôn mửa, không hề thèm ăn, tinh thần chẳng phấn chấn, thường ủ rũ, nửa đêm ngủ không yên, còn có thể bị ác mộng làm bừng tỉnh..... Đôi lông mày không tự chủ được hơi hơi nhíu lại. Thân hình không mấy mập mạp kia tuy rằng so sánh với lúc hần gặp lần trước thì xác thực đầy đặn hơn kha khá, nhưng đối với người phụ nữ có thai mà nói, thân thể và dáng vóc của nàng quả thật đơn bạc (hơi gầy) một chút. Không, hần không nên quan tâm chuyện đó, nữ nhân kia với hần mà nói không có gì ý nghĩa mấy. Mà tiểu hài tử trong bụng nàng cũng chỉ là kết quả một đêm tình giữa hai người. Lúc trước hần sơ dĩ quyết định lưu lại đứa nhỏ, chẳng qua là muốn cùng lão nhân gia làm một vụ giao dịch mà thôi. Hần là người cuồng công tác, suốt thời gian dài đem tinh lực cùng đầu óc tập trung chú trọng vào công việc, không lâu sau khi đưa Hồ Phi Phi đến ngôi biệt thự này, hần liền bay sang các quốc gia Châu Âu, đi dò xét và kiểm tra sản nghiệp. Hần thà chết cũng không nghĩ sẽ thừa nhận rằng lúc ở nước ngoài, trong đầu hần cứ nhiên thỉnh thoảng hiện lên gương mặt nàng. Bộ dáng điên cuồng khi nàng say rượu, bộ dáng nàng chạy đến công ty ngã bái ra với hần, bộ dáng nàng yếu ớt nằm trên giường bệnh. Nếu không phải lão nhân gia đột nhiên gọi điện cho hần, hần cũng sẽ không bắt chợt về nước. Nàng mang thai đã hơn sáu tháng sao? Nghĩ đến cảnh nàng đối mặt lúc hần tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn ấy phủ đầy ủy khuất còn cặp mắt đen to tròn lóe ra ánh mắt rõ ràng đang sợ hãi khi chịu cảnh ăn nhờ ở đậu..... Nàng đang sợ hần! Hay là nàng đang lo lắng hần sẽ đuổi nàng đi, khiến nàng không nhà để về? Suy nghĩ này không biết vì sao nảy ra, nhưng tâm hần cũng không thấy hờn giận. Khi hần mang theo tâm tình không hiểu nổi ấy đi vào phòng của Hồ Phi Phi, nghe được tiếng nôn mửa thống khổ từ phòng vệ sinh truyền đến. Hần cảm thấy cả kinh, vội vàng mở cửa phòng vệ sinh, liền nhìn thấy nàng chật vật ghé vào bồn cầu, nôn đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nước mắt chảy ròng ròng. Hần chạy đến phía sau nàng, bàn tay to vỗ về lưng nàng, trong mắt rốt cục toát ra vẻ khẩn trương. “Xảy ra chuyện gì, làm sao có thể nôn dữ như vậy? Tình trạng nôn oẹ này không phải đầu chỉ phát sinh mấy tháng đầu thôi sao?” Được rồi, hần thừa nhận, tuy rằng ở nước ngoài nhưng hần chính là không tự chủ được mà lên mạng tra cứu toàn bộ quá trình phụ nữ có thai đến sinh sản. Hồ Phi Phi nôn rồi tỉnh rồi mù trông rất đáng thương, nàng quay đầu nhìn thấy vẻ mặt Hoắc Dĩnh Thần lo lắng, cùng với ánh mắt hần toát ra cảm xúc đau lòng. Một khắc ấy, tim của nàng cứ nhiên không chịu khống chế chợt rung động. “Hồ Phi Phi, ngươi cũng dám trái lời ta ăn vụng mấy thứ không tốt kia hả?” Hoắc Dĩnh Thần mới trở về nhà, liền nhìn thấy Hồ Phi Phi một mình trốn ở phòng bếp vụng trộm ăn kem, nhìn bộ dáng lén lút kia cũng rất đáng bị đánh đòn. Nhỏ ngọc chết tiệt này cứ nhiên một chút trí óc đều không có, thường xuyên thừa dịp người hầu không chú ý mà ăn đồ ăn vặt bậy bạ, trách không được bữa chính ăn không được bao nhiêu, người vốn gầy teo lại còn kén kén chọn chọn đồ ăn. Lần trước chính là bởi vì ăn vụng quá nhiều kem, kết quả là bụng lạnh, miệng nôn chôn tháo, khiến cho lòng hần bất ổn, cuối cùng còn gọi xe cấp cứu tới. Tình hình lúc ấy Hoắc Dĩnh Thần thật sự không bao giờ quên hồi tưởng lại nữa, ngay cả chính hần đều cảm thấy phản ứng của hần có chút quá

độ. Có lẽ từ đó hân cũng liền bắt đầu không tự chủ được mà chú ý tình trạng của nàng, cuối cùng thậm chí dường như giống bà lão quản gia quản hết mấy chuyện từ lớn đến nhỏ như việc [ăn, mặc, ở, đi lại] của nàng. Gặp quý! Hân căn bản không cần quan tâm cô gái kia sống chết thế nào, hân chính là lo lắng đứa nhỏ trong bụng nàng. (Sia: anh còn cố chối cãi, chưa đánh đã khai thế này ^_^ giờ thấy Thần ca không còn dễ ghét như trước nữa >_<) Tuy rằng ý niệm này hân đã dùng vô số lần tự nhắc nhở trong đầu, mà khi hân nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn, gầy yếu của Hồ Phi Phi dần dần trở nên có da có thịt hơn nhờ hân ân cần ‘dạy bảo’, hân tự nhiên sẽ cảm thấy thực thụ thái. Hồ Phi Phi bị tiếng hô của hân dọa nhảy dựng, nhất thời xoay người, nhanh chóng đem chứng cứ phạm tội giấu phía sau, cũng cười gượng một tiếng. “Ta chỉ là nhìn đỡ thèm, cũng không có ăn vào trong bụng.” “Không có ăn vào trong bụng?” Hân hí mắt soi xét nàng, thanh âm lạnh lùng đầy nghi ngờ. “Ách..... Kỳ thật, miệng chỉ có liếm một chút ít thôi.” Bị hân hung ác trừng mắt, nàng sợ tới mức lè lè cái lưỡi đáng yêu. “Chỉ liếm một chút ít thôi?” Hân tiếp tục trừng mắt dọa nàng, cũng không khách khí đoạt lại tội chứng của nàng cố gắng giấu phía sau, là một hộp kem vani, xem tình hình thì nó đã bị nàng tiêu diệt hơn một nửa. “Vậy đây là người chỉ liếm một chút ít thôi?” Hừ lạnh một tiếng, hân không khách khí đem hộp kem quăng vào thùng rác. Tầm mắt Hồ Phi Phi dạo qua một vòng theo độ cong đường vòng cung, thời điểm tuổi thọ hộp kem đến hồi kết thúc, nàng mới lộ ra vẻ mặt tiếc hận. “Người, người làm thế thật quá phí phạm.” Nàng đương nhiên không dám lớn tiếng oán giận, nhưng nàng vẫn có lá gan nhỏ giọng thấp rửa. “Người còn dám nói, đã cảnh cáo người bao nhiêu lần, không cho phép người lại ăn đồ quá lạnh nữa, lần trước giáo huấn hiện tại liền quên hết sao?” Khuôn mặt tuấn tú của hân nhăn lại, “Người nào không muốn sống nữa, dám mua kem hộp để trong tủ lạnh.....” Nói xong, thân mình cao lớn đang định vọt ra ngoài đi mắng chửi người. Hồ Phi Phi vội vàng tiến lên giữ chặt cánh tay hân, đôi mắt to chớp chớp, khuôn mặt nhỏ nhắn còn biểu lộ vẻ rất vô (số) tội. “Không cần trách cứ người khác, là... là ta lần trước cùng San San đi siêu thị mua sắm, vụng trộm mua về cất trong tủ lạnh.” Nhiều ngày ở chung, nàng đã biết tính tình hân rất xấu, nhưng lại thiết diện vô tư, nàng cũng không muốn bởi vì chính mình ăn vụng mà liên lụy người khác. Xoay người, hân trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang sợ hãi của nàng. “Nói như vậy, người đang công khai khiêu chiến quyền uy của ta?” “Ta, ta không có đâu.” Nàng nhỏ giọng ngập ngừng. “Nha?” Hân hừ lạnh một tiếng, “Đó là người nào ngu ngốc chính mồm đáp ứng ta về sau không hề tùy tiện ăn bậy ăn bạ mấy thứ gì đó? Ta không phải nói qua với người sao, nếu người không thích đồ ăn má Vương làm có thể nói cho ta biết, ta sẽ tự mình trở về làm cho người ăn.” Hoắc Dĩnh Thần cảm thấy chính mình thật sự uống sai thuốc, hân đường đường là một đại nam nhân cao 7 thước (tầm 1m8 ^.<), được=“ nhân=“ viên=“ toàn=“ công=“ ty=“ kính=“ cần=“ nể=“ phục=“ như=“ thần=“ thánh=“ ngay=“ cả=“ này=“ những=“ kẻ=“ đầu=“ sỏ=“ có=“ máu=“ mặt=“ trên=“ thương=“ trường=“ nhìn=“ thấy=“ hân=“ đều=“ phải=“ e=“ dè=“ vài=“ phần=“ với=“ hân=“ nhưng=“ có=“ tình=“ vì=“ tiểu=“ nữ=“ nhân=“ không=“ nổi=“ bật=“ này=“ mà=“ tự=“ mình=“ xuống=“ bếp=“ học=“ nấu=“ ăn=“ gần=“ đây=“ bởi=“ vì=“ có=“ một=“ ngày=“ hân=“ dâng=“ trào=“ tâm=“ huyết=“ lên=“ mạng=“ tra=“ cứu=“ thức=“ ăn=“ cho=“ phụ=“ nữ=“ có=“ thai=“ kết=“ quả=“ sau=“ khi=“ trở=“ về=“ tự=“ mình=“ nấu=“ cho=“ nàng=“ một=“ nồi=“ canh=“ cá=“ đây=“ mỹ=“ vị=“ không=“ nghĩ=“ tới=“ nàng=“ luôn=“ luôn=“ ăn=“ không=“ nhiều=“ lắm=“ mà=“ lại=“ ăn=“ rất=“ ngon=“ cả=“ nồi=“ canh=“ đều=“ xử=“ lý=“ hết=“ sạch.=“ một=“ khác=“ ấy=“ hân=“ không=“ phủ=“ nhận=“ tâm=“ tình=“ của=“ mình=“ cũng=“ tốt=“ theo=“ từ=“ đó=“ về=“ sau=“ chỉ=“ cần=“ không=“ bận=“ rộn=“ hân=“ đều=“ tự=“ mình=“ xuống=“ bếp=“ vì=“ nàng=“ tùy=“ ý=“ đoán=“ thử=“ khẩu=“ vị=“ của=“ nàng=“ mà=“ làm=“ ra=“ các=“ món=“ khác=“ nhau=“ chỉ=“ vì=“ để=“ ngắm=“ xem=“ nàng=“ ăn=“ uống=“ vui=“ vẻ=“ ngay=“ cả=“ chính=“ hân=“ cũng=“ không=“ dám=“ tin=“ tưởng=“ rằng=“ suốt=“ hai=“ tháng=“ qua=“ hân=“ đã=“ từ=“ kẻ=“ mạnh=“ bạo=“ trên=“ thương=“ trường=“ chuyển=“ biến=“ thành=“ con=“ người=“ mới=“ người=“ đàn=“ ông=“ tốt=“ của=“ gia=“ đình=“ còn=“ vào=“ tận=“ phòng=“ bếp.=“ “nhưng=“ toàn=“ bộ=“ tuần=“ lễ=“ này=“ người=“ đều=“ đi=“ làm=“ ở=“ công=“ ty=“ muốn=“ gặp=“ mặt=“ người=“ một=“ chút=“ cũng=“ khó=“ làm=“ sao=“ còn=“ có=“ thời=“ gian=“ nấu=“ cơm=“ cho=“ ta=“ ăn.=“ nàng=“ nhịn=“ không=“ được=“ nhỏ=“ giọng=“ oán=“ giận=“ thật=“ sự=“ là=“ khẩu=“ vị=“ được=“ hân=“ chăm=“ mà=“ nâng=“ cấp=“ hơn=“ vài=“ ngày=“ không=“ ăn=“ đồ=“ hân=“ nấu=“ thì=“ miệng=“ liền=“ tham=“ lam=“ đòi=“ hỏi=“ nàng=“ không=“ biết=“ bộ=“ dáng=“ nhỏ=“ xinh=“ xắn=“ nhỏ=“ của=“ nàng=“ trong=“ mắt=“ hoắc=“ dĩnh=“ thần=“ biến=“ thành=“ tiểu=“ bạn=“ gái=“

làm=" " nững=" " oán=" " giận=" " với=" " bạn=" " trai=" " hấn=" " luôn=" " ham=" " muốn=" " được=" " thanh=" " nhàn=" " không=" " ham=" " thích=" " và=" " chẳng=" " chịu=" " nổi=" " mấy=" " chuyện=" " tình=" " cảm=" " nhưng=" " không=" " biết=" " vì=" " sao=" " khi=" " tiểu=" " nữ=" " nhân=" " này=" " ở=" " trước=" " mặt=" " hấn=" " toát=" " ra=" " tư=" " thái=" " yếu=" " điệu=" " của=" " tiểu=" " nữ=" " nhi=" " lại=" " sẽ=" " làm=" " tâm=" " tình=" " hấn=" " rất=" " tốt=" " "hóa=" " ra=" " người=" " oán=" " giận=" " ta=" " gần=" " đây=" " thường=" " không=" " trở=" " về=" " sớm=" " để=" " gặp=" " người=" " a!"=" " vừa=" " lòng=" " nhìn=" " thấy=" " trên=" " khuôn=" " mặt=" " nhỏ=" " nhắn=" " phần=" " nộn=" " của=" " nằng=" " tỏa=" " ra=" " một=" " chút=" " then=" " thùng=" " khó=" " nói=" " "ta,"=" " ta=" " không=" " có=" " đầu....."=" " nằng=" " kỳ=" " thật=" " đang=" " khôn=" " quẩn=" " vì=" " bị=" " ai=" " đó=" " nhìn=" " thấu=" " tâm=" " sự=" " nhưng=" " ngoài=" " miệng=" " vẫn=" " cố=" " gắng=" " biện=" " giải=" " cho=" " chính=" " mình=" " "người=" " không=" " cần=" " hiểu=" " làm=" " nga,"=" " ta=" " chỉ=" " là=" " cảm=" " thấy=" " người=" " tuy=" " rằng=" " tính=" " tình=" " vừa=" " thối=" " vừa=" " cứng,"=" " làm=" " người=" " không=" " thành=" " công=" " được=" " bao=" " nhiêu,"=" " hơn=" " nữa=" " chẳng=" " có=" " việc=" " gì=" " cũng=" " thích=" " mắng=" " chửi,"=" " răn=" " đe=" " người=" " khác;"=" " nhưng,"=" " nhưng=" " tay=" " nghề=" " vẫn=" " không=" " tồi....."=" " di?"=" " hương=" " vị=" " thơm=" " quá....."=" " (sia:"=" " chị=" " chê=" " ảnh=" " kia=" ")=" " lúc=" " này=" " hấn=" " chưa=" " nói=" " gì,"=" " nằng=" " chỉ=" " thấy=" " hấn=" " khom=" " người=" " cầm=" " lấy=" " một=" " bình=" " giữ=" " nhiệt=" " rồi=" " mở=" " ra,"=" " trong=" " bình=" " tản=" " mát=" " ra=" " hương=" " thơm=" " nồng=" " đậm,"=" " hấp=" " dẫn."=" " "người=" " thật=" " không=" " lương=" " tâm."=" " hấn=" " đưa=" " ngón=" " trở=" " điểm=" " nhẹ=" " cái=" " trán=" " của=" " nằng,"=" " trong=" " giọng=" " điệu=" " thản=" " nhiên=" " lộ=" " ra=" " sủng=" " nịnh,"=" " "ta=" " mệ=" " mà=" " còn=" " tìm=" " đến=" " chuyên=" " gia=" " lãnh=" " giáo=" " bí=" " quyết=" " bảo=" " canh=" " (tìm=" " đầu=" " bếp=" " hỏi=" " han=" " bí=" " quyết=" " nấu=" " mấy=" " loại=" " canh=" " ngon=" " bổ=" " >__< thần=" " ca=" " đã=" " thay=" " đổi=" " 180=" " độ),=" " không=" " cần=" " lại=" " chảy=" " nước=" " miếng,"=" " còn=" " không=" " ngoan=" " ngoan=" " ngồi=" " xuống=" " cho=" " ta,"=" " biết=" " rõ=" " mình=" " đang=" " mang=" " thai,"=" " không=" " nên=" " đứng=" " lâu,"=" " còn=" " muốn=" " nói=" " với=" " người=" " bao=" " nhiêu=" " lần,"=" " trong=" " những=" " phụ=" " nữ=" " có=" " thai=" " có=" " ai=" " ngu=" " ngốc=" " như=" " người,"=" " còn=" " chẳng=" " tự=" " mình=" " tìm=" " hiểu=" " gì?"=" " trong=" " miệng=" " mặc=" " dù=" " mắng,"=" " trên=" " mặt=" " hấn=" " lại=" " lộ=" " vẻ=" " mỉm=" " cười=" " hiếm=" " có=" " hồ=" " phi=" " phi=" " lập=" " tức=" " dường=" " như=" " giống=" " cún=" " con=" " nghe=" " lời=" " ngồi=" " xuống=" " ghé,"=" " nhìn=" " hấn=" " lấy=" " một=" " cái=" " thìa,"=" " cần=" " thận=" " đổ=" " canh=" " bổ=" " vào=" " trong=" " bát,"=" " chỉ=" " riêng=" " mùi=" " vị=" " thơm=" " ngào=" " ngọt=" " cũng=" " đủ=" " khiến=" " nằng=" " tham=" " lam,"=" " nước=" " miếng=" " chảy=" " ròng=" " ròng,"=" " đem=" " bát=" " đưa=" " tới=" " trước=" " mặt=" " nằng,"=" " xem=" " nằng=" " uống=" " ngon=" " lành,"=" " nội=" " tâm=" " hoặc=" " dĩnh=" " thần=" " chậm=" " rãi=" " có=" " được=" " cảm=" " xúc=" " hạnh=" " phúc=" " vậy=" " quanh=" " cô=" " gái=" " bé=" " nhỏ=" " bởi=" " vì=" " được=" " chăm=" " sóc=" " kỹ=" " nên=" " giờ=" " khá=" " mũm=" " mĩm,"=" " trở=" " nên=" " có=" " da=" " có=" " thịt,"=" " làn=" " da=" " mịn=" " màng=" " trắng=" " hồng,"=" " thoát=" " nhìn=" " phá=" " lệ=" " mê=" " người,"=" " vãi=" " giọt=" " nước=" " canh=" " lưu=" " lại=" " ở=" " khóe=" " môi=" " nằng=" " hiện=" " ra=" " vãi=" " phần=" " nghịch=" " ngợm=" " nhịn=" " không=" " được=" " hấn=" " vươn=" " ngón=" " trở,"=" " nhẹ=" " nhàng=" " đảo=" " qua=" " bên=" " môi=" " nằng,"=" " động=" " tác=" " cực=" " kỳ=" " ôn=" " nhu,"=" " đồng=" " thời=" " rung=" " động=" " trái=" " tim=" " cả=" " hai=" " người=" " nhiều=" " ngày=" " ở=" " chung,"=" " giữa=" " hai=" " người=" " đã=" " hình=" " thành=" " sự=" " ăn=" " ý=" " hiểu=" " lòng=" " không=" " lời=" " tuy=" " rằng=" " hai=" " người=" " vì=" " tiểu=" " sinh=" " mệnh=" " này=" " đột=" " nhiên=" " mà=" " bị=" " bắt=" " cột=" " vào=" " cùng=" " nhau,"=" " nhưng=" " trong=" " lòng=" " hồ=" " phi=" " phi=" " vốn=" " đơn=" " thuần=" " đã=" " sinh=" " ra=" " lòng=" " ý=" " lại=" " khôn=" " kể=" " với=" " hoặc=" " dĩnh=" " thần=" " hai=" " người=" " giống=" " như=" " đôi=" " vợ=" " chồng=" " chung=" " sống=" " đã=" " lâu=" " dưới=" " một=" " mái=" " nhà,"=" " tuy=" " rằng=" " phân=" " phòng=" " mà=" " ngủ,"=" " nhưng=" " trong=" " khoảng=" " thời=" " gian=" " từ=" " đó=" " tới=" " nay,"=" " sự=" " quan=" " tâm=" " của=" " hấn=" " đối=" " với=" " nằng=" " đã=" " muốn=" " vượt=" " quá=" " xa=" " quan=" " hệ=" " giao=" " dịch=" " đơn=" " thuần=" " mà=" " nằng=" " lại=" " kinh=" " hoảng=" " phát=" " hiện=" " rằng=" " khi=" " không=" " nhìn=" " thấy=" " hấn,"=" " lòng=" " nằng=" " sẽ=" " tràn=" " đầy=" " chờ=" " mong;"=" " khi=" " nhìn=" " thấy=" " hấn,"=" " không=" " hiểu=" " sao=" " sẽ=" " dâng=" " lên=" " cảm=" " xúc=" " hồi=" " hộp=" " nằng....."=" " chẳng=" " lẽ=" " lại=" " yêu=" " sao?"=" " (hết=" " chương=" " >

4. Chương 04

“Qua tất cả các kiểm tra, tình huống thai nhi trước mắt thập phần khỏe mạnh, dự tính ngày sinh là vào ngày 18 tháng sau.....” Trong bệnh viện, bác sĩ tuyên bố kết quả kiểm tra vừa mới có. Đôi mắt Hoắc Đình Thần gắt gao nhìn chằm chằm màn hình máy tính. Một thai nhi nho nhỏ, tứ chi đã thập phần kiện toàn, bắt quá cánh tay nhỏ bé yếu ớt giống như nếu nhẹ nhàng chạm vào sẽ gãy mất, khuôn mặt nho nhỏ bây giờ còn nhìn chưa ra hình dáng cụ thể, đứa trẻ nhu thuận nằm trong tử cung mẫu thân có vẻ vẫn nhọc (nhỏ yếu) lại im lặng. Đứa nhỏ của hắn..... Thai nhi kia là con của hắn sao? Cho dù đàm phán thành công hợp đồng bạc triệu, Hoắc Đình Thần cũng chưa bao giờ từng kích động tâm tình quá mức như lúc này. Cảm giác được làm cha..... thật khó hình dung. Nhưng hiện tại, tiểu gia hỏa kia chân thật xuất hiện ở trước mặt, không ngoan ngoãn mà thỉnh thoảng hơi động đậy, biểu hiện dấu hiệu sức sống cường đại của bé. “Phi Phi, nếu thấy không thoải mái, người nhất định phải lập tức nói cho bác sĩ biết, nghe chưa?” Vẫn lo lắng tiểu ngu ngốc này sẽ không tự chiếu cố chính mình, mỗi ngày hắn ở bên tai nàng ân cần dạy bảo không để yên, ngay cả hắn đều cảm thấy chính hắn có chút không bình thường. (Sia:cực nhiều chữ chút ít nổi gì >__<) trước=“” kia=“” vốn=“” định=“” không=“” quan=“” tâm=“” hai=“” mẹ=“” con,=“” nhưng=“” rốt=“” cuộc=“” không=“” biết=“” từ=“” đâu=“” sự=“” tồn=“” tại=“” của=“” nàng=“” đã=“” chậm=“” rãi=“” bắt=“” đầu=“” hấp=“” dẫn=“” tầm=“” mắt=“” hắn.=“” tựa=“” như=“” giờ=“” phút=“” này,=“” nguyên=“” bản=“” chỉ=“” cần=“” ra=“” lệnh=“” cho=“” quản=“” lý=“” cùng=“” nàng=“” đến=“” bệnh=“” viện=“” làm=“” kiểm=“” tra=“” thai=“” nhi=“” là=“” tốt=“” rồi,=“” hắn=“” thực=“” tình=“” cũng=“” không=“” biết=“” ra=“” sao=“” nhưng=“” căn=“” bản=“” không=“” giống=“” hắn,=“” cư=“” nhiên=“” giờ=“” ném=“” một=“” đồng=“” công=“” việc=“” đấy=“” mặc=“” kệ,=“” giống=“” đứa=“” ngốc=“” kiên=“” trì=“” đưa=“” nàng=“” đến=“” bệnh=“” viện.=“” bác=“” sĩ=“” mỉm=“” cười=“” nhìn=“” một=“” đôi=“” bích=“” nhân=“” (cặp=“” vợ=“” chồng=“” lý=“” tưởng)=“” trước=“” mắt,=“” nam=“” cao=“” lớn=“” anh=“” tuấn,=“” nữ=“” nhỏ=“” xinh=“” đáng=“” yêu,=“” từ=“” biểu=“” hiện=“” của=“” nam=“” tử=“” khấn=“” tương=“” che=“” chở=“” thê=“” tử,=“” không=“” khó=“” nhìn=“” ra=“” hai=“” người=“” phi=“” thường=“” ân=“” ái.=“” “phu=“” nhân,=“” tôi=“” thấy=“” rằng=“” cảm=“” tình=“” vợ=“” chồng=“” hai=“” vị=“” tốt=“” lắm=“” nga.”=“” “ách.....”=“” tim=“” hồ=“” phi=“” phi=“” đột=“” nhiên=“” nhảy=“” dựng.=“” cảm=“” tình=“” vợ=“” chồng?=“” nàng=“” theo=“” bản=“” năng=“” nhìn=“” về=“” phía=“” hoặc=“” dinh=“” thần,=“” khuôn=“” mặt=“” tuấn=“” tú=“” của=“” hắn=“” cũng=“” bởi=“” vì=“” câu=“” này=“” mà=“” hơi=“” hơi=“” cứng=“” đờ.=“” nhưng=“” rất=“” nhanh=“” sau=“” đó=“” hắn=“” liền=“” cầm=“” tay=“” nhỏ=“” bé=“” của=“” nàng=“” trước=“” cái=“” nhìn=“” chăm=“” chú=“” của=“” bác=“” sĩ,=“” cũng=“” cười=“” nhẹ,=“” “nếu=“” không=“” tốt=“” tốt=“” sung=“” nàng,=“” nàng=“” không=“” sinh=“” con=“” cho=“” ta=“” thì=“” làm=“” sao=“” bây=“” giờ?”=“” bác=“” sĩ=“” bị=“” câu=“” nói=“” hài=“” hước=“” của=“” hắn=“” làm=“” cho=“” nở=“” nụ=“” cười,=“” ngay=“” cả=“” hồ=“” phi=“” phi=“” cũng=“” ấm=“” áp=“” trong=“” lòng,=“” đôi=“” mắt=“” thật=“” to=“” gắt=“” gao=“” đuổi=“” theo=“” ánh=“” mắt=“” hắn.=“” từ=“” bệnh=“” viện=“” đi=“” ra,=“” hắn=“” vẫn=“” nắm=“” tay=“” nàng,=“” hai=“” người=“” tựa=“” như=“” một=“” đôi=“” vợ=“” chồng=“” ngọt=“” ngào.=“” tuy=“” rằng=“” biết=“” hắn=“” để=“” ý=“” cục=“” cứng=“” trong=“” bụng=“” nàng,=“” mà=“” khi=“” hắn=“” nắm=“” bàn=“” tay=“” nhỏ=“” bé,=“” một=“” niềm=“” hạnh=“” phúc=“” liền=“” tự=“” nhiên=“” chạy=“” tới=“” như=“” vậy.=“” giống=“” như=“” lạc=“” vào=“” thế=“” giới=“” cổ=“” tích,=“” nàng=“” được=“” vương=“” tử=“” điện=“” hạ=“” chuyên=“” sủng,=“” cuộc=“” sống=“” hạnh=“” phúc=“” và=“” mỹ=“” mãn.=“” đến=“” khi=“” có=“” kẻ=“” không=“” nên=“” xuất=“” hiện=“” bỗng=“” dưng=“” đứng=“” sờ=“” sờ=“” ở=“” trước=“” mặt=“” nàng,=“” nàng=“” mới=“” từ=“” trong=“” mộng=“” đẹp=“” trở=“” lại=“” sự=“” thật.=“” ở=“” nhà=“” hàng=“” cao=“” cấp,=“” hoặc=“” dinh=“” thần=“” ăn=“” xong=“” cơm=“” liền=“” đi=“” toilet,=“” hồ=“” phi=“” phi=“” đang=“” ngó=“” phải=“” liếc=“” trái=“” đánh=“” giá=“” sự=“” trang=“” hoàng=“” của=“” nhà=“” hàng=“” này,=“” bỗng=“” nhiên=“” nghe=“” được=“” một=“” tiếng=“” gọi=“” to=“” ngọt=“” xót,=“” tiếp=“” theo=“” mùi=“” nước=“” hoa=“” nồng=“” đậm=“” xộc=“” đến=“” khiến=“” nàng=“” nghẹn=“” muốn=“” buồn=“” nôn.=“” thanh=“” âm=“” của=“” đôi=“” giày=“” cao=“” gót=“” truyền=“” vào=“” tai,=“” nàng=“” ngẩng=“” đầu,=“” nhìn=“” thấy=“” bạn=“” trai=“” cũ=“” từ=“” trạch=“” minh,=“” cùng=“” với=“” đại=“” tiểu=“” thư=“” cao=“” gia=“” hê=“”

ra=" gương=" mặt=" xinh=" đẹp=" đầy=" son=" phần=" đang=" kéo=" khuỷu=" tay=" tên=" đó=" tổ=" hợp=" hình=" ảnh=" như=" vậy=" đã=" không=" đủ=" để=" khiến=" nằng=" thương=" tâm=" khổ=" sở=" trái=" ngược=" lại=" nằng=" thực=" may=" mẫn=" có=" thể=" sớm=" nhận=" rõ=" chân=" diện=" mục=" (bộ=" mặt=" thật)=" của=" anh=" ta,=" nếu=" không=" phải=" hôm=" nay=" gặp=" nhau=" ngoài=" ý=" muốn,=" nằng=" sớm=" không=" biết=" đem=" nhân=" vật=" không=" đáng=" một=" xu=" này=" lằng=" quên=" ở=" góc=" nào=" rồi=" chẳng=" qua=" người=" nào=" đó=" tựa=" hồ=" cũng=" không=" tưởng=" bỏ=" qua=" dễ=" thế,=" tại=" nơi=" cao=" cấp=" này=" nhìn=" thấy=" tình=" dịch=" đang=" mang=" bầu,=" cao=" lệ=" lệ=" ăn=" dấm=" chua=" (ghen)=" quá=" nhiều,=" nên=" thể=" muốn=" nữ=" nhân=" trước=" mắt=" phải=" lúng=" túng=" một=" phen,=" mà=" cả=" từ=" trạch=" minh=" cũng=" có=" chút=" không=" thể=" tin=" được,=" mới=" mấy=" tháng=" ngắn=" ngắn=" không=" thấy=" mà=" bạn=" gái=" trước=" đã=" mang=" thai=" đứa=" nhỏ=" của=" nam=" nhân=" khác,=" nam=" nhân=" là=" loại=" rất=" sinh=" vật=" rất=" kỳ=" quái,=" rõ=" ràng=" chính=" mình=" vút=" bỏ=" không=" cần=" đến,=" nhưng=" nó=" nếu=" được=" người=" khác=" quý=" trọng,=" trong=" lòng=" lại=" nhanh=" chóng=" khó=" chịu=" nhớ=" năm=" xưa=" anh=" ta=" kết=" giao=" cùng=" hồ=" phi=" phi,=" bà=" ngoại=" nằng=" cả=" ngày=" giáo=" huấn=" nữ=" nhân=" phải=" giữ=" thân=" như=" ngọc,=" hại=" anh=" ta=" ngay=" cả=" từng=" bước=" muốn=" vượt=" qua=" ranh=" giới=" đều=" khó=" như=" lên=" trời=" không=" nghĩ=" tới=" nữ=" nhân=" này=" vừa=" mới=" bị=" đá=" liên=" cùng=" nam=" nhân=" khác=" thân=" cận,=" nay=" ngay=" cả=" đứa=" nhỏ=" đều=" có=" cao=" lệ=" lệ=" điều=" ngoa=" tùy=" húng,=" cũng=" không=" có=" giữ=" hình=" tượng,=" trước=" mặt=" toàn=" bộ=" người=" khách=" ở=" đây=" liên=" chỉ=" trích=" hồ=" phi=" phi=" có=" ý=" đồ=" xấu=" đối=" với=" bạn=" trai=" thân=" ái=" của=" cô=" ta=" "ta=" không=" có!"=" hồ=" phi=" phi=" tức=" giận=" đến=" cả=" người=" phát=" run,=" quả=" thật=" muốn=" đem=" nước=" sôi=" trên=" bàn=" hất=" thẳng=" vào=" khuôn=" mặt=" chanh=" chua=" kia,=" khi=" hoắc=" dinh=" thân=" ra=" khỏi=" toilet,=" nhìn=" mẫu=" thân=" đứa=" nhỏ=" của=" hấn=" đáng=" thương=" hề=" hề=" (cực=" kỳ)=" bị=" hai=" tên=" đáng=" đánh=" đòn=" đồng=" thời=" vây=" khốn=" công=" kích,=" nhận=" ra=" trong=" đó=" tên=" kia=" là=" bạn=" trai=" cũ=" bạc=" bèo=" của=" hồ=" phi=" phi,=" nắm=" đấm=" như=" sắt=" của=" hấn=" không=" chút=" nào=" e=" dè=" mà=" tổng=" thẳng=" vào=" cầm=" đối=" phương,=" "ngươi,=" tên=" hỗn=" đản=" này!"=" hành=" động=" của=" hấn=" chẳng=" những=" làm=" mọi=" người=" trong=" nhà=" hàng=" sợ=" hãi,=" ngay=" cả=" hồ=" phi=" phi=" cùng=" cao=" lệ=" lệ=" cũng=" sợ=" tới=" mức=" thét=" chói=" tai,=" hiển=" nhiên=" từ=" trạch=" minh=" không=" có=" dáng=" người=" cao=" ngất,=" dai=" đen=" taekwondo,=" hoắc=" dinh=" thân=" mới=" thường=" cho=" tên=" đó=" hai=" trọng=" quyền=" (quả=" đấm=" nặng)=" đáng=" nhớ=" cũng=" đã=" ngã=" xuống=" đất=" không=" dậy=" nổi,=" cao=" lệ=" lệ=" thấy=" bạn=" trai=" trước=" mặt=" mọi=" người=" bị=" đánh,=" bộ=" dáng=" anh=" ta=" còn=" chật=" vật=" không=" chịu=" nổi,=" trước=" mặt=" mọi=" người=" tuyên=" bố=" muốn=" chia=" tay,=" (sia=" cái=" thứ=" này=" đáng=" bị=" xử=" lý=" thích=" đáng=" ">< hừ hừ) Mà Từ Trạch Minh mất hết mặt mũi, sượng đỏ mặt, giận dữ đến mức xô đẩy Hồ Phi Phi một phen. Sự tình phát sinh tuân lệnh nhân trở tay không kịp, Hồ Phi Phi có bầu gần 9 tháng ngồi trên ghế bị Từ Trạch Minh xông đến đẩy mạnh, ngã nhào luôn xuống sàn, bụng nằng chột đau đớn không thôi, dòng máu tươi đỏ sẫm từ bụng chảy xuống chân nằng. Hoắc Dinh Thân bị màn này làm khiếp sợ tới mức mặt mày trắng bệch, Từ Trạch Minh phục hồi tinh thần rồi cũng biết đại họa sắp đến. Ngay lúc anh ta muốn chạy trốn, cả người Hoắc Dinh Thân đã phần nộ đến cực điểm một quyền đánh bay tên đáng chết đó ra ngoài. "Tên họ Từ kia, nếu Phi Phi có chuyện gì không hay xảy ra, ta bắt ngươi phải dùng mạng đền mạng." Một tay ôm Hồ Phi Phi vào trong lòng, Hoắc Dinh Thân cũng nhanh lao khỏi như bay ra khỏi nhà hàng. Trong hành lang bệnh viện, bác sĩ cùng y tá nhanh chóng đẩy Hồ Phi Phi đau đến khóc không dừng tới phòng mổ. Nhìn sắc mặt Hồ Phi Phi trắng bệch, giữa hai chân không ngừng chảy máu như cũ, Hoắc Dinh Thân cầm bàn tay nhỏ bé của nằng, không ngừng trấn an nằng. "Ngươi sẽ không có việc gì, đừng sợ." "Đau quá..... Đau quá..... Ta sẽ ...sẽ không chết chứ?" Thanh âm nhỏ như ruồi muỗi kêu, nước mắt đỏ rào rào xuống, thể hiện nằng đang rất sợ hãi cùng lo lắng. Hoắc Dinh Thân liều mạng lắc lắc đầu, "Sẽ không,

ta có thể thề với trời, người tuyệt đối sẽ không chết, người sẽ trường thọ đến trăm tuổi.” Nàng cố giấu nỗi lòng âm ỉ mà gắng cứng rắn tươi cười một chút, “Nếu..... Ta thật sự bất hạnh ra đi, người làm ơn chăm sóc đứa nhỏ thật tốt.....” “Không! Người sẽ không có việc gì, ta muốn người sống thật khỏe mạnh.....” Đến cửa phòng giải phẫu, Hoắc Dĩnh Thần còn muốn theo vào nhưng bị y tá ngăn ở ngoài cửa, “Tiên sinh, mời hãy chờ ở bên ngoài.....” “Để ta đi vào! Ta muốn cùng nàng.....” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang kiệt sức của nàng, biết tính ý lại bức thiết của nàng đối với hắn, nên hắn nóng lòng gào thét. “Thực xin lỗi, tiên sinh, xin đừng làm chậm trễ việc tiến hành phẫu thuật, mời ngài dừng lại.” “Gặp quỷ!” Hắn lớn tiếng thấp rửa, hốc mắt gấp đến độ đỏ bừng, “Ta là cha đứa nhỏ trong bụng nàng.....” Y tá thập phần kiên trì như cũ, “Tiên sinh, xin ngài phối hợp với bác sĩ trị liệu người bệnh.” Mắt thấy Hồ Phi Phi bị đẩy nhanh vào phòng phẫu thuật, đèn trên bàn mổ chợt sáng lên, mà hắn bị đẩy ra ngoài cửa buộc phải dời đi, chợt lúc đó trái tim hắn dường như trống rỗng. Hắn gắt gao bắt lấy cánh tay một y tá trong đó, ánh mắt cuồng loạn mà khẩu khí cũng rất kiên quyết, “Nếu có chuyện ngoài ý muốn, nhờ các vị ưu tiên cứu chữa người mẹ.” Y tá nghiêm túc gật đầu, rồi xoay người đi, để hắn hoàn toàn đứng ngoài cửa phòng mổ. Hoắc Dĩnh Thần mỗi một ngồi ở ghế dài, hai tay che khuất mặt, trong đầu tự nhiên bất ngờ xuất hiện khuôn mặt tươi cười của tiểu nữ nhân hồn nhiên, vô tà (không tà niệm), ngây thơ kia. Từ khi nào hình bóng cô gái nhỏ ấy đã bắt đầu khắc sâu vào tận đáy lòng hắn? Khi sinh mệnh nàng gặp nguy hiểm, vì sao hắn lại sợ hãi như vậy? Thật sự chỉ vì đứa nhỏ mới giữ nàng ở bên người sao? Nếu đúng thế, vì sao vừa mới nãy hắn thà rằng bỏ qua thân sinh cốt nhục (đứa con ruột), cũng muốn bác sĩ cứu mạng nàng Từ phòng giải phẫu truyền ra một trận thét chói tai, hắn bỗng nhiên cả kinh đứng bật dậy, đi thẳng tới cửa phòng mổ. Tiếng khóc thê lương kia tựa như roi mây quất vào ngực hắn, thân không ngừng run run, “Phi Phi.....” Hắn nắm chặt hai nắm đấm, hận không thể lập tức vọt vào, đem thân thể mềm mại ôm vào trong lòng, đau đớn của nàng đều hãy để hắn gánh chịu. Dần dần tiếng khóc đau đớn kia càng ngày càng nhỏ rồi rốt cục dừng, hắn khẩn trương đi qua đi lại, vừa thấy y tá từ phòng giải phẫu vội vàng đi ra, hắn vội vàng tiến lên hỏi. “Tình trạng nàng thế nào?” “Mất máu quá nhiều, cần khẩn cấp truyền máu.....” “Nàng..... Nàng có thể bị nguy hiểm đến tính mạng hay không?” Trái tim đã muốn nhảy tới yết hầu, hắn gian nan hỏi ra miệng. “Chúng tôi sẽ cố hết sức.” Nói xong, y tá vội vã rời đi. Hoắc Dĩnh Thần ở ngoài cửa lo lắng đợi chờ, hiển nhiên phẫu thuật cũng không thuận lợi, vài y tá thay phiên vào vào ra ra, sau đó lại có vài bác sĩ sắc mặt ngưng trọng cũng nhanh chóng tiến vào phòng mổ. Lo lắng cùng bất an quanh quẩn trong đầu, ngay khi Hoắc Dĩnh Thần sắp không giữ được nội tâm lo lắng phát cuồng, cực kỳ muốn vọt vào phòng giải phẫu, trong phòng truyền ra tiếng khóc oe oe nỉ non của trẻ con! Trong lòng hắn căng thẳng, không bao lâu, chỉ thấy y tá ôm một đứa bé nhỏ đi ra. Hắn sai bước dài vọt đến, hai mắt nhìn qua đứa trẻ, rồi gắt gao nhìn chăm chăm y tá, “Mẹ đứa nhỏ..... Tình trạng thế nào?” “Chúc mừng anh, mẫu tử (mẹ, con) bình an!” Bốn chữ ngắn gọn cũng đủ giống như lệnh đặc xá, cứu vớt linh hồn sắp hồng mắt của hắn. Xí nghiệp Đại Vũ chính thức tuyên bố phá sản, tập đoàn Lăng Phong lấy giá thấp thu mua lại, toàn bộ các giám đốc điều hành xí nghiệp Đại Vũ bị sa thải. Tin tức xí nghiệp Đại Vũ bị phá đổ, dĩ nhiên khiến cho toàn thương giới Đài Bắc xôn xao một trận. Lý do là tập đoàn Lăng Phong chỉ dùng thời gian một tuần đã đem nó phá đổ rồi thu mua lại, làm cho thương giới đều ồ lên kinh ngạc. Người ngoài đều không biết vì sao, ngày trước Hoắc Dĩnh Thần còn cùng xí nghiệp Đại Vũ có giao dịch kinh doanh vài vụ với nhau, thế nhưng lần này ra đòn đau hạ độc thủ, chỉ nói quả nhiên thương trường như chiến trường. Duy nhất chỉ có Hồ Phi Phi nhìn thấy tin tức này xong, lập tức hiểu được nguyên nhân trong đó. Mặc dù về phương diện công việc của hắn, nàng cơ hồ chẳng hiểu biết gì, khả năng rằng chuyện ngày đó ở nhà hàng nàng bị Từ Trạch Minh đẩy ngã làm cho sinh non, quả thật đã chọc giận Hoắc Dĩnh Thần. Hồ Phi Phi vĩnh viễn cũng không quên được khi nàng hết hôn mê tỉnh lại, nhìn về mặt hắn lo lắng, bộ dáng thấy nàng thức tỉnh, hắn gắt gao nắm tay nàng, thanh âm khàn khàn trầm thấp nói: “Cám ơn người.” Ba chữ ngắn gọn, nàng chỉ có thể liên tưởng tới hắn đại khái cảm tạ nàng vì sinh hạ tiểu hài tử bình an cho hắn, nhưng giọng nói của hắn chứa chan tình cảm khiến nàng tựa hồ cảm thấy không chỉ có như thế, nàng nghĩ mãi cũng không rõ, nhưng ánh mắt sâu thẳm ấy làm ngực nàng run nhẹ. Đây sẽ là yêu sao? Trong đầu óc đơn thuần, chấp nhất của nàng cho rằng yêu một người thì sẽ si tình tặng hoa ngắm trăng, cùng nhau xem phim, cùng nhau ăn kem. Tựa như năm đó nàng cùng Từ Trạch Minh, hai người đôi lần hẹn hò, vào ngày đặc biệt thì anh ta cũng sẽ mang hoa tặng nàng. Thậm chí trong quan niệm của nàng, chỉ cần hắn sẵn sàng nắm tay nàng, thân nhiên mỉm cười với nàng một chút, chính là biểu hiện yêu nàng. Nhưng hiện tại, Hoắc Dĩnh Thần chưa hứa hẹn nàng cái gì, thế nhưng liền xông vào lòng nàng như vậy. Hại nàng chỉ cần một mình cùng hắn ở một chỗ, sẽ có những ý nghĩ kỳ quái, thậm chí ngay cả nằm mơ đều bởi vì thấy hắn mà cười khi tỉnh dậy. Nàng cũng từng..... Vì Từ Trạch Minh mà si mê quá như thế sao? Đáp án mơ hồ, cảm tình suốt bốn năm cư nhiên không đánh

lại được tình cảm sáu tháng ở chung cùng Hoắc Dĩnh Thần. Trong lòng không chỉ lo lắng, Hồ Phi Phi biết tự hỏi chính mình không thích hợp, quyết định đi xem con mới sinh, có điều lúc nàng đi vào phòng trẻ sơ sinh trong bệnh viện, nhìn thấy có người ôm cục cưng của nàng lúc xoa lúc nắn, lúc vuốt lúc véo bất diệc nhạc hồ (vui đùa quên thời gian). Nhìn kỹ thì người nọ không phải là lão quái nhân từng gặp mặt một lần ở biệt thự của Hoắc Dĩnh Thần sao? “Uy, ông lão này, nhanh nhanh buông con tôi ra.” Mắt thấy đứa con bảo bối bị người kia ngược đãi, bản năng người mẹ trong Hồ Phi Phi nhất thời nổi lên. Hoắc Chính Đông ôm bé con vừa đưa mắt lãnh đạm soi xét, bình phẩm từ đầu đến chân người mẹ trẻ đang giương nanh múa vuốt kia. “Sớm biết rằng người như cây gậy trúc sinh không ra tinh phẩm gì, người xem đứa nhỏ này mặt vừa khô vừa nhăn, giống tiểu lão đầu khô quắt, thật sự là chẳng muốn ngắm.” Lời này hiển nhiên chọc giận Hồ Phi Phi, nàng hung dữ vọt tới trước mặt Hoắc Chính Đông, hai tay chống thắt lưng bày ra bộ dáng tư thái cộc mẹ. “Ông lão quái nhân này rốt cuộc quá đáng quá mức, sao có thể tùy tiện chạm vào tiểu hài tử của người khác, nhanh nhanh đưa con tôi cho tôi.....” Hoắc Chính Đông đột nhiên nhìn nàng lạnh lùng cười, “Trên thế giới này, người có tư cách nhất chạm vào đứa nhỏ này chính là ta.” Nói xong một câu tràn ngập huyền cơ, ông đem bé con đặt lại giường, “Tuy rằng đứa nhỏ này xấu hơn rất nhiều so với dự đoán ta muốn, bất quá ta để ý chính là huyết thống.” Hồ Phi Phi thất thần nhìn đứa con bảo bối mới sinh ra không quá vài ngày. Đứa bé nhắm chặt mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi nhăn nhó, còn chưa nhìn ra giống nàng hay vẫn là giống ba của bé nhiều hơn một ít. Bé giờ phút này đang ngủ say, còn phát ra tiếng hít thở đều đều. Nhịn không được nàng đưa tay vuốt ve cái đầu mới chỉ có một chút tóc của con, đáy lòng đột nhiên dâng lên nỗi bất an nặng nề. Những căng thẳng trong lúc mang thai cùng niềm vui sướng khi tiểu bảo bối (con bảo bối) vừa sinh ra, theo thời gian trôi qua mà dần dần biến mất. Nàng trong giây lát nhớ tới, chính mình cùng Hoắc Dĩnh Thần lúc trước còn có thỏa thuận bằng miệng. Lúc trước hẳn đã muốn cùng nàng vạch rõ, đứa nhỏ sau khi sinh phải giao cho hẳn nuôi nấng, mà hẳn sẽ cho nàng thù lao 8 triệu (tệ). Nghĩ đến đây, nhiều ngày hạnh phúc trong nháy mắt liền biến ảo thành bọt nước, niềm vui sướng làm mẹ hoàn toàn bị vùi u sấu thay thế. “Cục cưng.....” Nàng nhịn không được nửa quỳ bên giường nhỏ của con, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn làm cho người ta đau lòng ấy, “Mẹ có lẽ rất nhanh sẽ rời xa con, con còn nhỏ như vậy, nếu không có mẹ ở cùng con, có thể cảm giác được cô đơn hay không?” “Bất quá không vấn đề, ba con rất nhiều tiền nga, sẽ tìm cho con rất nhiều bảo mẫu chuyên nghiệp tới chăm sóc con, tương lai có lẽ một ngày nào đó ba con còn có thể tìm một người mẹ mới cho con.....” Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Hoắc Dĩnh Thần cùng một người phụ nữ khác ôm nhau mà cười, đáy lòng nàng đau thắt lại, khổ sở muốn chết. Nàng không cần chính con mình có một ngày gọi nữ nhân khác là mẹ, lại càng không muốn tách khỏi đứa con mà nàng liều tánh mạng đổi lấy. Nắm chặt bàn tay mập mạp nhỏ bé của con, nàng không kìm nén được nên hốc mắt đỏ, “Cục cưng, mẹ không muốn rời xa con, cục cưng, con nghe thấy không? Mẹ không muốn rời xa con.....” Bé con an lành nằm trên giường, cảm thụ được độ ấm trên tay mẹ và hương thơm ngào ngạt nên càng ngủ say sưa, thế giới phức tạp của người lớn đối với bé mà nói thì hoàn toàn xa lạ. Mà khi Hoắc Dĩnh Thần xuất hiện ở cửa phòng bệnh, chính là nhìn thấy một màn thương cảm như vậy. Nghe thấy phía sau có tiếng động rất nhỏ, Hồ Phi Phi thì thào tự nói vừa nhanh quay đầu lại, ánh mắt chợt thấy Hoắc Dĩnh Thần liền thay đổi. Nàng nhịn không được xấu hổ một trận, lo lắng rằng bộ dáng chật vật của mình vừa mới bị hẳn thu hết vào đáy mắt. Vội vàng nâng tay xoa xoa gạt gạt khóe mắt ướt ướt, nàng bắt buộc chính mình xả ra một nụ cười tự nhiên, “Người tan làm rồi, hôm nay về thật sớm nga, cục cưng hôm nay thực ngoan, uống sữa xong liền ngủ yên, cả tiếng sấm cũng không làm con tỉnh giấc đâu.” Nói xong, nàng đứng dậy, đắp cái chăn nho nhỏ cho bé, “Nha, đúng rồi, hôm nay ông lão lúc trước đã tới biệt thự lại đến nữa, còn nói một đồng lời lẽ mạt danh kỳ diệu, tức nhất là ông cư nhiên ghét bỏ cục cưng, nói bộ dạng của con xấu, thật sự là tức chết người đi được.....” Sắc mặt Hoắc Dĩnh Thần bởi vì lời nàng nói mà trở nên khó coi hẳn lên, hẳn đến gần từng bước, một phen cầm lấy cánh tay nàng. “Người nói hôm nay có người đến xem qua cục cưng?” Gương mặt hẳn chợt trở nên nghiêm khắc dọa nàng sợ, kinh ngạc gật đầu, chỉ thấy Hoắc Dĩnh Thần nhỏ giọng rủa một tiếng. “Tốc độ của tử lão nhân (ông già đáng chết hoặc ông già sắp chết >.<) kia thật đúng là mau.” “Cái kia..... Hoắc Dĩnh Thần, ta có thể hỏi thăm một chút được không, tử lão nhân mà người nói kia thật ra là ai thế?” Người nọ lại nhiều lần xuất hiện trước mặt nàng, hơn nữa thoạt nhìn thực cảm thấy hứng thú con trai của nàng, nỗi bất an ẩn ẩn quanh quẩn trong lòng, tưởng như dự cảm sẽ phát sinh chuyện lớn. Hoắc Dĩnh Thần nhíu mày phiền chán đối với câu hỏi của nàng, “Người hỏi nhiều quá, ông ấy là ai cũng không phải vấn đề người nên quan tâm.....” Ngờ kị quá nặng, chẳng những dọa Hồ Phi Phi, ngay cả chính hẳn cũng hiểu mình nói hơi quá. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng nháy mắt ảm đạm cúi thấp, đáy lòng hẳn lại dâng lên trăm ngàn lần không đành, “Ta, ý ta là người hiện tại có việc trọng yếu hơn phải quan tâm, người chỉ cần đem toàn bộ tâm tư đặt vào

cục cứng là được rồi.” Khi hắn nghe được nàng thì thảo tự nói với cục cứng, bộ dáng sắp phải rồi đi ấy, một nỗi lo âu ngay cả chính hắn cố chối bỏ cũng không thể khống chế chợt sinh ra. Hồ Phi Phi thật cẩn thận nhìn hắn, “Nhưng mà..... Người lúc trước không phải nói, chờ ta sinh đứa nhỏ ra, chúng ta lúc đó.....” “Tuy rằng đứa nhỏ hiện tại sinh hạ rồi, nhưng ta nghe chuyên gia người ta nói, trẻ sơ sinh nhất định phải ở bên người mẹ, nếu không khi lớn lên tính cách về sau liền dễ dàng trở nên lãnh huyết (máu lạnh) cố chấp, con tốt xấu cũng là đứa con người dứt ruột đẻ ra, nếu lớn lên mà nhân cách thật sự xảy ra vấn đề, thì phải là do chúng ta làm cha mẹ mà sơ sót, cho nên hiện tại trí tuệ và nhân tâm của cục cứng còn chưa lớn khôn, người đương nhiên nên ở lại bên con chăm sóc nuôi nấng thật tốt mới đúng.” Hoắc Dĩnh Thần bịa chuyện một chút, trên thực tế ngay cả chính hắn đều cảm thấy thực khó tin, vì lưu lại một nữ nhân, hắn chỉ có thể mang đứa nhỏ ra làm cớ. Hồ Phi Phi không thể tin được, tròn tròn hai mắt, “Ý người nói tức là ta có thể tiếp tục ở bên cục cứng và chăm sóc con?” Thấy hắn khóc khóc gật nhẹ đầu, nàng vui vẻ mừng rỡ, xoay người muốn chạy ngay đến giường con, đem tin tức tốt chia sẻ cùng tiểu tâm can. Không ngờ vừa mới sải bước đã trượt chân, nàng nhất thời ngã về phía trước, ngay khi khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng sắp hôn môi sàn nhà, vòng eo bị người từ phía sau chặt chẽ đỡ lấy. Nàng xoay người, cùng chủ nhân của khuôn mặt tuần tú kia bốn mắt nhìn nhau. Bàn tay hắn to khỏe mà mạnh mẽ, độ ấm từ lòng bàn tay truyền qua làn vải mỏng manh đến bên hông nàng. Hương thơm trên người hắn nhẹ nhàng khoan khoái dễ ngửi giống như mang theo một cổ dụ hoặc trí mạng, làm hại nàng chợt đỏ ửng cả khuôn mặt nhỏ nhắn, ngay cả tim đập cũng trở nên bất quy tắc. Càng làm cho nàng cảm thấy thẹn thùng là khi đỡ nàng một tay của hắn làm chuyện xấu, cứ nhiên không kiêng nể gì đặt lên bộ ngực mềm mại của nàng. Tư thế như vậy thật sự là ái muội muốn chết. Mặt nàng đỏ hồng không khỏi làm Hoắc Dĩnh Thần nở nụ cười, trong mắt hắn lóe sáng cái nhìn của ác ma, “Không cần ở trước mặt ta bày ra loại bộ dáng ngây ngô mê người này, trên người người có chỗ nào ta không thấy qua? Ngay cả con của ta đều sinh ra rồi còn gì.” Hồ Phi Phi bị lời nói ái muội của hắn làm cho khuôn mặt nóng lên, muốn giãy khỏi cái ôm ấp của hắn, mà bàn tay hắn lại muốn tròng phật ôm trọn vòng eo của nàng, không cho nàng tránh né. “Ta, ta không phải xấu hổ, ta chỉ là cảm thấy, ở trước mặt con trẻ làm ra loại động tác đồi phong bại tục này sẽ ảnh hưởng đến thể xác và tinh thần khỏe mạnh của cục cứng trong tương lai.” “Nha?” Hắn nhíu mày, “Ta chỉ ôm người một chút, lại không làm cái gì với người, nào có đồi phong bại tục? Cũng là trong đầu người tưởng tượng gì đó không giống với suy nghĩ của ta?” “Ta..... Ta cái gì cũng chưa tưởng tượng.” Hồ Phi Phi chẳng có cách nào chống lại lời hắn trêu chọc, mặt hắn tươi cười ác ý khiêu khích làm mặt nàng đỏ bừng. Người đàn ông này rõ ràng chính là ác ma, miệng phá hư, tính tình thối, giờ ngay cả nhân cách cũng ác liệt làm cho người ta giận sôi gan. Chẳng qua..... Vì sao hắn xấu xa tươi cười cứ nhiên toát ra một tia sủng nịch. Là nàng nhìn nhầm rồi sao? Hay là nàng tự mình đa tình? Nàng không khỏi lâm vào một mảnh mơ hồ. (Hết chương 4)

5. Chương 05

“Đây là thứ ông muốn.” Hoắc Dĩnh Thần đem báo cáo kết quả xét nghiệm kiểm tra ADN quảng xuống mặt bàn làm việc xa hoa khiến nó mở tung; biểu tình hắn nghiêm túc, lạnh như băng. Những gì phải đối mặt vẫn nên đối mặt, trốn tránh cũng không thể giải quyết vấn đề, đây là kim chỉ nam đầu tiên mà chính hắn tự tổng kết ra, đúc kết lại suốt hai mươi mấy năm sống. Ngồi sau bàn công tác, Hoắc Chính Đông nâng nâng mí mắt, cũng không thèm liếc mắt nhìn kết quả kiểm tra ADN kia tới một cái. “Không nghĩ tới tốc độ của cháu rất nhanh chóng, ông đã cho rằng hai chúng ta hai mươi năm nữa mới có thể lại đầu với nhau.” Nói xong, ông đem kết quả xét nghiệm kia cầm đến trước mặt, giống như không chút để ý, khinh thường liếc mắt một cái, rồi sau đó lạnh lùng hừ một tiếng. “Tuy rằng đứa bé kia xác thực chảy dòng máu của Hoắc gia, nhưng ông không xác định nó cũng có đủ tư cách kế thừa tập đoàn Minh Trụ. Dĩnh Thần, cháu có biết, ông luôn luôn yêu cầu rất cao về huyết thống cùng tư chất.” Ánh mắt Hoắc Dĩnh Thần lạnh lùng, giống như khinh thường, ngay cả tươi cười trên mặt cũng mang nét trào phúng, “Thế gian vốn không tồn tại hoàn mỹ, ông nên thử chấp nhận một ít tỳ vết mới đúng.” “Hừ! Đến hôm nay cháu còn cố chấp kiên trì quan điểm của cháu là chính xác sao? Nếu phán đoán của cháu thật sự đủ sáng suốt như thế, sự kiện năm đó phải giải thích như thế nào.....” “Chuyện quá khứ cháu không muốn nhắc lại.” Hắn không khách khí chặn lời đối phương, biểu tình trở nên có chút nôn nóng. Hoắc Chính Đông cũng chẳng buồn nhúc nhích,

sắc mặt vẫn như thường, “Nhiều năm đã trôi qua, cháu vẫn như trước không chịu đổi mặt với sai lầm của chính mình từng phạm phải, điều này chỉ có thể chứng tỏ cháu đang sợ hãi.....” “Đủ rồi!” Hoắc Dĩnh Thần không kiên nhẫn gầm nhẹ một tiếng, “Từ lão nhân, ông rất cuộc có thể để cho cháu yên được không? Cháu hiện tại tự nắm giữ số mệnh trong tay chính mình, ông tốt nhất không cần lại can thiệp đến cháu.” Tiếng găt gỏng chấm dứt, căn phòng bởi vậy xuất hiện sự trầm mặc trong khoảnh khắc, một già một trẻ tựa hồ đều muốn biểu đạt gì đó, sắc mặt trở nên đồng dạng khó coi vô cùng. “Nếu như vậy.....” Hoắc Chính Đông mở miệng trước, phát ra thanh âm nặng nề, “Đứa bé kia, cháu chuẩn bị khi nào thì đưa nó cho ông đây?” Hoắc Dĩnh Thần chợt ngẩn ra, trong khoảng thời gian ngắn không thể đáp trả. Hoắc Chính Đông hé hé đôi mắt hẹp dài mang đầy nếp nhăn, “Dĩnh Thần, đây chính là ước định song phương lúc trước giữa chúng ta, hay là cháu muốn đổi ý?” Ước định..... Hắn làm sao có thể quên mất ước định này..... Vì vậy ước định quý giá đó đã biến thành đau đớn không thể xóa nhòa trong cuộc đời của hắn. Mỗi lần nhìn đến tử lão nhân này đều khiến hắn hồi tưởng lại rõ ràng một lần nữa cơn ác mộng năm xưa. Hắn kiêu ngạo tự phụ, cũng không chấp nhận cúi đầu trước bất kỳ ai hoặc bất cứ việc gì, trong quá trình hắn trưởng thành, cơ hồ không gặp phải khó khăn hay suy sụp, thậm chí bướng bỉnh nhận định chính mình phán đoán gì cũng đều chính xác. Không nghĩ tới, hắn lại xui xẻo bị một nữ nhân ngoan độc ‘ngáng chân té ngã’, và trong cuộc đời huy hoàng của hắn tăng thêm một vết bẩn. Mà nhân chứng duy nhất là ông nội của hắn, tổng tài tập đoàn Minh Trụ, lão hồ li hô phong hoán vũ trên thương trường – Hoắc Chính Đông. Hai ông cháu đều quyết liệt, hắn tuyên bố từ bỏ việc kế thừa tập đoàn Minh Trụ, điều kiện còn lại là hắn phải vì Hoắc Chính Đông sinh ra một người thừa kế có huyết thống thuần khiết. Tuy rằng mị lực của hắn xác thực lớn đến tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay cũng sẽ có vô số nữ nhân muốn hiện lên giường hắn, nhưng yêu cầu này từng làm hắn khinh thường đến cực điểm. Cho đến khi Phi Phi đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của hắn, còn lớn tiếng tuyên cáo với hắn rằng nàng có thai đứa con của hắn, hắn mới nhớ tới ước định buồn cười hắn D_E_L_E_T_E (xóa) đã lâu này. Nay đứa nhỏ thuận lợi sinh ra, hắn cũng đem báo cáo kết quả xét nghiệm ADN chứng minh huyết thống giữa hai cha con, tự tay giao cho Hoắc Chính Đông. Hết thấy giống như đương nhiên vậy, nhưng đáy lòng hắn lại sinh ra do dự. Hắn rốt cuộc đang làm cái gì? Thật sự phải giao đứa con để cho tử lão nhân này nuôi nấng sao? “Dĩnh Thần, cháu còn chưa trả lời vấn đề của ông.” Hoắc Chính Đông tỏ ra khí thế bức người, trên mặt lộ vẻ kiên quyết không thể bỏ qua, “Hoặc là cháu muốn ông phái người đưa về đây?” “Bây giờ còn không phải thời điểm thích hợp.” Do dự một lát, hắn rốt cuộc mở miệng. “Nha?” Hoắc Chính Đông nhẹ nhàng nhún mày, “Cho ông lý do?” “Đứa bé còn nhỏ, nếu hiện tại xa rời mẹ, chỉ sợ ảnh hưởng nhất định đối với sự trưởng thành về thể chất và tinh thần của bé.” Hoắc Chính Đông lạnh lùng cười, “Chuyện này cháu không cần lo lắng, ông cam kết sẽ tung tiền mời những bảo mẫu chuyên nghiệp chăm sóc chất của ông.....” “Ông chắc cũng biết rằng trước mắt bảo mẫu tốt nhất chính là Hồ Phi Phi, ông cảm thấy trên thế giới này có người bảo mẫu nào sẽ tốt hơn so với mẹ ruột của bé?” Trên mặt Hoắc Chính Đông đột nhiên toát ra một loại biểu tình sâu xa khó hiểu, trầm ngâm một lát, ông chậm rãi gật đầu, “Được rồi, ông cho cháu thời gian một năm, một năm sau, hy vọng cháu có thể tự động tự phát tuân thủ ước định trước kia giữa chúng ta.” Hoắc Dĩnh Thần trầm mặc không hề rằng, tỏ vẻ thỏa hiệp, xoay người, hắn cũng không chào tạm biệt một tiếng, đi thẳng đến cửa phòng. “Dĩnh Thần, nếu kỳ hạn đến, cháu bội ước, như vậy cháu phải tự mình gánh vác trọng trách tập đoàn Minh Trụ.” Tiếng đóng cửa thật mạnh thay thế câu trả lời của Hoắc Dĩnh Thần. Nhưng Hoắc Chính Đông chưa bao giờ bởi vì đứa cháu trai tùy hứng cùng vô lễ mà lộ ra nửa điểm hờn giận, trên mặt lão hồ li phủ đầy nếp nhăn chậm rãi hiện lên một chút tươi cười do thực hiện được gian kế. Tục ngữ có câu: Già càng già càng cay, tiểu tử kia muốn đấu với ông, chỉ sợ còn phải tu luyện thêm vài năm. Bên trong phòng họp lớn sáng ngời rộng rãi, các nhân viên cấp cao ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, thảo luận đề tài trọng yếu hôm nay. Trái ngược với họ, Hoắc Dĩnh Thần vốn luôn là vị thủ trưởng nghiêm khắc, nhưng hôm nay cư nhiên phá lệ liên tiếp thất thần trong suốt cuộc họp, không khỏi khiến cho nhân viên tham dự hội nghị thấy rất kì lạ. Không biết đại lão bản đến tới cùng gặp phải chuyện gì phiền lòng, từ khi cuộc họp bắt đầu thì biểu tình vẫn luôn chẳng nhu hòa chút nào. Sau khi buổi họp thật vất vả chấm dứt, hắn cơ hồ dùng tốc độ nhanh nhất lấy di động gọi về nhà. Kết quả bên kia vừa bắt máy, liền truyền đến thanh âm tiểu hài tử lớn tiếng khóc nháo. Trong lòng hắn nhất thời run lên, có chút lo lắng hỏi: “Phi Phi, Tiểu Kiệt sao vẫn luôn luôn khóc thế?” Hắn cứ thấy trong lòng không an ổn, khẳng định là trong nhà có sự tình phát sinh. Ở một chỗ khác, Hồ Phi Phi luống cuống tay chân dỗ con, bên tai còn mang theo microphone (tai nghe điện thoại), “Ta cũng không biết con rốt cuộc làm sao, vừa mới tỉnh ngủ đã không ngừng khóc, ta nghĩ rằng con đói bụng, nhưng vừa mới cho con uống sữa con lại nhất quyết không uống, ta đang lên mạng tra một ít vấn đề tương quan, a..... Tạm thời không nói chuyện với người nữa, Tiểu Kiệt..... Không cần kéo tóc mẹ, đau quá.....” Tiếp theo điện thoại

liền bị cắt đứt liên lạc. Hoắc Đình Thần không khỏi nhú mào. Nữ nhân này rốt cuộc đang làm cái gì? Con đều khóc thành như vậy, nàng cư nhiên còn có tâm tình lên mạng tra tư liệu. Hần nhanh chóng đứng dậy, đi nhanh như bay xuống bãi đỗ xe rồi gấp gấp lái về nhà, vào phòng đã nhìn thấy Hồ Phi Phi giờ bình sữa với núm vú cao su nhét vào miệng con. Nhưng tiểu tử kia chẳng những chẳng phối hợp, không chỉ khóc lớn, ngược lại còn đem hết toàn lực ỉn ỏi thét chói tai. Nàng bị con khóc nháo làm tức giận đến trợn tròn hai mắt, “Uy, con thật là xú tiểu tử rốt cuộc tự dưng nháo cái gì, trên Internet rõ ràng nói, tiểu hài tử dùng sức khóc nháo không phải buồn ị, đi tiểu thì chính là đã đói bụng, vừa này đã thay tã sạch sẽ cho con, hiện tại cũng nên đến phiên muốn ăn này nọ đi?” Nàng tức giận chỉ trích con không ngoan, mà đứa nhỏ trong lòng lại giương nanh múa vuốt, hiển nhiên cũng không thèm nghe lời. (Sia: Chịu bà chị này quá >____<) nghe=“” được=“” nằng=“” oán=“” giận=“” hoặc=“” dĩnh=“” thần=“” vừa=“” tức=“” giận=“” vừa=“” buồn=“” cười=“” từ=“” sau=“” khi=“” sinh=“” hạ=“” tiểu=“” kiệt=“” công=“” việc=“” của=“” lãnh=“” san=“” san=“” cũng=“” đã=“” xong=“” hần=“” vốn=“” muốn=“” giúp=“” nằng=“” mời=“” một=“” bảo=“” mẫu=“” chia=“” sẽ=“” vất=“” vả=“” nhưng=“” tiểu=“” nữ=“” nhân=“” cố=“” chấp=“” này=“” lại=“” kiên=“” trì=“” không=“” cần=“” chỉ=“” sợ=“” con=“” sẽ=“” không=“” thân=“” thiết=“” gần=“” bó=“” với=“” nằng=“” kết=“” quả=“” liền=“” như=“” hần=“” suy=“” đoán=“” nằng=“” một=“” người=“” cần=“” bản=“” chẳng=“” thể=“” chăm=“” lo=“” cho=“” đứa=“” con=“” bảo=“” bối=“” gặp=“” con=“” khóc=“” thê=“” thảm=“” khuôn=“” mặt=“” nhỏ=“” nhần=“” phần=“” nộn=“” còn=“” đỏ=“” hơn=“” cả=“” quả=“” cà=“” chua=“” nước=“” mắt=“” nước=“” mũi=“” đều=“” lưu=“” chung=“” quanh=“” hoặc=“” dĩnh=“” thần=“” đau=“” lòng=“” vạ=“” phần=“” một=“” phen=“” đoạt=“” lấy=“” con=“” trong=“” lòng=“” nằng=“” “a.....=“” dĩnh=“” thần=“” người=“” chừng=“” nào=“” thì=“” trở=“” về=“” hiện=“” tại=“” hần=“” là=“” chưa=“” tới=“” thời=“” gian=“” tan=“” tầm=“” đi?”=“” “đội=“” đến=“” khi=“” tan=“” tầm=“” rồi=“” mới=“” về=“” ta=“” chỉ=“” sợ=“” con=“” cũng=“” bị=“” người=“” tra=“” tấn=“” đến=“” nổi=“” cúp=“” máy=“” luôn=“” (tra=“” tấn=“” đến=“” chết=“” mất).”=“” (sia=“” ảnh=“” hình=“” như=“” giận=“” chị=“” í=“” vì=“” lúc=“” này=“” cúp=“” máy=“” đột=“” ngột=“” ấy=“” ^ _ ^=“” cái=“” từ=“” cúp=“” máy=“” đẩy=“” hông=“” phải=“” sia=“” bịa=“” ra=“” đầu=“” nhé)=“” hần=“” tức=“” giận=“” trừng=“” mắt=“” liếc=“” nhìn=“” nằng=“” một=“” cái=“” lấy=“” bình=“” sữa=“” thử=“” nhét=“” vào=“” miệng=“” con.=“” tiểu=“” tử=“” kia=“” vẫn=“” không=“” ngừng=“” nháo=“” loạn=“” tiếp=“” tục=“” oa=“” oa=“” khóc=“” lớn.=“” “nói=“” gì=“” vậy?”=“” mà=“” tiểu=“” kiệt=“” là=“” con=“” ruột=“” của=“” ta=“” nha=“” ta=“” làm=“” sao=“” có=“” thể=“” làm=“” cho=“” con=“” trong=“” tay=“” ta=“” chịu=“” khổ=“” bắt=“” quá=“” bé=“” con=“” cũng=“” thật=“” sự=“” đáng=“” giận=“” khóc=“” nháo=“” không=“” để=“” ta=“” yên=“” sữa=“” lại=“” không=“” chịu=“” uống.....=“” nha?”=“” ngay=“” lúc=“” nằng=“” liêu=“” mạng=“” kêu=“” la=“” thống=“” thiết=“” thì=“” chỉ=“” nghe=“” thấy=“” tiếng=“” khóc=“” bèn=“” nhón=“” của=“” con=“” chậm=“” rãi=“” yếu=“” dần=“” lại=“” nhìn=“” hoặc=“” dĩnh=“” thần=“” không=“” biết=“” khi=“” nào=“” đã=“” có=“” một=“” bộ=“” dáng=“” tư=“” thế=“” mười=“” phần=“” điều=“” luyện=“” vừa=“” bé=“” vừa=“” đỡ=“” cái=“” miệng=“” nhỏ=“” nhần=“” màu=“” phần=“” hồng=“” của=“” bé=“” ngậm=“” chặt=“” núm=“” vú=“” cao=“” su=“” mềm=“” mềm.=“” cặp=“” mắt=“” to=“” kia=“” khóc=“” thũng=“” còn=“” lưu=“” lại=“” một=“” ít=“” nước=“” mắt=“” ngẩng=“” nhiên=“” còn=“” khóc=“” thút=“” thít=“” hai=“” tiếng=“” nhưng=“” đã=“” muốn=“” nhu=“” thuận=“” như=“” thể=“” tiểu=“” thiên=“” sử=“” “tiểu=“” kiệt.....=“” con=“” như=“” thể=“” nào=“” ngừng=“” khóc?”=“” nằng=“” mờ=“” mịt=“” trợn=“” tròn=“” mắt.=“” hoặc=“” dĩnh=“” thần=“” đảo=“” cặp=“” mắt=“” trắng=“” dã=“” “hồ=“” phi=“” phi=“” tiểu=“” thư=“” mọi=“” người=“” đều=“” nói=“” phụ=“” nữ=“” một=“” khi=“” đã=“” sinh=“” con=“” bản=“” nằng=“” làm=“” mẹ=“” cũng=“” sẽ=“” được=“” khơi=“” dậy=“” nhưng=“” vì=“” sao=“” ta=“” xác=“” minh=“” lời=“” ấy=“” mà=“” thấy=“” trên=“” người=“” người=“” cho=“” tới=“” bây=“” giờ=“” không=“” hề=“” thể=“” hiện=“” được=“” ra?”=“” hần=“” dùng=“” cầm=“” chỉ=“” chỉ=“” núm=“” vú=“” cao=“” su=“” bị=“” con=“” ngậm=“” ở=“” trong=“” miệng=“” hần=“” nói=“” “có=“” cần=“” sữa=“” chặn=“” trong=“” núm=“” vú=“” cao=“” su=“” tiểu=“” kiệt=“” hút=“” không=“” được=“” sữa=“” đương=“” nhiên=“” là=“” đói=“” nên=“” oa=“” oa=“” khóc=“” lớn.....”=“” loại=“” sự=“” kiện=“” ô=“” long=“” (chuyện=“” xấu=“” hổ=“” việc=“” ngu=“” ngốc)=“” này=“” không=“” biết=“” đã=“” muốn=“” phát=“” sinh=“” quá=“” bao=“” nhiêu=“” lần=“” ở=“” hồ=“” phi=“” phi=“” con=“” rõ=“” ràng=“” đói=“” oa=“” oa=“” khóc=“” lóc=“” kêu=“” to=“” nằng=“” lại=“” nghĩ=“” đến=“” nên=“” thay=“” tã.=“” con=“” rõ=“” ràng=“” muốn=“” uống=“” nước=“” nằng=“” lại=“” càng=“” muốn=“” dần=“” con=“” đi=“” tắm=“” rửa=“” khi=“” tắm=“” còn=“” không=“” cần=“” thận=“” bởi=“” vì=“” trượt=“” tay=“” mà=“” khiến=“” con=“” bị=“” ném=“”

tới=" bồn=" tắm=" lớn=" thiếu=" chút=" nữa=" làm=" bé=" con=" chết=" chìm=" tức=" nhất=" chính=" là=" có=" một=" lần=" nàng=" ôm=" con=" ngủ=" lại=" bị=" bưng=" tỉnh=" bởi=" tiếng=" khóc=" thê=" lương=" của=" con=" trai=" thể=" mới=" phát=" hiện=" nàng=" tưởng=" con=" là=" món=" đồ=" chơi=" búp=" bê=" mà=" ôm=" với=" kéo=" còn=" bé=" không=" may=" mấn=" bị=" đẩy=" ngã=" xuống=" thăm=" đau=" cả=" mông=" khóc=" khàn=" cả=" giọng=" sống=" hai=" mười=" mấy=" năm=" hoặc=" đình=" thần=" đời=" này=" chưa=" từng=" quá=" quan=" tâm=" ai=" giống=" như=" bây=" giờ=" vì=" muốn=" con=" không=" hề=" tiếp=" tục=" chịu=" mẹ=" ruột=" của=" nó=" ngược=" đái=" hần=" không=" thể=" không=" dùng=" khoảng=" thời=" gian=" rảnh=" lên=" mạng=" sưu=" tầm=" các=" cách=" chăm=" sóc=" và=" nuôi=" nấng=" trẻ=" nhỏ=" kết=" quả=" tình=" trạng=" hiện=" tại=" chính=" là=" nam=" chủ=" nhân=" của=" hoặc=" gia=" kiêm=" nhiệm=" nhiều=" chức=" trách=" một=" bên=" chiếu=" cố=" đưa=" con=" trai=" luôn=" kêu=" khóc=" vì=" đôi=" một=" bên=" vừa=" muốn=" giống=" lão=" mẹ=" (mẹ=" già)= ân=" cần=" dạy=" người=" mẹ=" trẻ=" trời=" đánh=" kia=" "người=" thật=" sự=" là=" một=" chút=" bản=" năng=" làm=" mẹ=" cũng=" không=" có=" cuối=" cùng=" hần=" không=" khách=" khí=" tổng=" kết=" ra=" điểm=" ấy=" "điều=" này=" quái=" nhân=" mới=" làm=" được=" nha?= ta=" trước=" kia=" lại=" chưa=" có=" sinh=" con=" lần=" nào=" cần=" bản=" là=" không=" có=" kinh=" nghiệm=" nuôi=" trẻ=" nhỏ=" hơn=" nữa=" tiểu=" gia=" hỏa=" này=" lại=" nhỏ=" bé=" mềm=" yếu=" ta=" ngay=" cả=" ôm=" con=" đều=" sợ=" tư=" thể=" của=" mình=" không=" đúng=" làm=" con=" bị=" thương=" thì=" làm=" sao=" bây=" giờ.....=" nàng=" bĩu=" môi=" biện=" giải=" cho=" chính=" mình=" "ý=" của=" người=" là=" nói=" ta=" trước=" kia=" đã=" sinh=" con?= hần=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" đến=" chính=" là=" vẻ=" mặt=" bộ=" dáng=" hồ=" phi=" phi=" chật=" vật=" một=" đầu=" tóc=" dài=" bị=" con=" nắm=" với=" túm=" rối=" tinh=" rối=" mù=" lại=" bởi=" vì=" khẩn=" trương=" quá=" độ=" khuôn=" mặt=" trắng=" nõn=" tự=" nhiên=" càng=" đỏ=" ửng=" "ta=" ta=" đương=" nhiên=" không=" phải=" có=" ý=" đó=" nàng=" cười=" gượng=" che=" dấu=" lời=" nói=" lơ=" của=" mình=" không=" thể=" không=" thừa=" nhận=" hần=" xác=" thực=" vừa=" thông=" minh=" lại=" lợi=" hại=" chẳng=" những=" trên=" thương=" trường=" đầy=" khả=" năng=" khôn=" khéo=" ở=" phương=" diện=" chăm=" sóc=" bé=" con=" cũng=" là=" siêu=" thiên=" tài=" phản=" ứng=" của=" hoặc=" đình=" thần=" là=" búng=" trán=" nàng=" một=" cái=" "cho=" nên=" sẽ=" không=" hề=" nói=" sạo=" người=" a=" chính=" là=" trời=" sinh=" thiếu=" một=" vài=" dây=" thần=" kinh=" tuy=" rằng=" tần=" suất=" hồ=" phi=" phi=" gây=" ra=" mấy=" sự=" kiện=" ô=" long=" không=" biết=" cao=" hơn=" bao=" nhiêu=" lần=" so=" với=" công=" trạng=" vĩ=" đại=" nàng=" từng=" kính=" dâng=" hoặc=" đình=" thần=" cũng=" chưa=" từng=" thừa=" nhận=" rằng=" nay=" biệt=" thự=" hoặc=" gia=" bởi=" vì=" có=" hai=" mẹ=" con=" sống=" ở=" đây=" mà=" mới=" trở=" nên=" náo=" nhiệt=" phi=" thường=" ngay=" cả=" trung=" bá=" quân=" gia=" trầm=" mặc=" kiem=" lời=" đôi=" với=" tiểu=" thiếu=" gia=" siêu=" cấp=" đáng=" yêu=" cũng=" sẽ=" hiện=" ra=" nư=" cười=" hiem=" thấy=" còn=" có=" thể=" dùng=" loại=" ánh=" mắt=" tựa=" tiểu=" phi=" tiểu=" (không=" cười=" mà=" cười)= nhìn=" bộ=" dáng=" hồ=" phi=" phi=" bị=" bé=" con=" bảo=" bối=" của=" nàng=" tra=" tấn=" sắp=" phát=" điên=" trước=" đây=" hoặc=" đình=" thần=" đối=" với=" cái=" từ=" "nhà=" này=" không=" có=" cảm=" giác=" mấy=" nhưng=" giờ=" sau=" khi=" tan=" sở=" thì=" chẳng=" hề=" thích=" lưu=" luyện=" những=" nơi=" chơi=" bởi=" thanh=" sắc=" mà=" khẩn=" cấp=" về=" nhà=" ngay=" đêm=" con=" trai=" bảo=" bối=" trắng=" trẻo=" mập=" mập=" ôm=" rồi=" hôn=" lên=" trán=" lên=" đầu=" bé=" không=" ngừng=" trong=" lòng=" hần=" bây=" giờ=" là=" bé=" con=" mập=" mập=" hôm=" nay=" trên=" người=" mặc=" một=" bộ=" áo=" quần=" màu=" hồng=" nhạt=" hai=" tay=" nhỏ=" bé=" béo=" gàn=" bảng=" củ=" sen=" tuy=" rằng=" mới=" chỉ=" có=" hơn=" ba=" tháng=" nhưng=" bởi=" vì=" nuôi=" nấng=" siêu=" cấp=" thừa=" dinh=" dưỡng=" ôm=" đi=" ra=" ngoài=" người=" ta=" đều=" tưởng=" rằng=" bé=" năm=" tháng=" tuổi=" đột=" nhiên=" khuôn=" mặt=" tròn=" vo=" của=" bé=" vừa=" nhũ=" hai=" mắt=" tròn=" tròn=" như=" quả=" nho=" trừng="

to,=" cái=" mông=" nho=" nhỏ=" hơi=" lắ=" lắ=" xôn=" xao=" -==" một=" trậ=" nhiệt=" lư=" ('dòng=" nước=" ẩ=" >__<)dường như=" từ=" cái=" mông=" phún=" phính=" của=" bé=" liên=" chảy=" ra=" chiếc=" quần=" âu=" sang=" quý=" khuôn=" mặt=" tuần=" tú=" của=" hoắc=" đĩnh=" thần=" trầm=" xuống,=" cảm=" thụ=" được=" 'dòng=" nước=" ẩ=" áp=" tự=" nhiên=" kia=" làm=" ẩ=" ướ=" chính=" quần=" mình.=)") tiểu=" tử=" bị=" hấn=" trừng=" mất,=" như=" là=" bị=" dọa=" đến=" nổi=" đôi=" mất=" neoh=" lại,=" cái=" miệng=" nhỏ=" nhắ=" đáng=" yêu=" hồng=" nhuận=" cũng=" mếu=" máo=" theo,=" liên=" gào=" khóc=" khóc=" lớn=" lên.= "oa=" -==" oa=" -==" "làm=" sai=" còn=" dám=" khóc?"=" hoắc=" đĩnh=" thần=" quở=" trách=" theo=" cách=" vô=" cùng=" sủng=" nịnh,=" cho=" dù=" trái=" tim=" làm=" bằng=" sắt,=" mất=" thấy=" bé=" con=" bảo=" bối=" khóc=" một=" phen=" nước=" mũi=" một=" phen=" nước=" mất,=" cũng=" chỉ=" có=" thể=" mềm=" hoá=" đi.= "từ=" phòng=" bếp=" đi=" ra,=" hồ=" phi=" phi=" nhịn=" không=" được=" cười=" trộm,=" bởi=" vì=" loại=" trường=" hợp=" này=" đã=" không=" phải=" lần=" đầu=" tiên=" trình=" diễn=" ở=" hoắc=" gia.= "đầu=" gối=" của=" hoắc=" đĩnh=" thần=" tựa=" hồ=" đã=" muốn=" biến=" thành=" bôn=" cầu=" chuyên=" dụng=" của=" bé=" con,=" mỗi=" lần=" chỉ=" cần=" tiểu=" tử=" kia=" hiện=" lên=" đầu=" gối=" hấn,=" thỉnh=" thoả=" sẽ=" lư=" lại=" một=" chút=" vật=" kỷ=" niệm=" trên=" đó.= "ngươi=" cười=" ý=" tử=" quá=" ha?"=" hoắc=" đĩnh=" thần=" cảm=" thấy=" chính=" lòng=" tự=" tôn=" đàn=" ông=" của=" hấn=" đã=" bị=" hai=" móng=" quỷ=" quái=" một=" lớn=" một=" nhỏ=" này=" làm=" biến=" mất=" hầu=" như=" hết=" sạch.= "chuyện=" này=" cũng=" không=" thể=" trách=" ta=" a!=" người=" chủ=" trương=" ngoài=" lúc=" ngủ=" thì=" không=" cho=" tiểu=" kiệt=" quán=" tã=" là=" người=" nha!=" lý=" do=" là=" sợ=" con=" bị=" bệnh=" mẩn=" ngứa,=" hơn=" nữa=" cả=" ngày=" quán=" tã=" cũng=" không=" thoả=" mái.= "hoắc=" đĩnh=" thần=" cười=" nham=" hiểm,=" bắt=" chọt=" nẩy=" ra=" ý ==" nghĩ=" đem=" con=" đến=" trước=" mặt=" nằng,=" đem=" cái=" mông=" nhỏ=" đã=" ẩ=" ướ=" rồi=" tinh=" rồi=" mù=" của=" con=" nhét=" vào=" trong=" lòng=" nằng.= "oa!=" nằng=" cả=" kinh=" kêu=" to,=" "hoắc=" đĩnh=" thần=" ngươi=" làm=" chi=" vậy?=" ngô,=" con=" bây=" giờ=" thói=" chết.....=" mặt=" hồ=" phi=" phi=" lộ=" vẻ=" chậ=" vật,=" trong=" lòng=" ôm=" con=" bảo=" bối=" nín=" khóc=" mím=" cười,=" hai=" cái=" chân=" ngấn=" ngấn=" kia=" còn=" quấy=" quấy=" đập=" đập=" một=" chút=" trước=" bụng=" nằng,=" nằng=" hơi=" nghiêng=" ngả=" khó=" giữ=" được=" trọng=" tâm,=" đặt=" mông=" ngồi=" trên=" sô=" pha.= "đương=" nhiên=" lúc=" này=" cần=" bồi=" dưỡng=" sự=" ăn=" ý=" giữa=" ngươi=" này=" lão=" mẹ=" ngu=" ngốc=" cùng=" con=" của=" ngươi=" a.=" hoắc=" đĩnh=" thần=" mới=" không=" cho=" phép=" nằng=" đắc=" ý.= "con=" mỗi=" ngày=" đem=" chân=" hấn=" làm=" bôn=" cầu=" đi=" tiểu,=" cho=" nên=" bụng=" hấn=" tự=" nhiên=" thành=" sản=" chơi=" của=" con.= "hồ=" phi=" phi=" sao=" có=" thể=" để=" mặc=" hấn=" ở=" bên=" cạnh=" xem=" náo=" nhiệt,=" con=" đang=" ra=" sức=" bò=" lên,=" nằng=" nhìn=" hấn=" cười=" đến=" đắc=" ý,=" nên=" lại=" đem=" bé=" con=" bảo=" bối=" cười=" vui=" ha=" ha=" trở=" về=" ngồi=" trong=" lòng=" hấn.= "tiểu=" tử=" kia=" bị=" cha=" mẹ=" đẩy=" đến=" bé=" đi,=" hưng=" phấn=" lại=" xèo=" xèo=" kêu=" không=" ngừng.= "một=" nhà=" ba=" người=" đưa=" giỡn=" thành=" một=" mảnh,=" tiếng=" nam=" nhân=" cười=" mắng,=" tiếng=" nữ=" nhân=" vui=" đùa=" ầm=" ì,=" tiếng=" đứa=" nhỏ=" y=" a=" nha,=" hình=" thành=" bản=" hoà=" tấu=" gia=" đĩnh=" hạnh=" phúc,=" không=" kiêng=" nề=" gì=" lọt=" qua=" tấm=" rèm=" che=" ở=" biệt=" thự=" hoắc=" gia.= ">

^.< rạng=" sáng=" một=" chút,=" hoắc=" đĩnh=" thần=" kéo=" thân=" mình=" mỗi=" mệ=" về=" đến=" nhà,=" khinh=" thủ=" khinh=" cước=" đẩy=" cửa=" phòng=" ngủ=" của=" hồ=" phi=" phi,=" liên=" nhìn=" thấy=" nằng=" gục=" mặt=" vào=" bàn=" trang=" điểm,=" chiếc=" đèn=" bàn=" được=" chỉnh=" độ=" sáng=" thấp=" nhất.= "trên=" giường=" trẻ=" nhỏ.= "con=" ngủ=" say=" sữa,=" phát=" ra=" tiếng=" hít=" thở=" đều=" đều.= "hấn=" không=" khỏi=" nhứ=" mảy,=" ánh=" mắt=" không=" đồng=" ý=" nhìn=" tư=" thể=" ngủ=" của=" hồ=" phi=" phi=" không=" phũ=" hợp=" và=" còn=" hại=" xương="

sống.=“” nữ=“” nhân=“” này=“” thật=“” đúng=“” là=“” ngu=“” ngốc.=“” có=“” giường=“” không=“”
 ngủ.=“” cư=“” nhiên=“” ghé=“” vào=“” mặt=“” bàn=“” mà=“” ngủ.=“” vừa=“” định=“” tất=“”
 chiếc=“” đèn=“” bàn.=“” lay=“” nằng=“” tỉnh=“” lại.=“” hấn=“” liền=“” nhìn=“” đến=“” cánh=“”
 tay=“” dài=“” nhỏ=“” bé=“” của=“” nằng=“” đề=“” lên=“” một=“” mẫu=“” giấy=“” ghi=“” chép.=“”
 hấn=“” nhẹ=“” tay=“” rút=“” mẫu=“” giấy.=“” trên=“” đó=“” viết=“” -=“” hoặc=“” dĩnh=“” thần.=“”
 tên=“” hôn=“” dẫn=“” nhà=“” người.=“” rõ=“” ràng=“” đã=“” đáp=“” ứng=“” người=“” ta=“” hôm=“”
 nay=“” trở=“” về=“” sớm=“” một=“” chút.=“” nhưng=“” hiện=“” tại=“” mười=“” hai=“” giờ=“”
 rồi.=“” người=“” còn=“” chưa=“” về.=“” mà=“” hôm=“” nay=“” là=“” một=“” ngày=“” siêu=“” cấp=“”
 đặc=“” biệt=“” nha.=“” nếu=“” khi=“” nào=“” người=“” trở=“” về=“” ta=“” ngủ=“” quên=“” mất.=“”
 nhất=“” định=“” phải=“” đánh=“” thức=“” ta.=“” nhất=“” định=“” nha!hấn=“” nằng=“” ày.=“” đột=“”
 nhiên=“” nhớ=“” tới=“” sáng=“” hôm=“” nay=“” trước=“” khi=“” đi=“” làm.=“” nằng=“” cao=“”
 hứng=“” phần=“” chân=“” ôm=“” con=“” lao=“” ra=“” cửa.=“” nói=“” với=“” hấn.=“” “buổi=“” tối=“”
 hôm=“” nay=“” có=“” thể=“” trở=“” về=“” sớm=“” một=“” chút=“” được=“” hay=“” không?”=“”
 bởi=“” vì=“” gần=“” nhất=“” công=“” việc=“” nặng=“” nề.=“” hấn=“” một=“” lòng=“” vội=“” vã=“”
 đi=“” công=“” ty=“” tham=“” dự=“” họp=“” hành=“” với=“” hội=“” nghị.=“” khi=“” nghe=“” thỉnh=“”
 cầu=“” của=“” nằng=“” hấn=“” liền=“” lung=“” tung=“” gật=“” đầu=“” đáp=“” ứng=“” bừa.=“”
 nhưng=“” hấn=“” cả=“” một=“” ngày=“” làm=“” việc=“” đến=“” sứt=“” đầu=“” mẻ=“” trán.=“”
 chờ=“” hấn=“” lấy=“” lại=“” tỉnh=“” thần=“” mới=“” phát=“” hiện=“” đã=“” nửa=“” đêm.=“” vội=“”
 vàng=“” lái=“” xe=“” về=“” nhà.=“” trong=“” lòng=“” một=“” bên=“” tưởng=“” niệm=“” khuôn=“”
 mặt=“” nhỏ=“” nhẩn=“” mập=“” mập=“” của=“” con.=“” một=“” bên=“” lại=“” nhấc=“” đến=“”
 ‘người=“” mẹ=“” trẻ=“” hồ=“” đồ’=“” ấy.=“” trong=“” thế=“” giới=“” của=“” hấn=“” không=“” biết=“”
 từ=“” đâu=“” và=“” từ=“” khi=“” nào=“” bắt=“” đầu=“” bị=“” hai=“” mẹ=“” con=“” này=“” chiêm=“”
 giữ=“” tất=“” cả.=“” cái=“” cảm=“” giác=“” như=“” bị=“” tên=“” bản=“” trúng=“” xé=“” rách=“”
 tâm=“” hấn=“” này=“” mỗi=“” ngày=“” đều=“” mãnh=“” liệt.=“” hận=“” không=“” thể=“” đẩy=“”
 ra=“” hết=“” thấy=“” những=“” chuyện=“” xã=“” giao.=“” đem=“” bé=“” con=“” bảo=“” bối=“”
 cùng=“” tiểu=“” nữ=“” nhân=“” kia=“” cột=“” chặt=“” chẽ=“” bên=“” người.=“” nhìn=“” dung=“”
 nhan=“” hồ=“” phi=“” phi=“” trầm=“” tỉnh=“” ngủ=“” ngon.=“” tiểu=“” tàn=“” nhang=“” ở=“” hai=“”
 má=“” phụ=“” trợ=“” làn=“” da=“” trắng=“” nõn.=“” cười=“” khẽ=“” như=“” vậy=“” có=“” vẻ=“”
 đáng=“” yêu.=“” lông=“” mi=“” cong=“” cong=“” thật=“” dài.=“” bị=“” con=“” trắm=“” phần=“”
 trắm=“” kẻ=“” thừa=“” đi.=“” cái=“” miệng=“” nhỏ=“” nhẩn=“” đáng=“” yêu=“” mê=“” người=“”
 hơi=“” hơi=“” hé=“” mở.=“” da=“” thịt=“” vô=“” cùng=“” mịn=“” màng=“” trắng=“” nõn=“” quả=“”
 thực=“” không=“” có=“” khác=“” biệt=“” với=“” bé=“” con=“” nhiều=“” giờ=“” phút=“” này.=“”
 nằng=“” hơi=“” hơi=“” động=“” đẩy=“” nhẹ.=“” dưới=“” cánh=“” tay=“” trắng=“” nõn=“” thể=“”
 nhưng=“” còn=“” đề=“” lên=“” một=“” tờ=“” giấy=“” màu=“” phần=“” hồng=“” khác.=“” hoặc=“”
 dĩnh=“” thần=“” không=“” khỏi=“” nhú=“” mảy.=“” tiểu=“” nữ=“” nhân=“” này=“” làm=“” chi=“”
 viết=“” một=“” đồng=“” giấy.=“” là=“” muốn=“” cùng=“” hấn=“” chơi=“” trò=“” chơi=“” sao?”=“”
 ngay=“” khi=“” hấn=“” thấy=“” khó=“” hiểu.=“” đột=“” nhiên=“” phát=“” hiện=“” tựa=“” hồ=“”
 loáng=“” thoáng=“” ngủ=“” được=“” mùi=“” bơ=“” thơm=“” ngọt=“” ngào.=“” tất=“” nhiên=“” có=“”
 hương=“” vị=“” rất=“” quen=“” thuộc.....=“” hấn=“” nhìn=“” qua.=“” chỉ=“” thấy=“” ở=“” một=“”
 góc=“” của=“” bàn=“” trang=“” điểm=“” có=“” hộp=“” giấy=“” nho=“” nhỏ.=“” hấn=“” nhin=“”
 không=“” được=“” mở=“” ra.=“” trong=“” đó=“” là=“” vài=“” miếng=“” bánh=“” ngọt=“” rất=“”
 hấp=“” dẫn=“” nhìn=“” cực=“” ngon=“” mắt.=“” mỗi=“” miếng=“” bánh=“” ngọt=“” đều=“” có=“”
 dâu=“” tây=“” trang=“” trí.=“” còn=“” có=“” lớp=“” kem=“” màu=“” bơ=“” tươi=“” ngon.=“” hấn=“”
 càng=“” nghi=“” hoặc.=“” vì=“” thế=“” mở=“” ra=“” tờ=“” giấy=“” phần=“” hồng=“” -=“” bà=“”
 ngoại=“” nói=“” trên=“” trời=“” có=“” sao.=“” rồi=“” mới=“” có=“” con=“” người.=“” vào=“” sinh=“”
 nhật=“” của=“” ai=“” đó=“” thì=“” cũng=“” là=“” sinh=“” nhật=“” của=“” sao=“” chiếu=“” mệnh=“”
 trên=“” trời.=“” thời=“” điểm=“” sinh=“” nhật=“” của=“” ai=“” đó=“” nếu=“” có=“” thể=“” nhận=“”
 được=“” quà=“” tặng=“” của=“” người=“” khác.=“” vì=“” sao=“” của=“” người=“” ấy=“” mới=“” có=“”
 thể=“” càng=“” ngày=“” càng=“” tỏa=“” sáng.=“” càng=“” ngày=“” càng=“” xinh=“” đẹp.=“” dĩnh=“”
 thần.=“” hôm=“” nay=“” là=“” sinh=“” nhật=“” anh.=“” bánh=“” ngọt=“” đáng=“” yêu=“” này=“”
 tặng=“” cho=“” anh.=“” chúc=“” anh=“” sinh=“” nhật=“” vui=“” vẻ=“” sinh=“” nhật=“” vui=“”
 vẻ?”=“” hoặc=“” dĩnh=“” thần=“” gần=“” ra.=“” đột=“” nhiên=“” nhớ=“” tới=“” chuyện=“” lần=“”
 trước=“” đi=“” làm=“” giấy=“” khai=“” sinh=“” cho=“” tiểu=“” kiệt.=“” chắc=“” nằng=“” trong=“”
 lúc=“” vô=“” ý=“” nhìn=“” qua=“” giấy=“” tờ=“” của=“” hấn?”=“” tiểu=“” đứa=“” ngốc=“” thế=“”

nhưng=" vụng=" trộm=" nhớ=" kỹ=" sinh=" nhật=" của=" hấn,=" cho=" nên=" buổi=" sáng=" trước=" khi=" hấn=" đi=" làm=" mới=" có=" thể=" dặn=" dò=" hấn=" sớm=" trở=" về,=" muốn=" chúc=" mừng=" hấn,=" trong=" lòng=" bỗng=" đứng=" ẩm=" áp=" dần=" nóng=" lên,=" yét=" hầu=" cũng=" ẩm=" ẩm=" dần=" khô=" khô,=" rất=" khó=" chịu,=" cổ=" tình=" lại=" có=" một=" niềm=" cảm=" động=" kỳ=" dị=" chuyển=" động=" ở=" ngực=" hấn,=" (sia=" kỳ=" dị=" chuyển=" động=" ^____^=" haha=" ta=" thích=" để=" thể=" đây,=" ai=" làm=" gì=" được=" ta=")=" bàn=" tay=" âm=" ẩm=" nhẹ=" nhàng=" vuốt=" ve=" hai=" má=" nằng=" mềm=" mại=" non=" mịn=" nằng=" phát=" ra=" tiếng=" hít=" thở=" mỏng=" manh=" mà=" đều=" đều,=" đầu=" vai=" gầy=" yếu=" hơi=" hơi=" động=" động,=" sợ=" nằng=" ngủ=" trong=" tư=" thể=" này=" không=" tốt,=" ngày=" mai=" xương=" sống=" và=" thất=" lưng=" lưng=" sẽ=" đau=" mỗi,=" hấn=" nhẹ=" nhàng=" từ=" tốn=" bé=" ôm=" nằng=" đến=" giường,=" đang=" muốn=" đứng=" dậy=" rời=" đi,=" tiểu=" nữ=" nhân=" nằm=" trên=" giường=" chuyển=" mình,=" hai=" tay=" nhỏ=" bé=" giống=" bạch=" tuộc=" ôm=" chặt=" thất=" lưng=" hấn,=" cũng=" đem=" khuôn=" mặt=" nhỏ=" nhẵn=" của=" nằng=" rất=" tự=" nhiên=" dán=" vào=" ngực=" hấn,=" động=" tác=" có=" tính=" dụ=" hoặc=" như=" vậy=" quả=" thực=" là=" khiêu=" chiến=" lực=" nhẵn=" nạy=" của=" hấn,=" cúi=" người=" xuống,=" hấn=" rớt=" cuộc=" không=" khổng=" chế=" được=" hôn=" lên=" đôi=" môi=" nhỏ=" nhẵn=" mê=" người=" của=" nằng,=" đổi=" lấy=" nằng=" mị=" hoặc=" thần=" nhiên=" rên=" rĩ=" một=" tiếng,=" trong=" không=" gian=" im=" lặng=" có=" vẻ=" phá=" lệ=" rõ=" ràng=" động=" lòng=" người,=" "phi=" phi....."=" hấn=" nhịn=" không=" được=" lúc=" hôn=" lúc=" gọi=" tên=" nằng,=" hò=" phi=" phi=" nửa=" tỉnh=" nửa=" mơ,=" chỉ=" cảm=" thấy=" chính=" mình=" bị=" một=" người=" ôm=" chặt=" lấy,=" lực=" đạo=" ôm=" nằng=" lại=" cảm=" thấy=" thoải=" mái=" mà=" vô=" lực=" kháng=" cự,=" nằng=" đang=" ở=" trong=" mộng=" sao?=" nhưng=" vì=" sao=" thanh=" âm=" dường=" như=" ngay=" bên=" tai=" gọi=" nằng=" thật=" đến=" thể?=" "phi=" phi....."=" anh=" muốn=" em....."=" cho=" anh....."=" lời=" đòi=" hỏi=" nghe=" như=" mộng=" như=" thật,=" nằng=" không=" thể=" kháng=" cự,=" trong=" đầu=" xuất=" hiện=" gương=" mặt=" tuấn=" mỹ=" của=" hoặc=" dính=" thần,=" nằng=" vô=" lực=" ngăn=" cản=" hay=" chống=" lại=" hình=" dung=" gương=" mặt=" tươi=" cười=" mị=" hoặc,=" thậm=" chí=" ngay=" cả=" mùi=" vị,=" đều=" có=" vẻ=" rõ=" ràng=" chân=" thật=" như=" vậy,=" thật=" sự=" là=" mộng=" sao?=" nằng=" muốn=" mở=" to=" mắt=" tìm=" đến=" tột=" cùng=" là=" gì,=" nhưng=" cảm=" giác=" yêu=" lại=" xé=" rách=" lý=" trí=" của=" nằng,=" không=" cần....."=" nằng=" chỉ=" cần=" biết=" giờ=" đang=" ở=" trong=" mộng,=" nếu=" đây=" chỉ=" là=" một=" giấc=" mộng,=" nằng=" hy=" vọng=" có=" thể=" vĩnh=" viễn=" vô=" chừng=" mực=" tiếp=" tục=" mơ....."=" (sia=" hắc=" hắc,=" h=" á,=" dạ=" hông=" có=" h=" a...^____^=" còn=" lại=" là=" tùy=" mọi=" người=" tưởng=" tượng=" nhá="">>__<>

6. Chương 06

Hấn nâng ày, đột nhiên nhớ tới sáng hôm nay trước khi đi làm, nằng cao hứng phấn chấn ôm con lao ra cửa, nói với hấn: “Buổi tối hôm nay có thể trở về sớm một chút được hay không?” Bởi vì gần nhất công việc nặng nề, hấn một lòng vội vã đi công ty tham dự họp hành với hội nghị, khi nghe thỉnh cầu của nằng hấn liền lung tung gật đầu đáp ứng bừa. Nhưng hấn cả một ngày làm việc đến sứt đầu mẻ trán, chờ hấn lấy lại tinh thần mới phát hiện đã nửa đêm. Vội vàng lái xe về nhà, trong lòng một bên tưởng niệm khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của con, một bên lại nhắc đến ‘người mẹ trẻ hồ đồ’ ấy. Trong thế giới của hấn không biết từ đâu và từ khi nào bắt đầu bị hai mẹ con này chiếm giữ tất cả, cái cảm giác như bị tên bắn trúng xé rách tâm hấn này mỗi ngày đều mãnh liệt, hận không thể đẩy ra hết thầy những chuyện xã giao, đem bé con bảo bối cùng tiểu nữ nhân kia cột chặt chề bên người. Nhìn dung nhan Hồ Phi Phi trầm tính ngủ ngon, tiểu tàn nhang ở hai má phụ trợ làn da trắng nõn, cười khê như vậy có vẻ đáng yêu. Lông mi cong cong thật dài, bị con trằm phần trằm kế thừa đi, cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu mê người hơi hơi hé mở, da thịt vô cùng mịn màng trắng nõn quả thực không có khác biệt với bé con nhiều. Giờ phút này, nằng hơi hơi động dậy nhẹ, dưới cánh tay trắng nõn thể nhưng còn dè lên một tờ giấy màu phấn hồng

khác. Hoắc Đình Thần không khỏi nhú mày. Tiểu nữ nhân này làm chi viết một đồng giấy, là muốn cùng hần chơi trò chơi sao? Ngay khi hần thấy khó hiểu, đột nhiên phát hiện tựa hồ loáng thoáng ngửi được mùi bơ thơm ngọt ngào, tất nhiên có hương vị rất quen thuộc..... Hần nhìn qua, chỉ thấy ở một góc của bàn trang điểm có hộp giấy nho nhỏ, hần nhìn không được mở ra, trong đó là vài miếng bánh ngọt rất hấp dẫn nhìn cực ngon mắt. Mỗi miếng bánh ngọt đều có dâu tây trang trí, còn có lớp kem màu bơ tươi ngon. Hần càng nghi hoặc, vì thế mở ra tờ giấy phần hồng - Bà ngoại nói, trên trời có sao, rồi mới có con người, vào sinh nhật của ai đó thì cũng là sinh nhật của sao chiếu mệnh trên trời, thời điểm sinh nhật của ai đó nếu có thể nhận được quà tặng của người khác, vì sao của người ấy mới có thể càng ngày càng tỏa sáng, càng ngày càng xinh đẹp. Đình Thần, hôm nay là sinh nhật anh, bánh ngọt đáng yêu này tặng cho anh, chúc anh sinh nhật vui vẻ. Sinh nhật vui vẻ? Hoắc Đình Thần ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới chuyện lần trước đi làm giấy khai sinh cho Tiểu Kiệt, chắc nằng trong lúc vô ý nhìn qua giấy tờ của hần? Tiểu đứa ngốc thể nhưng vụng trộm nhớ kỷ sinh nhật của hần, cho nên buổi sáng trước khi hần đi làm mới có thể dặn dò hần sớm trở về, muốn chúc mừng hần. Trong lòng bỗng dưng ấm áp dần nóng lên, yết hầu cũng ỉm ỉm dần khô khô, rất khó chịu, cổ tình lại có một niềm cảm động kỳ dị chuyển động ở ngực hần. (Sia: kỳ dị chuyển động ^____^ haha ta thích để thế đấy, ai làm gì được ta) Bàn tay âm ỉm nhẹ nhàng vuốt ve hai má nàng mềm mại non mịn, nàng phát ra tiếng hít thở mỏng manh mà đều đều, đầu vai gầy yếu hơi hơi động động. Sợ nàng ngủ trong tư thế này không tốt, ngày mai xương sống và thắt lưng lưng sẽ đau mỏi, hần nhẹ nhàng từ tốn bế ôm nàng đến giường. Đang muốn đứng dậy rời đi, tiểu nữ nhân nằm trên giường chuyển mình, hai tay nhỏ bé giống bạch tuộc ôm chặt thắt lưng hần, cũng đem khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rất tự nhiên dán vào ngực hần. Động tác có tính dụ hoặc như vậy quả thực là khiêu chiến lực nhẫn nại của hần, cúi người xuống, hần rút cuộc không khống chế được hôn lên đôi môi nhỏ nhắn mê người của nàng, đôi mắt nàng mí hoặc thản nhiên rên rỉ một tiếng, trong không gian im lặng có vẻ phá lệ rõ ràng động lòng người. “Phi Phi.....” Hần nhìn không được lúc hôn lúc gọi tên nàng. Hồ Phi Phi nửa tỉnh nửa mơ, chỉ cảm thấy chính mình bị một người ôm chặt lấy, lực đạo ôm nàng lại cảm thấy thoải mái mà vô lực kháng cự. Nàng đang ở trong mộng sao? Nhưng vì sao thanh âm dường như ngay bên tai gọi nàng thật đến thế? “Phi Phi..... Anh muốn em..... Cho anh.....” Lời đòi hỏi nghe như mộng như thật, nàng không thể kháng cự, trong đầu xuất hiện gương mặt tuấn mỹ của Hoắc Đình Thần. Nàng vô lực ngăn cản hay chống lại hình dung gương mặt tươi cười mí hoặc, thậm chí ngay cả mùi vị, đều có vẻ rõ ràng chân thật như vậy. Thật sự là mộng sao? Nàng muốn mở to mắt tìm đến tận cùng là gì, nhưng cảm giác yêu lại xé rách lý trí của nàng. Không cần..... Nàng chỉ cần biết giờ đang ở trong mộng. Nếu đây chỉ là một giấc mộng, nàng hy vọng có thể vĩnh viễn vô chừng mực tiếp tục mơ..... (Sia: hắc hắc, H á, dạ hông có H a...^____^ còn lại là tùy mọi người tưởng tượng nhá >__<) hai gương=“” mặt=“” gần=“” nhau=“” làm=“” cho=“” nàng=“” cảm=“” giác=“” được=“” hô=“” hấp=“” của=“” cả=“” hai=“” lòng=“” mi=“” thật=“” dài=“” của=“” nàng=“” nhẹ=“” nhàng=“” run=“” run,=“” giống=“” như=“” sẽ=“” đựng=“” tới=“” hai=“” gò=“” má=“” vậy.=“” sắc=“” mặt=“” nàng=“” ửng=“” đỏ=“” lên,=“” vừa=“” muốn=“” mở=“” miệng=“” nói=“” chuyện,=“” đột=“” nhiên=“” bị=“” tiếng=“” chuông=“” di=“” động=“” ngăn=“” lại.=“” một=“” trận=“” giạt=“” mình=“” kinh=“” ngạc=“” qua=“” đi,=“” nàng=“” vội=“” vàng=“” cầm=“” lấy=“” di=“” động,=“” vừa=“” mới=“” nhần=“” nút=“” nghe,=“” bên=“” kia=“” liền=“” truyền=“” đến=“” tiếng=“” phụ=“” nữ=“” nói=“” oang=“” oang.=“” hồ=“” phi=“” phi=“” vội=“” vàng=“” đưa=“” điện=“” thoại=“” di=“” động=“” hướng=“” ra=“” xa=“” xa,=“” để=“” tránh=“” phá=“” thùng=“” màng=“” nhĩ.=“” đầu=“” dây=“” bên=“” kia=“” lại=“” không=“” ngừng=“” hô=“” lớn,=“” nàng=“” bắt=“” đặc=“” dĩ=“” đưa=“” điện=“” thoại=“” di=“” động=“” lấy=“” gần=“” chút=“” ít,=“” “mẹ,=“” con=“” nói=“” bao=“” nhiêu=“” lần=“” rồi,=“” con=“” ở=“” dài=“” bắc=“” tốt=“” lắm,=“” mẹ=“” không=“” cần=“” lo=“” lắng,=“” hơn=“” nữa=“” sắp=“” tới=“” con=“” cũng=“” không=“” tính=“” về.....”=“” bà=“” hồ=“” lại=“” nói=“” một=“” đồng,=“” tựa=“” hồ=“” hỏi=“” phải=“” đề=“” tài=“” mẫn=“” cảm,=“” sắc=“” mặt=“” hồ=“” phi=“” phi=“” nhất=“” thời=“” trở=“” nên=“” có=“” chút=“” khó=“” coi.=“” “ách.....=“” anh=“” í.....=“” anh=“” í=“” cùng=“” ở=“” một=“” chỗ=“” với=“” con,=“” chúng=“” con=“” tốt=“” lắm.....=“” anh.....=“” anh=“” í=“” cùng=“” tốt=“” lắm.....”=“” nàng=“” trả=“” lời=“” ấp=“” úng,=“” ánh=“” mắt=“” bắt=“” an=“” nhìn=“” hoặc=“” đình=“” thần=“” đang=“” nhìn=“” chăm=“” chăm=“” nàng.=“” ánh=“” mắt=“” hần=“” cực=“” kỳ=“” nóng=“” rực,=“” giống=“” như=“” có=“” thể=“” xem=“” thấu=“” nàng.=“” bà=“” hồ=“” hỏi=“” thăm=“” không=“” dứt=“” tình=“” hình=“” nàng=“” gần=“” đây=“” ở=“” dài=“” bắc,=“” hồ=“” phi=“” phi=“” nói=“” đối=“” mà=“” sơ=“” hở=“” chông=“” chất,=“” lại=“” liều=“” mạng=“” trốn=“” tránh=“” cái=“” nhìn=“” chăm=“” chăm=“” của=“” hoặc=“” đình=“” thần,=“” mắt=“” sức=“” chín=“” trâu=“” hai=“” hồ=“” rút=“” cực=“” cũng=“”

kết=" "thúc=" "cuộc=" "gọi=" "với=" "lão=" "mẹ=" "là=" "người=" "nhà=" "của=" "em?"=" "hắn=" "ôn=" "nhu=" "hỏi=" "han=" "nàng=" "ngoan=" "ngoãn=" "gật=" "đầu=" "trong=" "lòng=" "loạn=" "cào=" "cào=" "muốn=" "nói=" "lại=" "không=" "biết=" "nên=" "bắt=" "đầu=" "nói=" "từ=" "đầu=" "nàng=" "chú=" "ý=" "nhất=" "đến=" "quan=" "hệ=" "giữa=" "hai=" "người=" "nhưng=" "cũng=" "cực=" "lực=" "không=" "dám=" "đụng=" "vào=" "nó=" "giống=" "như=" "chạm=" "vào=" "một=" "cái=" "thôi=" "thì=" "mộng=" "đẹp=" "cũng=" "sẽ=" "bị=" "phá=" "hủy=" "trong=" "nhà=" "có=" "chuyện=" "gì=" "sao?"=" "đổi=" "với=" "gia=" "đình=" "nàng=" "hắn=" "từng=" "phái=" "người=" "điều=" "tra=" "qua=" "có=" "hiểu=" "biết=" "nhất=" "định=" "tới=" "mức=" "độ=" "nào=" "đó=" "không=" "có!=" "đương=" "nhiên=" "không=" "có=" "nàng=" "vội=" "vàng=" "lắc=" "đầu=" "dường=" "như=" "đang=" "trốn=" "tránh=" "hoặc=" "dĩnh=" "thần=" "thông=" "minh=" "nhanh=" "nhảy=" "sao=" "lại=" "không=" "nhìn=" "ra=" "sự=" "bối=" "rối=" "trong=" "mắt=" "nàng=" "chứ?"=" "hắn=" "cố=" "tình=" "đổi=" "mặt=" "hỏi=" "tiểu=" "nữ=" "nhân=" "này=" "lại=" "biểu=" "hiện=" "kháng=" "cự=" "lùi=" "bước=" "đẩy=" "lòng=" "hắn=" "lạnh=" "lẽo=" "không=" "thích=" "nàng=" "giấu=" "giếm=" "hắn=" "bắt=" "cứ=" "việc=" "gì=" "chẳng=" "lẽ=" "đến=" "thời=" "điểm=" "này=" "nàng=" "còn=" "coi=" "hắn=" "như=" "người=" "ngoài=" "sao?"=" "==" "cha?"=" "mẹ?"=" "hồ=" "phi=" "phi=" "mang=" "theo=" "bao=" "lớn=" "bao=" "nhỏ=" "từ=" "siêu=" "thị=" "trở=" "lại=" "biệt=" "thự=" "liên=" "nhìn=" "đến=" "cha=" "mẹ=" "đã=" "hơn=" "một=" "năm=" "chưa=" "gặp=" "mặt=" "chợt=" "xuất=" "hiện=" "giữa=" "phòng=" "khách=" "càng=" "làm=" "cho=" "nàng=" "khiếp=" "sợ=" "là=" "thái=" "độ=" "hoặc=" "dĩnh=" "thần=" "vô=" "cùng=" "tốt=" "chiều=" "đãi=" "cha=" "mẹ=" "nàng=" "chu=" "đáo=" "trong=" "lòng=" "mẹ=" "còn=" "ôm=" "tiểu=" "kiệt=" "vừa=" "trắng=" "vừa=" "béo=" "cha=" "mẹ=" "như=" "thế=" "nào=" "đến=" "đây?"=" "cái=" "miệng=" "nhỏ=" "nhấn=" "của=" "nàng=" "trương=" "thành=" "hình=" "chữ=" "o=" "trong=" "khoảng=" "thời=" "gian=" "ngắn=" "tựa=" "hồ=" "không=" "thể=" "thừa=" "nhận=" "tình=" "huống=" "như=" "vậy=" "phát=" "sinh=" "con=" "thật=" "là=" "nha=" "đầu=" "chết=" "tiệt=" "thay=" "đổi=" "bạn=" "trai=" "vì=" "sao=" "không=" "nói=" "cho=" "ba=" "mẹ=" "làm=" "hại=" "chúng=" "ta=" "cả=" "ngày=" "ăn=" "không=" "vô=" "ngủ=" "không=" "tốt=" "liền=" "lo=" "lắng=" "con=" "ở=" "đài=" "bắc=" "cùng=" "cái=" "tên=" "họ=" "từ=" "kia=" "ở=" "một=" "chỗ=" "sẽ=" "chịu=" "khổ=" "cực....."=" "ông=" "hồ=" "kéo=" "nữ=" "nhi=" "vẫn=" "đang=" "kinh=" "ngạc=" "không=" "thôi=" "tức=" "giận=" "quở=" "trách=" "trước=" "một=" "chút=" "bà=" "hồ=" "một=" "bên=" "đùa=" "với=" "cháu=" "ngoại=" "một=" "bên=" "tức=" "giận=" "trừng=" "mắt=" "nữ=" "nhi=" "nha=" "đầu=" "chết=" "tiệt=" "kia=" "nếu=" "không=" "phải=" "a=" "thần=" "đem=" "chân=" "tướng=" "nói=" "cho=" "chúng=" "ta=" "biết=" "chúng=" "ta=" "còn=" "không=" "biết=" "cái=" "tên=" "đáng=" "giận=" "từ=" "trạch=" "minh=" "thế=" "nhưng=" "ở=" "đài=" "bắc=" "muốn=" "làm=" "sở=" "khanh....."=" "chính=" "là=" "a=" "lúc=" "trước=" "cha=" "liên=" "không=" "vừa=" "mất=" "cái=" "tên=" "họ=" "từ=" "kia=" "cả=" "ngày=" "tuổi=" "một=" "bước=" "lên=" "trời=" "không=" "chịu=" "làm=" "ăn=" "đến=" "nơi=" "đến=" "chốn=" "cha....."=" "kỳ=" "thật....."=" "nhưng=" "mà=" "con=" "gái=" "a=" "lần=" "này=" "con=" "chọn=" "đổi=" "tượng=" "phải=" "được=" "cha=" "ưng....."=" "ông=" "hồ=" "vô=" "cùng=" "vừa=" "lòng=" "nhìn=" "hoặc=" "dĩnh=" "thần=" "có=" "bề=" "ngoài=" "anh=" "tuấn=" "tiêu=" "sái=" "phong=" "độ=" "trong=" "lúc=" "đó=" "mọi=" "cử=" "chỉ=" "hành=" "động=" "lại=" "khách=" "khí=" "lẽ=" "phép=" "(sì=" "con=" "rể=" "ra=" "mất=" "nên=" "thế=" "đó=" ">_< Ai nhìn ra được bản chất thật sự của anh chứ >o< aaa)=" "a=" "thần=" "thật=" "sự=" "là=" "biết=" "sắn=" "sóc=" "biết=" "chúng=" "ta=" "ở=" "quê=" "lo=" "lắng=" "cho=" "con=" "cư=" "nhiên=" "phái=" "người=" "đưa=" "chúng=" "ta=" "đến=" "nơi=" "này=" "thật=" "sự=" "là=" "đưa=" "nhỏ=" "tri=" "kỷ....."=" "bà=" "hồ=" "liên=" "quay=" "sang=" "phía=" "nàng=" "ngược=" "lại=" "là=" "con=" "gái=" "thật=" "bắt=" "hiểu=" "gặp=" "được=" "loại=" "sự=" "tình=" "này=" "không=" "tìm=" "cha=" "mẹ=" "thương=" "lượng=" "sao?"=" "dạ?!....."=" "đúng=" "đó=" "cư=" "nhiên=" "ngay=" "cả=" "sinh=" "đưa=" "nhỏ=" "rồi=" "vẫn=" "còn=" "gật=" "cả=" "cha=" "mẹ=" "cha=" "con....."=" "bác=" "trai=" "bác=" "gái=" "không=" "cần=" "mắng=" "phi=" "phi=" "hoặc=" "dĩnh=" "thần=" "đem=" "hồ=" "phi=" "phi=" "vừa=" "bị=" "trách=" "mắng=" "kéo=" "đến=" "bên=" "cạnh=" "người=" "trong=" "lòng=" "rất=" "rõ=" "ràng=" "ông=" "hồ=" "bà=" "hồ=" "là=" "cố=" "ý=" "mắng=" "cho=" "hắn=" "nghe=" "kỳ=" "thật=" "nàng=" "chính=" "là=" "vì=" "ngượng=" "ngùng=" "dù=" "sao=" "chúng=" "con=" "bây=" "giờ=" "còn=" "chưa=" "kết=" "hôn=" "nàng=" "nói=" "muốn=" "chờ=" "chúng=" "con=" "kết=" "hôn=" "sẽ=" "báo=" "cho=" "cả=" "nhà=" "hồ=" "phi=" "phi=" "ngặng=" "khuôn=" "mặt=" "nhỏ=" "nhấn=" "nhìn=" "đến="

chiếc=" có=" độ=" cong=" duyên=" dáng=" của=" hấn=" nam=" nhân=" này=" nói=" đối=" tự=" nhiên=" đến=" ngay=" cả=" bản=" nháp=" cũng=" không=" cần=" "aiz,=" người=" trẻ=" tuổi=" như=" các=" con=" thật=" là,=" đưa=" nhỏ=" đều=" đã=" có,=" vì=" sao=" còn=" không=" mau=" định=" ngày?"=" "vốn=" con=" cũng=" muốn=" mau=" chóng=" cưới=" phi=" phi=" vào=" cửa,=" nhưng=" thời=" điểm=" lúc=" trước=" tình=" hình=" nằng=" nòn=" nghén=" vẫn=" thực=" nghiêm=" trọng,=" con=" sợ=" làm=" hôn=" lẽ=" sẽ=" khiến=" thân=" thể=" nằng=" ăn=" không=" tiêu,=" mệt=" không=" chịu=" nổi;=" đợi=" cho=" tiểu=" kiệt=" sinh=" ra=" chúng=" con=" lại=" vội=" vàng=" học=" tập=" làm=" cha=" làm=" mẹ,=" cho=" nên=" mới=" lập=" kế=" hoạch=" chờ=" tiểu=" kiệt=" tròn=" một=" tuổi=" sẽ=" tổ=" chức=" hôn=" lẽ.....=" "hoắc=" dĩnh=" thân=" quả=" nhiên=" là=" thương=" nhân=" khôn=" khéo,=" nói=" chuyện=" đầu=" vào=" đẩy,=" buổi=" nói=" chuyện=" dỡ=" ông=" hồ=" bà=" hồ=" vui=" sướng=" hết=" sức,=" ăn=" cơm=" chiều=" xong,=" hấn=" còn=" cùng=" ông=" hồ=" chơi=" cờ=" vậy,=" bên=" này=" thì=" chu=" đáo=" rất=" tốt=" đem=" đĩa=" nhạc=" cất=" chứa=" nhiều=" năm=" lấy=" ra=" đưa=" cho=" bà=" hồ=" nghe,=" hai=" ông=" bà=" được=" hấn=" an=" bài=" nghỉ=" ngơi=" ở=" phòng=" ngủ=" của=" khách,=" sau=" đó=" hồ=" phi=" phi=" khấn=" trương=" một=" ngày=" tâm=" tình=" rớt=" cục=" trâm=" tĩnh=" lại.chờ=" đến=" cơ=" hội,=" nằng=" kéo=" hoắc=" dĩnh=" thân=" vào=" phòng=" ngủ,=" dùng=" một=" tay=" ấn=" hấn=" đến=" vách=" tường,=" "nói,=" vậy=" đến=" tột=" cùng=" là=" chuyện=" gì=" xảy=" ra?"=" cha=" mẹ=" em=" êm=" đẹp=" ở=" nam=" bộ=" kinh=" doanh=" hoa=" quả=" đi,=" anh=" làm=" chi=" đột=" nhiên=" tìm=" cha=" mẹ=" em=" đến?"=" anh=" cư=" nhiên=" còn=" đem=" chuyện=" em=" sinh=" tiểu=" hài=" tử=" nói=" cho=" cả=" hai,=" thể=" nhưng=" ghê=" hơn=" là=" anh=" nói=" cho=" bọn=" họ=" chúng=" ta=" muốn=" kết=" hôn.....=" đáng=" chết,=" anh=" làm=" sao=" có=" thể=" lừa=" bọn=" họ?"=" anh.....=" anh=" là=" vương=" bát=" đản!"=" sợ=" cha=" mẹ=" chịu=" không=" được=" sự=" thật=" đả=" kích,=" hồ=" phi=" phi=" tức=" giận=" đến=" nổi=" nói=" năng=" lộn=" xộn,=" nói=" không=" suy=" nghĩ,=" "hoắc=" dĩnh=" thân=" trên=" cao=" nhìn=" xuống=" nhìn=" nằng,=" trong=" ánh=" mắt=" mang=" theo=" chút=" tựa=" cười=" như=" không=" cười,=" "ai=" nói=" anh=" đang=" gạt=" người?"=" hai=" người=" sớm=" chiều=" ở=" chung=" đã=" hơn=" một=" năm,=" từ=" lúc=" nằng=" mang=" thai=" sinh=" rồi=" con=" cho=" tới=" bây=" giờ,=" bọn=" họ=" cùng=" nhau=" trải=" qua=" mưa=" gió,=" cùng=" nhau=" có=" gắng=" học=" tập=" làm=" cha=" làm=" mẹ,=" cảm=" tình=" sớm=" vô=" hình=" trung=" đã=" thâm=" căn=" cốt=" để=" (chậm=" rãi=" sâu=" đậm).=" trước=" kia=" hấn=" chưa=" bao=" giờ=" từng=" có=" gì=" ý=" tưởng=" gì=" đối=" với=" hôn=" nhân,=" khi=" chính=" mồm=" nói=" ra=" hai=" chữ=" kết=" hôn,=" nội=" tâm=" hấn=" bị=" rung=" động=" kỳ=" thật=" không=" thua=" bất=" luận=" kẻ=" nào.= "đột=" nhiên=" mong=" muốn=" có=" một=" gia=" đình=" riêng,=" hấn=" tưởng=" tượng=" đợi=" ngày=" con=" tròn=" một=" tuổi=" sẽ=" tự=" tay=" đeo=" nhẫn=" cho=" nằng=" đại=" biểu=" lời=" hứa=" hẹn=" cả=" đời.= "hồ=" phi=" phi=" bị=" lời=" hấn=" nói=" cả=" kinh=" thật=" lâu=" không=" thể=" hoàn=" hồn,=" "không=" phải=" gạt=" người?"=" chẳng=" lẽ=" ý=" của=" anh=" là=" nói.....=" "hoắc=" dĩnh=" thân=" không=" cho=" là=" đúng,=" ngược=" lại=" cười=" đến=" giống=" ác=" bá=" lưu=" manh,=" "đúng,=" chúng=" ta=" sẽ=" có=" một=" hôn=" lẽ,=" sau=" đó=" ba=" người=" chúng=" ta=" được=" mọi=" người=" chúc=" phúc=" thật=" sự=" trở=" thành=" người=" một=" nhà.= "không,=" em=" còn=" không=" hiểu.....=" vốn=" chuyện=" này=" có=" thể=" rất=" đơn=" giản=" liên=" kết=" thúc,=" vì=" sao=" muốn=" khiến=" ọi=" người=" đều=" biết.....=" "đầu=" óc=" đơn=" thuần=" không=" thể=" đoán=" được=" suy=" nghĩ=" của=" hấn,=" một=" lòng=" chỉ=" lo=" lắng=" về=" sau=" nên=" như=" thế=" nào=" giải=" thích=" cho=" cha=" mẹ.= "hu!"=" hấn=" nói=" nhỏ=" bên=" tai=" nằng,=" "nếu=" em=" không=" nghĩ=" cho=" cha=" mẹ=" em=" càng=" thêm=" lo=" lắng,=" liên=" ngoan=" ngoan=" phối=" hợp=" với=" anh,=" bởi=" vì=" hình=" như=" cha=" em=" tránh=" ở=" bên=" ngoài=" nhìn=" lên.....=" "cái=" gì?"=" anh=" cư=" nhiên=" không=" có=" đóng=" cửa=" cho=" hấn=" hỏi?"=" hồ=" phi=" phi=" cả=" kinh,=" sợ=" tranh=" chấp=" giữa=" hai=" người="

trong=" " lúc=" " đó=" " bị=" " phụ=" " thân=" " nghe=" " xong=" " rồi=" " vừa=" " định=" " quay=" " đầu=" " nhìn=" " lại=" " cảm=" " đã=" " bị=" " hấn=" " cường=" " ngành=" " kéo=" " trở=" " về=" " đã=" " nói=" " không=" " cần=" " quay=" " đầu=" " có=" " biết=" " cái=" " gì=" " tên=" " là=" " diễn=" " trò=" " diễn=" " đến=" " cuối=" " cùng=" " hay=" " không?"=" " hấn=" " một=" " bên=" " ở=" " bên=" " tai=" " nằng=" " nói=" " nhỏ=" " một=" " bên=" " giờ=" " trò=" " với=" " nằng=" " hấn=" " hôn=" " đôi=" " môi=" " mềm=" " mại=" " mang=" " theo=" " bao=" " nhiều=" " dụ=" " hoặc=" " làm=" " nằng=" " hoàn=" " toàn=" " không=" " thể=" " kháng=" " cự=" " hồ=" " phi=" " phi=" " làm=" " sao=" " có=" " thể=" " chống=" " lại=" " loại=" " khiêu=" " khích=" " thuận=" " thực=" " này=" " không=" " bao=" " lâu=" " khuôn=" " mặt=" " trắng=" " nồn=" " của=" " nằng=" " bị=" " ửng=" " hồng=" " tô=" " điểm=" " cả=" " mặt=" " trong=" " phòng=" " ngủ=" " nằng=" " cúi=" " đầu=" " phát=" " ra=" " tiếng=" " rên=" " ri=" " cũng=" " không=" " biết=" " trải=" " qua=" " bao=" " lâu=" " thời=" " điểm=" " khi=" " hấn=" " chậm=" " rãi=" " buông=" " nằng=" " ra=" " ánh=" " mắt=" " của=" " nằng=" " đã=" " muốn=" " mê=" " ly=" " tràn=" " ngập=" " mơ=" " màng=" " hoặc=" " dĩnh=" " thần=" " cười=" " tà=" " khí=" " thân=" " thủ=" " nhéo=" " nhéo=" " cái=" " cầm=" " nhỏ=" " xinh=" " đẹp=" " của=" " nằng=" " "nếu=" " hiện=" " tại=" " em=" " mời=" " mọc=" " anh=" " anh=" " nghĩ=" " anh=" " sẽ=" " không=" " làm=" " em=" " thất=" " vọng=" " tiểu=" " nữ=" " nhân=" " giờ=" " phút=" " này=" " hai=" " gò=" " má=" " đỏ=" " lên=" " mị=" " nhân=" " như=" " tơ=" " cái=" " miệng=" " nhỏ=" " nhẩn=" " bị=" " hôn=" " hồng=" " sưng=" " đỏ=" " trù=" " mền=" " rất=" " là=" " chọc=" " người=" " "ai=" " muốn=" " mời=" " mọc=" " anh....."=" " hồ=" " phi=" " phi=" " ý=" " thức=" " trong=" " giây=" " lát=" " trở=" " lại=" " sự=" " thật=" " giường=" " mắt=" " liền=" " nhìn=" " đến=" " biểu=" " tình=" " trên=" " mặt=" " hấn=" " giống=" " ác=" " ma=" " đầy=" " lòng=" " vừa=" " sợ=" " vừa=" " thẹn=" " nhưng=" " mà=" " lo=" " lắng=" " nhất=" " vẫn=" " là=" " người=" " cha=" " ở=" " ngoài=" " cửa=" " nhìn=" " lên=" " nằng=" " chợt=" " quay=" " người=" " lại=" " thấy=" " cửa=" " phòng=" " đóng=" " chặt=" " ngay=" " cả=" " một=" " con=" " muỗi=" " đều=" " dừng=" " nghĩ=" " bay=" " vào=" " được=" " " "anh=" " không=" " phải=" " nói=" " cha=" " em=" " ở=" " bên=" " ngoài....."=" " nói=" " tới=" " một=" " nửa=" " đường=" " như=" " nhớ=" " tới=" " cái=" " gì=" " mà=" " khuôn=" " mặt=" " nhỏ=" " nhẩn=" " đỏ=" " lên=" " "hoặc=" " dĩnh=" " thần=" " anh=" " dám=" " gạt=" " em?"=" " "thế=" " cũng=" " phải=" " là=" " tiểu=" " đứa=" " ngọc=" " như=" " em=" " cam=" " tâm=" " tình=" " nguyện=" " bị=" " anh=" " lừa=" " a=" " hấn=" " trù=" " mền=" " nằng=" " cầm=" " nằng=" " một=" " đôi=" " mắt=" " thâm=" " thúy=" " mà=" " chấp=" " nhất=" " "kỳ=" " thật=" " anh=" " vẫn=" " muốn=" " nói=" " rằng=" " quà=" " sinh=" " nhật=" " ngày=" " đó=" " em=" " tặng=" " cho=" " anh=" " anh=" " thực=" " thích....."=" " cha=" " mẹ=" " mắt=" " sớm=" " từ=" " nhỏ=" " được=" " ông=" " nội=" " nuôi=" " nằng=" " trưởng=" " thành=" " hấn=" " chỉ=" " cảm=" " nhận=" " được=" " ít=" " ỏi=" " thân=" " tình=" " bao=" " năm=" " qua=" " hấn=" " vẫn=" " lấy=" " hình=" " tượng=" " lãnh=" " khóc=" " đối=" " mặt=" " với=" " thế=" " nhân=" " làm=" " cho=" " người=" " ta=" " cảm=" " thấy=" " hấn=" " lãnh=" " khóc=" " không=" " nói=" " tới=" " tình=" " cảm=" " bao=" " giờ=" " đối=" " mặt=" " với=" " mấy=" " lời=" " nhận=" " xét=" " sau=" " lưng=" " như=" " thế=" " hấn=" " lại=" " cực=" " kỳ=" " khinh=" " thường=" " cho=" " đến=" " khi=" " hồ=" " phi=" " phi=" " xuất=" " hiện=" " hấn=" " mới=" " phát=" " hiện=" " thế=" " giới=" " của=" " chính=" " mình=" " không=" " biết=" " từ=" " lúc=" " nào=" " bắt=" " đầu=" " có=" " vương=" " bận=" " nằng=" " hơi=" " hơi=" " ngạc=" " nhiên=" " đột=" " nhiên=" " nhớ=" " tới=" " gì=" " đó=" " khuôn=" " mặt=" " càng=" " đỏ=" " thêm=" " "cái=" " kia=" " cũng=" " không=" " có=" " gì=" " bắt=" " quá=" " chỉ=" " là=" " mấy=" " miếng=" " bánh=" " ngọt=" " mà=" " thôi=" " nếu=" " anh=" " nói=" " thích=" " ăn=" " em=" " có=" " thể=" " lại=" " làm=" " cho=" " anh=" " ăn=" " "anh=" " không=" " phải=" " nói=" " tới=" " bánh=" " ngọt=" " hấn=" " ôn=" " nhu=" " chặn=" " lời=" " nằng=" " "trên=" " thực=" " tế=" " anh=" " càng=" " thích=" " một=" " phần=" " lẽ=" " vật=" " khác=" " em=" " tặng=" " cho=" " anh....."=" " ngón=" " trở=" " thon=" " dài=" " nhẹ=" " nhàng=" " vén=" " vãi=" " sợi=" " tóc=" " rũ=" " trên=" " trán=" " nằng=" " đầu=" " ngón=" " tay=" " mềm=" " nhẹ=" " di=" " chuyển=" " khéo=" " léo=" " từ=" " chớp=" " mũi=" " nhỏ=" " xinh=" " chậm=" " rãi=" " trượt=" " xuống=" " dưới=" " trải=" " qua=" " đôi=" " môi=" " đầy=" " đặn=" " đỏ=" " mọng=" " tiếp=" " tục=" " đi=" " xuống=" " xấu=" " xa=" " đứng=" " ở=" " chỗ=" " cổ=" " áo=" " hơi=" " hơi=" " rộng=" " mở=" " lại=" " từ=" " từ=" " cỏi=" " dân=" " cục=" " áo=" " sơmi=" " của=" " nằng=" " ra=" " một=" " bàn=" " tay=" " khác=" " từ=" " phía=" " sau=" " lưng=" " gầy=" " yếu=" " trượt=" " xuống=" " dưới=" " cách=" " lằn=" " vãi=" " mỏng=" " manh=" " nhẹ=" " nhàng=" " ôm=" " chặt=" " vòng=" " eo=" " thon=" " thả=" " của=" " nằng=" " hồ=" " phi=" " phi=" " run=" " run=" " sợ=" " không=" " thể=" " tự=" " chủ=" " được=" " "phi=" " phi=" " chẳng=" " lẽ=" " đến=" " lúc=" " này=" " em=" " còn=" " muốn=" " chưa=" " rõ=" " sao?"=" " tiếng=" " nói=" " trầm=" " thấp=" " khàn=" " khàn=" " mang=" " theo=" " dụ=" " hoặc=" " làm=" " cho=" "

người=" ta=" không=" thể=" kháng=" cự=" vì=" sao=" anh=" đưa=" cha=" mẹ=" em=" đến=" đây,=" hơn=" nữa=" trong=" lúc=" đó=" đêm=" quan=" hệ=" giữa=" chúng=" ta=" công=" bố=" ra=" ngoài.....=" trái=" qua=" một=" phen=" cổ=" găng,=" hần=" rớt=" cục=" đem=" quần=" áo=" trên=" người=" nằng=" hết=" thấy=" cỏi=" bỏ,=" khom=" người=" bé=" lấy=" nằng,=" đi=" nhanh=" đến=" chiếc=" giường=" lớn=" mềm=" mại=" thoải=" mái,=" "đó=" là=" bởi=" vì=" cầm=" tặc=" trước=" cầm=" vương=" (bắt=" giặc=" trước=" tiên=" bắt=" kẻ=" đứng=" đầu).=" rớt=" cuộc=" không=" khổng=" chế=" được=" dục=" vọng=" trong=" cơ=" thể=" muốn=" nằng,=" cúi=" người=" xuống,=" hần=" ôm=" nằng=" nhét=" vào=" trong=" lòng,=" làm=" cho=" đầu=" óc=" nằng=" biến=" thành=" tương=" hồ=" rớt=" cuộc=" không=" thể=" tự=" hỏi,=" đêm,=" còn=" thực=" dài=" lâu,=" hai=" người=" nhiệt=" tình=" liên=" tục=" thiêu=" đốt=" lẫn=" nhau.....=" (hết=" chương="">>

7. Chương 07

Ngủ thẳng đến lúc mặt trời đã lên cao, Hồ Phi Phi rớt cục gian nan mở to mắt, nhìn nhìn đồng hồ báo thức, đã muốn nhanh đến 12 giờ trưa. Cả người đau nhức, thân dưới cảm giác là lạ. Ngô..... Đều do tên kia miệt mài quá độ. >o< dưới=" đáy=" lòng=" giận=" mắng=" vô=" số=" lần=" cái=" kẻ=" đại=" sắc=" ma=" kia,=" nằng=" theo=" bản=" năng=" và=" thói=" quen=" trước=" tiên=" tìm=" tung=" tích=" của=" con=" trai=" bảo=" bối,=" nhưng=" tìm=" vài=" lần=" từng=" góc=" một=" khắp=" cả=" biệt=" thự,=" hỏi=" người=" hầu=" lại=" nhận=" thấy=" một=" chuyện=" thật=" siêu=" cấp=" đáng=" sợ=" là=" bé=" con=" của=" nằng=" mất=" tích!==" lập=" tức=" lấy=" đi=" động,=" tâm=" hoảng=" loạn=" rống=" to=" vào=" điện=" thoại,=" "dinh=" thân,=" không=" tốt=" rồi,=" tiểu=" kiệt.....=" tiểu=" kiệt=" mất=" tích!=" loa=" lại=" truyền=" đến=" tiếng=" hừ=" lạnh=" lạnh,=" "mất=" tích=" liền=" mất=" tích,=" có=" tất=" yếu=" làm=" cho=" em=" phát=" ra=" tiếng=" kêu=" còn=" đáng=" sợ=" hơn=" so=" với=" tiếng=" heo=" bị=" cắt=" tiết=" sao?"=" hồ=" phi=" phi=" bắt=" đầu=" hoài=" nghi=" chính=" lỗ=" tai=" của=" mình.=" cái=" người=" chuyên=" nghiệp=" như=" vú=" em=" tiêu=" chuẩn=" vốn=" đem=" con=" coi=" là=" tâm=" can=" bảo=" bối,=" nghe=" đến=" tin=" con=" mất=" tích=" xong,=" cư=" nhiên=" biểu=" hiện=" thờ=" ơ=" đến=" thế?=" "hoác=" dinh=" thần,=" anh=" đến=" tột=" cùng=" có=" nghe=" hiểu=" em=" đang=" nói=" cái=" gì=" hay=" không,=" em=" nói.....=" tiểu=" kiệt.....=" hoác=" thành=" kiệt,=" con=" của=" chúng=" ta=" mất=" tích=" rồi!=" có=" tất=" yếu=" phải=" xác=" nhận=" lại=" một=" chút,=" miễn=" cho=" rằng=" nam=" nhân=" này=" năng=" lực=" lý=" giải=" kém,=" nghĩ=" làm=" chỉ=" là=" tiểu=" con=" kiến=" trong=" hoa=" viên=" mất=" tích.=" "em=" thật=" là=" nữ=" nhân=" dài=" dòng,=" tiểu=" quý=" thói=" kia=" mất=" tích=" cứ=" để=" cho=" nó=" mất=" tích=" tốt=" lắm,=" ai=" cho=" phép=" nó=" ba=" lần=" bảy=" lượt=" đi=" tiểu=" ngay=" trên=" đùi=" anh,=" một=" chút=" cũng=" không=" đặt=" anh=" là=" cha=" nó=" ở=" trong=" mắt.=" tốt=" lắm,=" anh=" đang=" hợp,=" không=" có=" thời=" gian,=" có=" việc=" chờ=" anh=" tan=" tầm=" rồi=" nói=" sau.=" dập=" máy,=" chặt=" đứt=" cuộc=" trò=" chuyện,=" hoác=" dinh=" thần=" thuận=" tay=" để=" điện=" thoại=" đi=" động=" trên=" mặt=" bàn=" làm=" việc=" xa=" hoa.==" vài=" cán=" bộ=" cao=" cấp=" mặc=" âu=" phục=" hàng=" hiệu=" nhìn=" lẫn=" nhau,=" đôi=" mắt=" mở=" lớn=" nhìn=" chằm=" chằm=" vị=" tổng=" tài=" tuổi=" trẻ=" anh=" tuần=" của=" bọn=" họ.==" một=" người=" đàn=" ông=" chuyện=" nghiệp,=" lãnh=" khốc=" như=" vậy,=" từng=" tạo=" ra=" vô=" số=" kỳ=" tích=" trên=" thương=" trường,=" thậm=" chí=" chỉ=" cần=" nhắc=" tới=" tên=" của=" hần,=" mọi=" người=" đều=" khâm=" phục=" tán=" thưởng,=" hần=" cùng=" hai=" chữ=" vú=" em=" này=" tuyệt=" đối=" không=" có=" một=" chút=" liên=" hệ=" với=" nhau.==" nhưng=" trước=" mắt=" cũng="

là=" chuyện=" thật,=" một=" tiểu=" tử=" 'tai=" to=" mặt=" lớn='=" mở=" cái=" miệng=" nhỏ=" nhấc=" mà=" an=" tường=" nằm=" trên=" đui=" hấn=" ngủ=" say,=" hoặc=" đĩnh=" thần=" cũng=" không=" thềm=" để=" ý=" ánh=" mắt=" người=" khác=" một=" chút=" nào,=" trong=" mắt=" hấn=" ngưng=" động=" ý=" cười=" nồng=" đậm,=" yêu=" thương=" nhìn=" câu=" quý=" tử=" của=" mình,=" hình=" ảnh=" này=" làm=" người=" cha=" kiêu=" ngạo=" như=" hấn=" trong=" lòng=" tràn=" ngập=" tự=" hào=" vô=" hạn,=" sáng=" nay=" khi=" hấn=" ôm=" con=" trai=" trắng=" treo=" đáng=" yêu=" đi=" vào=" công=" ty,=" hình=" ảnh=" ấy=" làm=" cho=" tất=" cả=" nhân=" viên=" công=" ty=" đồng=" thời=" ngã=" ngựa=" tường=" mắt=" bị=" vắn=" đề,=" vị=" thư=" ký=" xinh=" đẹp=" của=" hấn=" thậm=" chí=" há=" to=" miệng,=" bắt=" quá=" hấn=" để=" ý=" ai=" đâu,=" trên=" thực=" tế=" hấn=" chính=" là=" muốn=" giáo=" huấn=" tiểu=" nữ=" nhân=" hồ=" phi=" phi=" đáng=" giận=" kia=" một=" chút,=" bởi=" vì=" nằng=" hiển=" nhiên=" đại=" đột=" đến=" bây=" giờ=" còn=" không=" có=" ý=" thức=" được=" thân=" phận=" cùng=" lập=" trường=" của=" chính=" nằng,=" từ=" sau=" khi=" ông=" hồ=" bà=" hồ=" về=" quê,=" nằng=" liên=" không=" chịu=" trước=" mặt=" người=" khác=" cùng=" hấn=" biểu=" hiện=" ân=" ái,=" sợ=" nằng=" không=" rõ=" tâm=" ý=" của=" hấn,=" phàm=" là=" chiêu=" số=" tán=" gái=" lãng=" mạn=" hấn=" đều=" thực=" hành,=" bao=" gồm=" tặng=" hoa,=" xem=" phim,=" còn=" có=" bữa=" tối=" dưới=" ánh=" nến=" lung=" linh.....=" hấn=" có=" thể=" hướng=" lên=" trời=" để=" thề,=" chuyện=" này=" tuyệt=" đối=" là=" việc=" xuân=" ngọc=" nhất=" mà=" đời=" này=" hấn=" -=" hoặc=" đĩnh=" thần=" đã=" làm,=" ai=" biết=" bốn=" nữ=" nhân=" kia=" không=" có=" biểu=" hiện=" nữa=" điểm=" thụ=" sủng=" nhược=" kinh=" (được=" sủng=" ái=" mà=" kinh=" ngạc),=" ngược=" lại=" còn=" cảm=" thấy=" hấn=" thực=" mặc=" danh=" kỳ=" diệu=" (không=" thể=" tin=" hay=" hiểu=" được),=" ghê=" gớm=" hơn=" chính=" là=" người=" mẹ=" ngọc=" ghé=" này=" không=" biết=" từ=" khi=" nào=" mà=" giờ=" cư=" nhiên=" càng=" ngày=" càng=" thuần=" thực,=" mỗi=" ngày=" đem=" tất=" cả=" tâm=" tư=" đều=" hướng=" tới=" con,=" tựa=" như=" người=" mẹ=" tốt=" quá=" tiêu=" chuẩn,=" được=" rồi,=" hấn=" thừa=" nhận=" chính=" mình=" có=" ghen,=" ai=" bảo=" nằng=" chỉ=" quan=" tâm=" tiểu=" kiệt=" không=" quan=" tâm=" hấn,=" (sia:="))" ui,=" thần=" ca=" đáng=" iu=" quá=" cơ=")=" tâm=" lý=" bất=" bình=" nên=" hấn=" đơn=" giản=" thừa=" dip=" nữ=" nhân=" kia=" hết=" sức=" ngủ=" say,=" vụng=" trộm=" đem=" con=" ôm=" đến=" công=" ty,=" còn=" phân=" phó=" người=" hầu=" trăm=" ngàn=" lần=" không=" cần=" nói=" cho=" nằng,=" sớm=" đoán=" được=" nằng=" sẽ=" gọi=" điện=" thoại=" đến=" cầu=" cứu,=" chính=" là=" không=" nghĩ=" tới=" nằng=" hiện=" tại=" mới=" phát=" hiện=" đứa=" con=" bảo=" bối=" mất=" tích,=" nhìn=" đồng=" hồ,=" sắp=" đến=" giữa=" trưa,=" hấn=" không=" khỏi=" cười=" xấu=" xa,=" khăng=" định=" là=" ngày=" hôm=" qua=" hấn=" yêu=" thương=" nằng=" yêu=" thương=" quá=" mức=" phát=" hỏa.....=" "rầm!"=" ngay=" giờ=" phút=" này,=" cửa=" vắn=" phòng=" của=" hấn=" bị=" một=" người=" dùng=" lực=" đẩy=" ra,=" chỉ=" thấy=" hồ=" phi=" phi=" tóc=" tai=" bù=" xù=" xông=" tới,=" một=" đôi=" mắt=" to=" tràn=" ngập=" bối=" rối,=" hiển=" nhiên=" còn=" có=" sừng=" đỏ=" vì=" khóc,=" "hoặc=" đĩnh=" thần,=" nếu=" anh=" không=" thích=" em=" có=" thể=" nói=" thẳng,=" nhưng=" dù=" gì=" tiểu=" kiệt=" là=" con=" ruột=" của=" anh,=" anh=" không=" thể=" mất=" thấy=" con=" mất=" tích=" mà=" chẳng=" quan=" tâm,=" em=" van=" cầu=" anh.....=" nằng=" còn=" muốn=" tiếp=" tục=" khóc=" lóc=" kể=" lể,=" đã=" thấy=" đến=" ít=" nhất=" có=" năm=" đôi=" mắt=" đang=" dùng=" cái=" nhìn=" quái=" dị=" đánh=" giá=" nằng,=" nằng=" mới=" ý=" thức=" được=" chính=" mình=" có=" bao=" nhiêu=" chật=" vật,=" bởi=" vì=" quá=" đáng=" kích=" động,=" khi=" rời=" nhà=" cư=" nhiên=" đã=" quên=" thay=" quần=" áo=" ngủ=" phẫn=" hồng=" có=" hình=" hoạt=" hoạ,=" nhìn=" xuống=" thấy=" bàn=" chân=" còn=" đi=" đôi=" dép=" trong=" nhà=" hình=" thỏ=" phấn=" màu=" hồng=" siêu=" cấp=" đáng=" yêu,=" >__< càng=" làm=" cho=" nằng=" mở=" to=" mắt=" kinh=" ngạc,=" bởi=" chính=" mình=" lo=" lắng=" chết=" khiếp=" mà=" con=" giờ=" phút=" này=" an=" an=" ổn=" ổn=" ngủ=" ở=" trong=" lòng=" hoặc=" đĩnh=" thần,=" kết=" quả=" là=" vài=" vị=" cán=" bộ=" cao="

cấp=" thực=" biết=" điều=" cáo=" lui,=" sau=" đó=" liền=" rất=" ăn=" ý=" kéo=" dài=" lỗ=" tai,=" dân=" chặt=" vào=" cánh=" cửa=" nghe=" lên=" được=" ông=" chủ=" lãnh=" khóc=" của=" bọn=" họ=" phát=" ra=" tiếng=" cười=" to=" trước=" nay=" họ=" chưa=" từng=" nghe=" thấy." mau=" nhìn=" bên=" kia,=" bé=" con=" đó=" thật=" đáng=" yêu=" nha....."=" "thật=" sự=" nha!=" vừa=" trắng=" treo=" vừa=" mập=" map,=" làn=" da=" mịn=" màng,=" thật=" muốn=" đi=" tới=" sờ=" một=" chút."=" "ba=" của=" bé=" con=" bộ=" dạng=" cũng=" rất=" đẹp=" trai....."=" "mẹ=" cũng=" thực=" trẻ=" tuổi....."=" một=" cửa=" hàng=" cực=" lớn=" chuyên=" bán=" đồ=" chơi,=" vài=" người=" mẹ=" trẻ=" tuổi=" ôm=" tiểu=" hài=" tử=" tụ=" tập=" cùng=" một=" chỗ,=" vụng=" trộm=" nhỏ=" giọng=" nghị=" luận=" (buôn=" chuyện).=" mà=" một=" đương=" sự=" trong=" chuyện=" phiếm=" kia=" là=" hồ=" phi=" phi,=" sống=" trên=" đời=" này=" mới=" hơn=" hai=" mười=" năm,=" lại=" không=" trải=" qua=" nhiều=" việc=" sóng=" to=" gió=" lớn,=" gương=" mặt=" ngây=" thơ,=" làm=" cho=" người=" ta=" cảm=" giác=" như=" học=" sinh=" phổ=" thông=" ngây=" ngô,=" bộ=" dáng=" chẳng=" có=" chút=" nào=" giống=" một=" bà=" mẹ.= nhìn=" ngó=" xung=" quanh,=" chính=" nằng=" còn=" trước=" tiên=" chạy=" khắp=" nơi=" ngấm=" đồ=" cho=" thỏa.= đem=" con=" bảo=" bối=" ôm=" vào=" trong=" ngực,=" nhìn=" hồ=" phi=" phi=" giống=" tiểu=" quỷ=" búng=" bình=" ôm=" con=" thú=" nhồi=" bông=" lông=" xù=" to=" tương=" vừa=" sán=" mặt=" lại=" mà=" hôn=" nó,=" khoe=" môi=" hoắc=" dính=" thần=" không=" tự=" giác=" chột=" lộ=" ra=" ý=" cười=" nhè=" nhẹ.= "dính=" thần,=" anh=" xem=" lòng=" con=" gấu=" bắc=" cực=" này=" thật=" sự=" rất=" trắng=" rất=" mềm=" nha....."=" hồ=" phi=" phi=" xinh=" tươi=" hiển=" nhiên=" chơi=" so=" với=" con=" còn=" muốn=" vui=" về=" hơn,=" nằng=" có=" hết=" sức=" đem=" món=" đồ=" chơi=" so=" với=" chính=" mình=" cao=" hơn=" ôm=" đến=" hoắc=" trước=" mặt=" dính=" thần,=" như=" thể=" dâng=" vật=" quý=" mà=" đem=" đầu=" con=" gấu=" bông=" nhắm=" ngay=" khuôn=" mặt=" tuần=" tú=" của=" hấn.= hoắc=" dính=" thần=" hơi=" hơi=" ngả=" về=" phía=" sau=" một=" chút,=" nhưng=" thật=" ra=" tiểu=" tử=" nghịch=" ngơ=" của=" hấn=" lại=" khá=" sợ=" hãi=" thứ=" đồ=" to=" dùng=" đột=" nhiên=" lao=" tới,=" đôi=" tay=" mập=" map=" nhỏ=" bé=" lập=" tức=" ôm=" chặt=" cổ=" cha,=" động=" tác=" đáng=" yêu=" làm=" cho=" tất=" cả=" những=" thiếu=" phụ=" chung=" quanh=" xúc=" động=" mạnh.= "làm=" ơn,=" người=" lớn=" chút,=" đều=" đã=" là=" mẹ=" của=" một=" đứa=" nhỏ,=" chúng=" ta=" hôm=" nay=" tới=" nơi=" này=" là=" cho=" tiểu=" kiệt=" mua=" vài=" món=" đồ=" chơi,=" nhưng=" em=" lại=" một=" mình=" một=" người=" chạy=" đông=" chạy=" tây....."=" trong=" miệng=" tuy=" rằng=" nói=" xong=" lời=" nói=" giống=" răn=" dạy,=" tuần=" dung=" kỳ=" thật=" toát=" ra=" sủng=" nịch=" đối=" với=" nằng.= hơn=" nữa=" nhìn=" đến=" nằng=" có=" hết=" sức=" kéo=" con=" gấu=" bông=" so=" với=" nằng=" còn=" to=" hơn,=" bộ=" dáng=" đáng=" yêu=" kia=" làm=" cho=" hấn=" nhin=" không=" được=" muốn=" đem=" nằng=" ôm=" vào=" trong=" lòng,=" vô=" cùng=" thân=" thiết=" một=" phen.= "tiểu=" kiệt=" còn=" bé=" như=" vậy,=" cho=" nên=" trọng=" trách=" lựa=" chọn=" món=" đồ=" chơi=" đương=" nhiên=" để=" em=" đảm=" đương.= (sia=" lý=" do=" thật=" là...=")=" nằng=" tiếp=" tục=" ôm=" món=" đồ=" chơi=" đùa=" giỡn=" tiếp,=" lại=" cảm=" một=" đồng=" đồ=" chơi=" hình=" thù=" kỳ=" quái=" đến=" trước=" con=" mặt=" lúc=" ần=" lúc=" hiện.= tiểu=" tử=" kia=" một=" hồi=" nhếch=" miệng=" ngây=" ngô=" cười,=" một=" hồi=" lại=" nhả=" đôi=" mày=" nhỏ,=" động=" tác=" thiên=" chân=" khả=" ái,=" làm=" cho=" người=" ta=" hận=" không=" thể=" véo=" hai=" má=" núng=" ninh=" của=" bé=" một=" cái.= ngấm=" xem=" hết=" một=" lượt,=" hồ=" phi=" phi=" thể=" này=" mới=" phát=" hiện=" người=" chung=" quanh=" càng=" ngày=" càng=" nhiều,=" hơn=" nữa=" thỉnh=" thoảng=" sẽ=" nhận=" được=" ánh=" mắt=" chú=" ý=" từ=" những=" người=" khác.= nằng=" dần=" dần=" giảm=" đi=" ý=" cười=" bên=" miệng,=" đi=" cà=" nhắc=" lặng=" lẽ=" đem=" cái=" miệng=" nhỏ=" nhắn=" tiến=" đến=" bên=" tai=" hoắc=" dính=" thần,=" "những=" người=" đó=" dường=" như=" luôn=" luôn=" ngó=" xem=" em=" nha,=" hơn=" nữa=" dường=" như=" còn=" thấp=" giọng=" thảo=" luận=" cái=" gì,=" anh=" xem=" một=" chút=" trên=" mặt=" em=" có=" phải=" có=" vết=" bấn=" gì=" hay=" không?"="

hắn="” cú="” đầu="” ngắ="” xem="” khuôn="” mặt="” nhỏ="” nhắ="” của="” nằ="” còn="”
rất="” chân="” thật="” nhậ="” không="” đượ="” khẽ="” cười="” mặ="” tiếng="” tâm="” tư="”
thần="” nhiên="” nghĩ="” ra="” mặ="” trò="” đùa="” dai="” “nhữ="” người="” đó="” là="”
vùng="” trộm="” bình="” luận="” nam="” chủ="” nhân="” nhà="” này="” vừa="” cao="” vừa="”
anh="” tuần="” bé="” con="” cũng="” thập="” phần="” đáng="” yêu="” dễ="” thương="” vì="”
sao="” nữ="” chủ="” nhân="” lại="” giống="” như="” cô="” bé="” ngu="” gốc.....”=” thấy="”
khuôn="” mặt="” nằ="” ủ="” dặ="” hắ="” lập="” tức="” lại="” nói="” “cho="” nên="” bọ="”
họ="” đều="” đang="” hoài="” nghi="” cô="” gái="” này="” có="” thể="” không="” phải="” nữ="”
chủ="” nhân="” có="” lẽ="” chỉ="” là="” người="” giúp="” việc="” nha.....”=” “cái="” gì="”
anh="” nói="” em="” là.....”=” hồ="” phi="” phi="” lập="” tức="” cho="” hắ="” hai="” cái="”
nhìn="” sắc="” nhọ="” hơn="” nữa="” nằ="” thấy="” hắ="” cười="” thành="” bộ="” đáng="”
đáng="” đánh="” đòn="” như="” vậy="” đắ="” lòng="” chặ="” phát="” hỏa="” người="” này="”
rõ="” ràng="” đang="” cổ="” ý="” làm="” nằ="” tức="” giận="” thôi="” “này="” em="” rất="”
giống="” người="” giúp="” việc="” sao?”=” nằ="” có="” điể="” không="” phục="” hồi="” lại="”
hắ="” nhếch="” ày="” nhìn="” nằ="” từ="” trên="” xuống="” dưới="” mặ="” thân="” đường="”
như="” giả="” làm="” học="” sinh="” “anh="” thật="” sự="” không="” thể="” đem="” em="”
cùng="” thượng="” đẳng="” phu="” nhân="” coi="” là="” mặ="” đượ="” tiểu="” nữ="” nhân="”
này="” đôi="” khi="” cũng="” quá="” mức="” làm="” cho="” người="” ta="” hao="” tâm="” tổn="”
trí="” vì="” nằ="” tìm="” mua="” bao="” nhiêu="” trang="” phục="” hàng="” hiệu="” không="”
ít="” tiền="” trang="” sức="” châu="” báu="” cũng="” có="” kha="” khá="” không="” nghĩ="”
tới="” nằ="” lại="” thiếu="” hứ="” thú="” hại="” hắ="” ngay="” cả="” tìm="” cách="” lấy="”
lòng="” nằ="” đều="” nghĩ="” đau="” đầu="” nát="” óc="” trên="” đời="” này="” nằ="” là="”
nữ="” nhân="” khó="” chiều="” lòng="” nhất="” muốn="” làm="” cho="” người="” phụ="” nữ="”
ngu="” gốc="” này="” thấy="” rõ="” nằ="” cần="” phải="” làm="” gì="” xem="” ra="” tốt="”
nhất="” đành="” vẫ="” chờ="” mặ="” khoảng="” thời="” gian="” dài="” nữa="” đượ="” rồi="”
nếu="” nằ="” không="” cảm="” thấy="” khắ="” trương="” hắ="” thay="” nằ="” chế="”
tạo="” mặ="” ít="” là="” đượ="” hoặc="” đĩ="” thần="” trong="” lòng="” ôm="” con="”
cũng="” không="” giảm="” khí="” chất="” tạo="” nhắ="” đi="” trong="” đám="” người="” liên="”
tiếp="” nhận="” đượ="” ánh="” mắt="” bao="” phụ="” nữ="” chú="” ý="” cùng="” ái="” mộ="”
hồ="” phi="” phi="” đượ="” nhiên="” không="” gốc="” nam="” nhân="” chết="” tiết="” này="”
chẳ="” lẽ="” hắ="” không="” biết="” sức="” hút="” trên="” người="” chính="” mình="” tủa="”
sáng="” đến="” tộ="” cùng="” có="” bao="” nhiêu="” chói="” mắt="” sao?”=” vốn="” khi="” hắ="”
đưa="” ra="” muốn="” tới="” cửa="” hàng="” đồ="” chơi="” mua="” vài="” thứ="” cho="” con="”
nằ="” còn="” cao="” hứ="” phần="” chán="” nhưng="” hiện="” tại="” đã="” có="” loại="”
cảm="” giác="” chán="” ghét="” vì="” bảo="” bối="” bị="” bao="” người="” mơ="” ước="”>

Ghê gớm hơn là đôi mắt bao nhiêu ánh mắt ái một của những thiếu phụ liên tiếp truyền đến, sắc mặt Hoắc Dĩnh Thần chẳng những không có chán chường, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt tươi cười mê người với xung quanh. Nàng tức giận lườm hắn một cái, “Chúng ta ra ngoài cũng được kha khá thời gian, có phải nên mang con trở về hay không?” “Gấp cái gì, nơi này nhiều món đồ chơi như vậy, nên để cho con chọn đủ mới được.” Nói xong hắn ôm tiểu tử kia chậm quá đi về phía trước, “Tiểu Kiệt, nói cho cha, con thích cái gì, cha toàn bộ đều mua cho con được không?” “Này..... Anh biết rõ Tiểu Kiệt còn chưa thể nói.....” Nàng đi theo sau mông hai cha con, về mặt ai oán nói. “Không sao cả, chúng ta có thể chậm rãi bồi dưỡng năng lực của con để chính con lựa chọn thứ con thích.....” Nàng tức giận bĩu môi, nhưng vẫn theo sát phía sau, miễn cho nam nhân này phóng điện loạn chung quanh. Cứ như vậy, Hoắc Dĩnh Thần chọc người chú ý đem con đặt vào bên trong xe đẩy hàng để cho bé cùng mấy món đồ chơi tiếp xúc gần gũi, tiểu tử kia chơi vui vẻ không biết chán, không ngừng cười ha ha. Đạo một vòng xong, Hồ Phi Phi đã muốn mệt sắp không lết nổi nữa, tiểu tử kia cố tình tại nơi tràn ngập vui thích và say mê của trẻ con đây thì bé nghịch thập phần quên mình. Mắt thấy xe đẩy hàng sắp bị quá tải, nàng rốt cục nhận không được ngăn lại bước chân hắn. “Không nhẽ thiếu gia định thu mua hết cả cửa hàng đồ chơi này? Nếu không phải vậy, em cảm thấy nhiệm vụ chúng ta hôm nay mua đồ hắn là đã xong đi, thiếu gia!” “Thiếu gia nhà em cũng không nóng nảy, nữ giúp việc nho nhỏ như em gấp cái gì?” Mắt mỉm cười đầy ý, Hoắc Dĩnh Thần làm bộ không thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn đang tức giận của nàng, “Hầu hạ thật tốt tiểu thiếu gia nhà em cho ta, nếu chọc bé không vui dù một lần thôi, cẩn thận thiếu gia nhà em là ta đây sai người đem tha ra ngoài phạt đánh một

trăm roi.” Thật đáng giận, quỷ quái, xú nam nhân chết tiệt! Rõ ràng chính là cố ý làm nàng xấu hổ. Nàng cũng không giận mà cười đáp lại, hai tay nâng lên khuôn mặt đáng yêu của con. “Có nghe hay không a tiểu thiếu gia, ba của cháu nói nếu ta hôm nay không hầu hạ cháu vui vẻ, hẳn sẽ vận dụng gia pháp với ta, cho nên cháu hôm nay nhất định phải vui vẻ, nhất định phải khoái hoạt, đây, cô nói cho cháu thế này mới được gọi là nụ cười đáng yêu nhất.....” Nàng vừa nói, một bên ôm hai má con, rồi cùng lúc véo lúc xoa, Tiểu Kiệt đáng thương nhất thời bị chinh đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn mũm mĩm của bé biến thành hình ảnh thập phần xót xa. “Này.....” Hoắc Dĩnh Thần mắt thấy con bị ngược đãi, nhất thời đau lòng chết khiếp, “Hồ Phi Phi, em là vu bà sao, Tiểu Kiệt là con đẻ của em nha, nào có ai làm mẹ như vậy?” “Hừ! Anh không phải đem em liệt vào hàng ngũ những người hầu của nhà anh sao?” Nàng trừng mắt lên án. Đáy mắt Hoắc Dĩnh Thần dâng lên nồng đậm ý cười, nhin không được đem nàng kéo đến phía trước, học phương thức nàng ngược đãi con nên hẳn toàn tâm toàn ý nhẹ nhàng miết miết véo véo hai gò má nàng. “Tiểu thư Hồ Phi Phi, phiền em soi gương nhìn chính mình kỹ vào. Cư nhiên không trưởng thành mà còn cùng con tranh thủ tình cảm như vậy, đừng quên con em hiện tại chưa đến một tuổi, giận thành bộ dáng xấu xí không chấp nhận được này, cũng không sợ người khác chê cười em.” “Em tranh thủ tình cảm?” Nàng bắt mồm kêu la, cũng không chịu phục vờn ngón trở chọc chọc lồng ngực rắn chắc của hắn. “Hoắc Dĩnh Thần tiên sinh, những lời này hẳn là em hỏi anh mới đúng đi, không biết mới đây ai luôn mồm oán giận trời ạ, trách em chỉ nghĩ con xem nhẹ kẻ hỗn đản đó, còn rất tiểu nhân mỗi đêm đối với em.....” Nói tới tận đây, nàng đột nhiên dừng lại, mắt mở to hết sức, nhìn trong mắt hắn có ý cười bốn cột trong lúc đám người chung quanh chỉ trỏ. “Tiếp tục nói a, cái kẻ hỗn đản kia cả ngày tranh thủ tình cảm rồi mỗi đêm đối với em làm gì vậy?” Nàng xấu hổ đỏ bừng hai má, hận không thể một lần làm dập nát nụ cười trên khuôn mặt đáng đánh đòn của hắn kia. Mắt thấy nàng vừa giận vừa thẹn, Hoắc Dĩnh Thần chuyển biến tốt lên nên dừng lại, một tay kéo nàng vào trong lòng. “Tốt lắm tốt lắm, anh bắt quả mới chọc em chút, mà tiểu nữ nhân như em thế nhưng liền giận thành chẳng còn hình tượng gì.” Vươn bàn tay to đau xót, nhẹ nhàng kéo cái cằm nhỏ đang nhếch lên của nàng, cúi thấp khuôn mặt tuần tú, trước mặt mọi người tạo một tư thế rất ái muội. “Nữ giúp việc cũng tốt, phu nhân cũng tốt, em chỉ cần nhớ rõ, em – tiểu ngu ngốc trong lòng anh có địa vị độc nhất vô nhị.” Nhìn khuôn mặt hắn tuần mỹ, cùng với ánh mắt hắn toát ra yêu thương, Hồ Phi Phi không khỏi tim đập thình thịch. Ngay lúc nàng si mê say đắm hết sức, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng la khóc quen thuộc. Chỉ thấy Hoắc Thành Kiệt chịu khổ bị cha mẹ xem nhẹ thập phần bất hạnh lại còn bị con gấu bông cực đại đặt lên trên, nhiều lần trải qua thiên tân vạn khổ (cực nhiều khổ đau), mới từ đấy được món đồ chơi to lớn kia thoát thân mà ra. Khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn bởi vì khóc mà hồng cả lên, bộ dáng chật vật không chịu nổi, làm cho thiếu phụ đứng nghỉ chân nhìn ngó trái tim nhất thời sinh ra thương yêu, hận không thể đem tiểu tử xinh đẹp kiển người đau xót kia ôm vào trong lòng sủng ái yêu chiều một phen. Hồ Phi Phi không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ con gào khóc khóc lớn, tiểu tử có cổ họng siêu tốt, khóc nguyên một buổi chiều đều được tính là chuyện nhỏ. Cho nên mỗi lần tiểu tử kia vừa khóc, nàng liền luống cuống tay chân. Nhanh chân đem con ôm vào trong lòng, nàng dỗ dành con. “Con ngoan a, tiểu thiếu gia, tiểu tổ tông, van cầu con xin thương xót, không cần lại khóc.....” Hồ Phi Phi vừa cười làm lành vừa dụ dỗ, không quên lấy vài món đồ chơi hiện đại đẹp mắt đến chuyển dời lực chú ý của bé. Đáng tiếc tiểu tử kia không cảm kích, chỉ tiếp tục khóc lớn. Đến khi một bình sữa đưa đến cái miệng nhỏ nhắn của bé, tiếng khóc vang dội rốt cục hết quãng quạc, bé giờ đang hưởng thụ việc bé yêu nhất là hút sữa. Chỉ thấy Hoắc Dĩnh Thần bắt đắc dĩ lắc đầu với nàng, “Chẳng lẽ em đã quên sao, con trai bảo bối của em bị em dưỡng không ít thói quen, rõ ràng đều lớn đến độ có thể ăn cháo ăn bột, nhưng giữa trưa mỗi ngày phải uống sữa một lần.” Hồ Phi Phi thế này mới chợt hiểu ra, vẻ mặt áy náy nhìn con uống sữa rất hăng say, “Bảo bối thực xin lỗi, mẹ lại đem chuyện giữa trưa con hay uống sữa quên hết.” “Em thật là tiểu ngu ngốc!” Tiểu nữ nhân này chính nàng vẫn trẻ con, muốn làm cho nàng chăm sóc ân cần bé con, đời này chỉ sợ cũng không trông cậy vào nàng được. Mới trước đây bà ngoại có nói rằng hạnh phúc của người phụ nữ nắm giữ ở trong tay người đàn ông. Có thể gặp được một người đàn ông yêu mình, thương mình, cả đời này đại khái cũng chẳng nên yêu cầu gì hơn. Hiện tại ở biệt thự Hoắc gia được sủng ái nhất, không thể nghi ngờ chính là hai mẹ con Hồ Phi Phi. Chính Phi Phi cũng cho rằng hết thấy tốt đẹp tựa như truyện cổ tích xa xưa, được người đàn ông mình yêu thương chăm sóc ỉn, còn có đứa con thông minh đáng yêu. Mãi cho đến giờ khắc này..... Nàng thất thần nhìn ảnh chụp trong tay, trong ảnh có một cô gái mười tám, mười chín tuổi ngồi ở ghế đu treo bằng những sợi dây thừng. Một thiếu niên tuổi xấp xỉ ôm lấy cô gái từ sau lưng, cầm nhẹ nhàng đặt lên đầu vai gây yếu, gương mặt tuần mỹ thoáng hiện tươi cười sáng lạn. Hai tay hắn ôm quanh cô gái, khuôn mặt hai người thật sự gần sát nhau, cô gái kia đẹp như thiên sứ, cười đến thực ngọt thực ngào..... Khung cảnh trong ảnh là một mảnh rừng cây ngô đồng xinh đẹp, đại khái bởi vì

lúc ấy là mùa thu, lượng nước trong đất dồi dào làm lá cây ngô đồng xanh mượt, trời cao xanh thăm thẳm điểm xuyết thêm vài đám mây trắng, hình ảnh ấy thật tươi mát ôn hòa, ai ai cũng luyến tiếc đem ánh mắt dời khỏi bức ảnh. Trái tim Hồ Phi Phi chợt đau đớn. Chàng trai tươi cười tràn ngập ánh mặt trời trong hình này thật sự là Hoắc Dĩnh Thần sao? Nhớ rõ khi hai người mới gặp, hắn lạnh khốc trầm lặng, miệng đầy lời lạnh lùng mà làm việc cũng không lưu tình, cho dù lúc nàng mang thai cũng không thấy được trên mặt hắn lộ ra nửa điểm vui sướng lẫn nào. Tuy rằng qua khoảng thời gian bên nhau, nàng dần dần hiểu ra hắn kỳ thật là miệng cứng tâm mềm, nhưng so sánh cùng chàng thanh niên tươi trẻ anh tuấn trong ảnh cũng không tránh khỏi chênh lệch quá lớn. Nếu không phải thời điểm nàng quét dọn thư phòng của hắn không cẩn thận nhìn đến bức hình này, chỉ sợ cả đời này nàng cũng không biết hắn nguyên lai có một mặt này. Chính là cô gái cười sao hồn nhiên ngọt ngào kia đến tốt cùng là ai? Có thể làm cho hắn bộc lộ ra loại biểu tình này, đối với hắn mà nói nhất định là người rất quan trọng đi? Lúc gần chạng vạng, Hồ Phi Phi ôm con đi vào phòng bếp, một bên giúp đỡ má Vương chuẩn bị đồ ăn, một bên miên man suy nghĩ. “Phi Phi, sắc mặt cháu không tốt lắm, có phải thân thể không thoải mái hay không, muốn má Vương gọi bác sĩ riêng của gia đình đến khám cho cháu một chút không?” Má Vương ở Hoắc gia cũng phục vụ rất nhiều năm, Hoắc Dĩnh Thần có thể nói là bà chăm lo từ bé. Đối với Hồ Phi Phi, người được thiếu gia sủng ái trong lòng bàn tay, bà cũng không dám trái ý hay ghét bỏ. Trên thực tế, chuyện thiếu gia đặc biệt chuyển từ ngôi nhà cao cấp ở trung tâm thành phố trở về biệt thự này, mức độ hắn coi trọng Hồ Phi Phi cùng con liền có thể thấy được ngay. Hồ Phi Phi nghe vậy vội vàng lắc đầu, không nghĩ làm cho người khác vì chính mình mà lo lắng. “Cháu nào có gì không thoải mái, bất quá là bị tiểu tử kia tra tấn có chút mệt mỏi, tiểu tử tinh lực càng ngày càng tràn đầy.” Con ngủ trong lòng say giấc nồng, khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa ra sắc phấn hồng sáng bóng như quả táo. Đứa nhỏ này ngũ quan (gồm mắt, tai, miệng, mũi, mày), một nửa giống nàng, một nửa giống hắn, nàng không khỏi cảm thán, sự di truyền này thật sự là kỳ diệu. “Phi Phi a, cháu thật tốt, nếu cô gái năm đó thiếu gia yêu thương là cháu thì thiếu gia cùng lão gia (ông của Dĩnh Thần) trong lúc đó quan hệ cũng sẽ không biến thành gay gắt như vậy.....” Má Vương một bên thái rau, một bên thấp giọng oán giận. Hồ Phi Phi vẽ mặt rùng mình, “Cháu không hiểu..... Lời này có ý tứ gì?” Nàng thực tò mò, lại có chút sợ hãi, sợ sau khi biết chân tướng chính mình sẽ không chịu nổi đả kích ấy. Má Vương thẳng như ruột ngựa, không suy nghĩ nhiều lắm liền nói ra, “Trước kia thiếu gia có yêu một người tên là Tề Nhược Vi, cô gái kia vẻ ngoài rất đẹp, cùng thiếu gia môn đăng hộ đối..... Đáng tiếc.....” Má Vương than nhẹ một tiếng, “Lão gia lại sống chết quyết không đồng ý chuyện thiếu gia cùng cô gái đó kết giao, còn không từ thủ đoạn cản trở, thế nhưng cuối cùng thiếu gia vì cô ta tuyên bố cùng lão gia đoạn tuyệt quan hệ tổ tông (quan hệ ông cháu), Hoắc gia bởi vì cô gái kia huyền não loạn đến gà chó không yên, kết quả cuối cùng.....” Đột nhiên dường như nhớ tới cái gì, má Vương đột nhiên ngậm miệng, còn đưa tay nhẹ nhàng đánh miệng mình hai cái, “Bác đây là đang làm cái gì thế này, đây đều là chuyện quá khứ, bác là một người dưới thế nhưng tại đây ăn nói lung tung lắm mồm lắm miệng, Phi Phi, cháu trăm ngàn lần không cần đem việc này nói cho thiếu gia, nếu không thiếu gia khẳng định sẽ phát hỏa.....” Hồ Phi Phi đã sớm không nghe những gì bà nói sau đó. Hoắc Dĩnh Thần thế nhưng từng vì một cô gái mà đoạn tuyệt quan hệ với gia gia (ông nội) của hắn? Hắn khẳng định thực yêu thực yêu cô gái kia đi, nhưng bọn họ vì sao tách ra? Nàng thấy đau lòng không chịu nổi. (Hết chương 7)

8. Chương 08

“Dĩnh Thần, Tiểu Kiệt có phải lại bị anh ôm đến công ty khoe bảo bối hay không?” Buổi sáng, sau khi rời giường, Hồ Phi Phi phát hiện con lại mất tích một cách ly kỳ, lần này nàng cũng lười hỏi người hầu cùng Trung bá, trực tiếp gọi điện thoại đến công ty hỏi Hoắc Dĩnh Thần. Tuy rằng đáy lòng có khúc mắc như cũ đối với tư thái (tư thế, thái độ) vô cùng thân thiết trong bức ảnh cùng lời má Vương nói, nhưng để giữ yên vui nên Hồ Phi Phi quyết định thử quên đi. Dù sao chuyện đều đã qua, hơn nữa cô gái tên Tề Nhược Vi xác thực..... Xinh đẹp ngay cả nàng đều nhìn không được vụng trộm khen. Nàng từ từ mặc quần áo, lỗ tai cùng bả vai còn kẹp mang theo một cái điện thoại di động. Trong đầu xuất hiện bộ dáng Hoắc Dĩnh Thần ôm con như muốn thu hút mọi chú ý ở văn phòng, nàng nhìn không được bật cười. Tên kia tuy rằng bề ngoài thoát nhìn lạnh khốc, già rồi nhưng lại thích làm một ít hành

động mang tính trẻ con. (Sia: Anh này già so với trẻ con nít nha >__<....) thật=" khó=" cho=" cấp=" dưới=" của=" hấn=" bằng=" cách=" nào=" chịu=" được=" được=" loại=" ông=" chủ=" này?=" "anh=" đang=" cùng=" khách=" hàng=" bàn=" công=" việc=" không=" ôm=" tiểu=" kiệt=" đến."=" loa=" truyền=" đến=" câu=" trả=" lời=" của=" hoặc=" đĩnh=" thần."=" nằng=" lại=" hừ=" nhẹ=" một=" tiếng,=" "anh=" này=" lại=" định=" gạt=" em,=" chỉ=" có=" quỳ=" mới=" tin=" anh,=" nha,=" đúng=" rồi,=" anh=" đã=" quên=" mang=" cái=" chần=" nhỏ,=" gần=" đây=" tiểu=" kiệt=" càng=" ngày=" càng=" có=" thói=" quen=" đắp=" cái=" chần=" đó,=" anh=" tốt=" nhất=" trước=" khi=" con=" ngủ=" trưa=" đưa=" con=" về=" đi."=" "anh=" thật=" sự=" không=" mang=" tiểu=" kiệt=" đến....."=" "chặc!=" dừng=" náo=" loạn=" nữa=" đĩnh=" thần,=" làm=" em=" sợ=" như=" vậy=" thì=" một=" chút=" cũng=" không=" phải=" hay=" đầu."=" "phi=" phi!=" quả=" nhiên=" thanh=" âm=" có=" chút=" nghiêm=" khắc,=" "anh=" nói=" hiện=" tại=" đang=" cùng=" khách=" hàng=" bàn=" công=" việc,=" bên=" người=" không=" mang=" theo=" tiểu=" kiệt....."=" nói=" tới=" đây,=" hai=" người=" rất=" ăn=" ý=" cùng=" lạng=" im=" một=" lúc.= "hồ=" phi=" phi=" đột=" nhiên=" chợt=" dừng=" động=" tác=" mặc=" quần=" áo,=" sắc=" mặt=" nhất=" thời=" trở=" nên=" trắng=" bệch=" không=" thối.= "mà=" hoặc=" đĩnh=" thần=" cũng=" dần=" dần=" nhú=" mảy,=" dự=" cảm=" điềm=" xấu=" đánh=" ập=" lại=" hấn.= "khi=" hấn=" nhanh=" chóng=" chạy=" về=" nhà,=" đồng=" thời=" phát=" động=" cả=" nhà=" cao=" thấp=" tiến=" hành=" tìm=" kiếm=" khắp=" nơi=" nhưng=" vẫn=" không=" thấy=" tiểu=" kiệt.= "trong=" phòng=" khách=" hoặc=" gia,=" hồ=" phi=" phi=" gấp=" đến=" độ=" giống=" kiến=" bò=" trên=" chảo=" nóng=" đi=" đi=" lại=" lại,=" còn=" sắc=" mặt=" hoặc=" đĩnh=" thần=" khó=" coi=" nhú=" mảy=" ngời=" trên=" sô=" pha.= "mà=" trung=" bá=" luôn=" nghiêm=" túc=" giờ=" tự=" trách=" không=" thôi,=" nhất=" thời=" không=" khí=" ngưng=" trọng=" đến=" không=" chịu=" được.= "đang=" lúc=" trực=" giác=" hồ=" phi=" phi=" muốn=" gọi=" điện=" thoại=" báo=" nguy,=" di=" động=" của=" hoặc=" đĩnh=" thần=" đột=" nhiên=" vang=" lên,=" hấn=" rất=" nhanh=" bắt=" máy,=" đôi=" mảy=" chợt=" nhú=" lại.= "cháu=" cảnh=" cáo=" ông=" không=" nên=" ép=" cháu,=" có=" một=" số=" việc=" cháu=" tự=" do=" hành=" xử=" đúng=" mực,=" ông=" lần=" này=" làm=" hơi=" quá=" đáng....."=" quỳ=" tha=" ma=" bắt!=" hấn=" thấp=" rửa=" ngắt=" điện=" thoại,=" đứng=" dậy=" liền=" bước=" chân=" đi=" ra=" ngoài.= "phát=" sinh=" chuyện=" gì?=" là=" ai=" điện=" thoại=" tới?=" tiểu=" kiệt=" hấn=" có=" phải=" bị=" bắt=" cóc?=" bọn=" họ=" muốn=" bao=" nhiêu=" tiền=" chuộc....."=" sau=" đó=" hồ=" phi=" phi=" theo=" sát,=" chỉ=" thấy=" hoặc=" đĩnh=" thần=" bước=" ra=" khỏi=" cửa=" lớn=" của=" biệt=" thự,=" bên=" ngoài=" có=" một=" chiếc=" xe=" đất=" tiền=" đồ=" bên=" đường.= "cửa=" kính=" xe=" toàn=" bộ=" đóng=" chặt,=" chỉ=" có=" một=" người=" đàn=" ông=" mặc=" đồ=" đen=" đứng=" phía=" ngoài=" xe,=" trong=" lòng=" còn=" ôm=" một=" bé=" trai=" mập=" mập.= "hoặc=" đĩnh=" thần=" phần=" nộ=" bước=" dài=" chân=" đi=" qua=" đó,=" một=" tay=" đoạt=" lại=" con,=" ánh=" mắt=" hấn=" lạnh=" như=" băng=" nhìn=" chằm=" chằm=" phía=" trong=" xe,=" cửa=" kính=" xe=" lúc=" này=" mới=" chậm=" rãi=" hạ=" xuống,=" lộ=" ra=" gương=" mặt=" đầy=" nếp=" nhăn.= "đĩnh=" thần,=" chuyện=" hôm=" nay=" chính=" là=" một=" chút=" cảnh=" cáo=" cho=" cháu,=" nhớ=" rõ=" ước=" định=" giữa=" chúng=" ta,=" bởi=" vì=" kỳ=" hạn=" đã=" càng=" ngày=" càng=" gần."=" "không=" cần=" ông=" tới=" nói=" cho=" cháu=" biết=" nên=" làm=" việc=" như=" thế=" nào,=" còn=" nữa,=" nếu=" lại=" có=" loại=" chuyện=" này=" phát=" sinh,=" cháu=" nghĩ=" chúng=" ta=" cũng=" chỉ=" có=" thể=" đến=" đồn=" cảnh=" sát,=" hoặc=" tiên=" sinh!=" ba=" chữ=" cuối=" cùng,=" hấn=" cơ=" hồ=" là=" nghiêng=" rằng=" nghiêng=" lợi=" thốt=">

Hoặc Chính Đồng nhún nhún vai tỏ ý không sao cả, "Tốt, ông không ngại, nhưng mà cháu tốt nhất nắm chắc mười phần chính mình không phải vu khống nhầm người rồi." Cửa kính xe chậm rãi nâng lên, Hồ Phi Phi đi theo đuổi ra đến nơi, chỉ tới kịp nhìn thấy đôi mắt âm trầm của một ông già..... *** Không khí trong Hoặc gia gần đây thập phần khẩn trương. Con bị người ôm ra khỏi nhà trong tình cảnh thần không biết quỷ không hay, chuyện này làm Hoặc Đĩnh Thần thập phần phân nộ. Hấn bắt đầu tăng số người bảo vệ,

đôi Hoắc gia tiến hành an ninh gắt gao hai tư trên hai tư giờ. Bản nhân hấn gần đây cũng trở nên cực kỳ bận rộn, mỗi ngày đi sớm về trễ, thậm chí còn có lúc đem công việc chưa hoàn thành ở công ty mang về nhà làm. Ngày ngày, Hồ Phi Phi nhìn thấy trên mặt hấn nét mỗi mệt khó nén. Kể từ ngày ấy, Hoắc Dĩnh Thần nói năng thận trọng đối với chuyện con bị ốm đi, nàng mơ hồ có loại cảm giác bất an, nhưng lại không dám hỏi, quãng mắt hấn thâm thâm (do thức đêm, thiếu ngủ) làm cho nàng lo lắng lại sợ hãi. Bóng đêm càng đen đặc, nàng thật vất vả dỗ con ngủ, nhìn đồng hồ trên vách tường đã thấy sắp đến chín giờ tối. Hồ Phi Phi nằm ở trên giường lăn qua lộn lại. Mấy ngày nay cá nhân Hoắc Dĩnh Thần tựa như thay đổi, ánh mắt thường xuyên toát ra một cổ u buồn. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ? Vì sao hấn phải chôn dấu những chuyện không vui ở sâu trong lòng? Ông già thần bí kia xem ra chính là ông nội của Hoắc Dĩnh Thần, hai ông cháu bọn họ lúc trước thật sự vì một nữ nhân diễn biến thành cục diện thủy hỏa bất dung (tình thế như nước với lửa) như ngày hôm nay sao? Những suy nghĩ trong đầu không ngừng ùn tắc hỗn loạn, làm nàng phiền chán bất an. Ngoài cửa sổ bỗng dưng truyền đến tiếng động cơ quen thuộc, vẻ mặt nàng lâm vào ngây ngẩn. Không bao lâu, tiếng xe biến mất, tiếp theo tiếng vang rất nhỏ phát ra từ chuyển động của cửa, nàng đưa lưng về phía cửa chớp mắt, từ trong không khí cũng có thể cảm nhận được mùi hương quen thuộc chậm rãi tiến gần. Đến khi bóng dáng cao lớn bao phủ nàng, nàng cảm giác được đầu ngón tay thon dài của hấn chạm vào những sợi tóc của nàng. Động tác ấy thật nhẹ thật dịu, cho dù nàng đưa lưng về phía hấn, nhưng dường như cũng có thể nhìn gương mặt tuấn mỹ của hấn toát ra nhu hòa. Giống như sợ đánh thức nàng, tay hấn chỉ đặt nhẹ lên tóc nàng một lúc, cẩn thận tắt chiếc đèn cạnh giường đi, bên trong nhất thời bao trùm một mảnh tăm tối. Đầu ngón tay lạnh gần như băng của hấn rời xa, hơi thở và mùi hương của riêng hấn cũng phiêu lãng bay bớt. Tiếng bước chân từ từ xa dần, đến lúc tiếng đóng cửa nhỏ nhẹ truyền đến, Hồ Phi Phi mới xoay người mở mắt ra. Đã trễ thế này..... Hấn muốn đi đâu? Trong khoảng thời gian này hai người mỗi ngày chẳng ở bên nhau mấy, hấn cũng ít khi về phòng ngủ của mình để nghỉ ngơi. Nàng vội vàng xốc chăn lên, tùy ý mặc tạm áo khoác, cẩn thận đi theo. Quả nhiên, phương hướng tiếng bước chân truyền đến không phải phòng hấn, mà là dưới lầu! Nàng không dám đến gần quá, thật cẩn thận luôn duy trì một khoảng cách với hấn, ở đầu cầu thang tầng hai thấy thân ảnh thon dài của hấn mở cửa sau đi đến hoa viên, nàng vội vàng đuổi kịp. Đêm nay ánh trăng tràn đầy, vàng trắng tròn đẹp như viên bạch ngọc treo cao cao lơ lửng giữa không trung, tỏa ánh sáng nhu hòa xuống mặt đất. Bóng dáng hấn được ánh trăng phụ trợ có vẻ dài nhỏ thẳng tắp, hấn đi xuyên qua con đường mòn nho nhỏ, đến một mảnh rừng cây ngô đồng. Hồ Phi Phi kinh ngạc nhìn cảnh sắc trước mắt, ở Hoắc gia ở lâu như vậy, nàng cho tới bây giờ cũng không biết sau hoa viên thế nhưng còn có một chỗ như vậy. Tầng cây ngô đồng cao lớn nhánh cây to khỏe xanh tươi tốt, ánh trăng bàng bạc xuyên thấu qua cành lá xum xuê, đem ánh sáng trắng nhàn nhạt chiếu trên khoảng lá rưng che kín đất. Trong đó có cây còn treo chiếc dây đu, tối nay tĩnh lặng, khắp không gian giờ chỉ có thể nghe được tiếng côn trùng ngẫu nhiên kêu vang. Chiếc dây đu lẻ loi đơn độc treo một góc, trên đó..... dường như xưa kia có một cô gái thanh xuân từng ngồi, khoái hoạt phát ra tiếng cười như chuông bạc. (Sia: chị càng ngày càng giỏi tưởng tượng >o<) đây=" chẳng=" phải=" là=" khùng=" cảnh=" trong=" ảnh=" nàng=" cách=" đây=" không=" lâu=" từng=" thấy=" qua=" sao?=" "anh=" chưa=" bao=" giờ=" biết,=" em=" thế=" nhưng=" còn=" có=" máu=" làm=" trình=" thám."=" ngay=" lúc=" hồ=" phi=" phi=" tránh=" sau=" một=" thân=" cây=" âm=" thâm=" kinh=" ngạc,=" một=" bóng=" đen=" thon=" dài=" che=" khuất=" tầm=" mắt=" của=" nàng.= " nàng=" kinh=" hãi=" lui=" về=" phía=" sau.= " bóng=" đêm=" che=" lấp,=" dáng=" người=" hấn=" cao=" ngất=" phiêu=" dật,=" gương=" mặt=" bị=" ánh=" trăng=" quan=" tâm=" phủ=" một=" tầng=" ánh=" sáng=" bàng=" bạc;=" đôi=" mắt=" tối=" đen=" mà=" thâm=" thúy,=" đôi=" mắt=" có=" thân=" làm=" người=" ta=" khó=" nắm=" bắt,=" không=" nhìn=" ra=" bao=" nhiêu=" sâu=" thăm.= " em..... "=" nàng=" có=" chút=" khẩn=" trương,=" lại=" sợ=" hãi=" hấn=" sẽ=" trách=" cứ=" hành=" vi=" theo=" đôi=" của=" nàng,=" đôi=" môi=" e=" lệ=" hơi=" hơi=" mở=" ra,=" trong=" khoảng=" thời=" gian=" ngắn=" không=" biết=" nên=" đối=" mặt=" với=" hấn=" như=" thế=" nào.= " đến=" khi=" một=" bàn=" tay=" to=" nâng=" cảm=" của=" nàng=" lên,=" khuôn=" mặt=" tuấn=" tú=" lạnh=" như=" băng=" lộ=" ra=" uy=" nghiêm=" làm=" người=" ta=" sợ=" hãi.= " em=" thật=" to=" gan,=" chẳng=" lẽ=" không=" có=" người=" nào=" cảnh=" cáo=" em,=" nơi=" này=" là=" cấm=" địa=" của=" anh,=" người=" ngoài=" không=" thể=" tùy=" ý=" xâm=" nhập=" sao?"=" hồ=" phi=" phi=" bị=" bộ=" dáng=" hấn=" lãnh=" khốc=" dọa=" sợ=" tới=" mức=" trái=" tim=" chột=" băng=" lạnh,=" tuy=" rằng=" biết=" tính=" cách=" hoắc=" dĩnh=" thần=" quái=" gở,=" độc=" mồm="

độc=" miêng=" nhưng=" hấn=" đã=" lâu=" không=" dùng=" loại=" thái=" độ=" dọa=" người=" này=" đối=" đái=" nằng=" rồi=" nằng=" tự=" nhiên=" nghĩ=" đến=" bức=" hình=" trong=" ảnh=" hấn=" cùng=" bạn=" gái=" mỹ=" miêu=" của=" hấn=" ngay=" tại=" đây=" đu=" kia=" ôm=" nhau.= mà=" hấn=" hiện=" tại=" còn=" nói=" nơi=" này=" là=" vùng=" đất=" riêng=" của=" hấn=" cảm=" người=" ngoài=" bên=" mắng=" tới;=" chẳng=" lẽ=" nằng=" không=" có=" chút=" vị=" trí=" nào=" trong=" đáy=" lòng=" hấn=" như=" cũ?= nằng=" sợ=" hấn=" từ=" đầu=" đến=" cuối=" cũng=" chỉ=" để=" ý=" cô=" gái=" trong=" ảnh=" kia=" cho=" dù=" đã=" ra=" đi,=" nhưng=" hấn=" vẫn=" luôn=" coi=" là=" trần=" bảo=" như=" trước,=" cùng=" ký=" ức=" về=" cô=" ta=" cũng=" không=" cho=" phép=" người=" khác=" xâm=" phạm.= hồ=" phi=" phi=" lại=" chua=" xót=" lại=" khổ=" sở,=" hốc=" mắt=" không=" tự=" chủ=" được=" đỏ=" lên.= bàn=" tay=" hấn=" đột=" nhiên=" hướng=" đỉnh=" đầu=" của=" nằng=" lưng=" tung=" xoa=" nhẹ=" vài=" cái,=" tuấn=" dung=" lạnh=" như=" băng=" nhu=" hòa=" hơn,=" lộ=" ra=" một=" nụ=" cười=" mị=" nhân=" yếu=" ớt.= "đứa=" ngốc!= em=" không=" phải=" vừa=" bị=" anh=" dọa=" hoảng=" sợ=" đó=" chứ?"=" đầu=" ngón=" tay=" phiếm=" lạnh=" như=" băng=" nhẹ=" nhàng=" vuốt=" ve=" da=" thịt=" nằng=" vô=" cùng=" mịn=" màng,=" "kỳ=" thật=" anh=" đã=" sớm=" phát=" giác=" em=" đi=" theo=" sau=" anh=" rồi.= "hồ=" phi=" phi=" bị=" bắt=" ngẩng=" đầu,=" liếc=" một=" cái=" vọng=" tiến=" hai=" tròng=" mắt=" hấn=" như=" nước=" hồ=" sâu=" thăm=" tới=" đen.= bóng=" đêm=" yên=" tĩnh=" như=" thề.= nằng=" vươn=" cái=" lưỡi=" khê=" liếm=" đôi=" môi=" vì=" khẩn=" trương=" mà=" hơi=" khô=" khô,=" "em,=" em=" chỉ=" là=" tò=" mò,=" đã=" trẻ=" thề=" này=" một=" mình=" anh=" đến=" tốt=" cùng=" muốn=" đi=" đâu,=" em=" có=" thể=" thề=" với=" trời,=" em=" tuyệt=" đối=" không=" nghĩ=" có=" ý=" muốn=" xâm=" phạm=" cảm=" địa=" của=" anh,=" em=" thật=" sự=" không=" biết,=" chưa=" có=" người=" nói=" cho=" em=" cả,=" cho=" nên=" anh=" trăm=" ngàn=" lần=" không=" cần=" tức=" giận.....=" còn=" muốn=" nói=" thêm=" gì=" đi=" nữa,=" đã=" thấy=" hấn=" cúi=" người=" xuống,=" đôi=" môi=" mê=" người=" mà=" kêu=" gọi=" áp=" chế,=" dính=" sát=" vào=" cái=" miệng=" nhỏ=" nhẩn=" hay=" lải=" nhải=" của=" nằng.= "anh=" có=" thể=" tin=" tưởng=" em=" chẳng=" phải=" có=" ý=" theo=" dõi=" anh=" đến=" nơi=" đây,=" nhưng=" anh=" đâu=" thể=" tin=" em=" giờ=" phút=" này=" không=" có=" ý=" muốn=" câu=" dẫn=" anh,=" phi=" phi,=" động=" tác=" vừa=" rồi=" của=" em=" hiển=" nhiên=" là=" hướng=" đến=" anh=" phát=" ra=" lời.....=" tiếng=" nói=" truyền=" ra=" ý=" cười=" nồng=" đậm,=" một=" đôi=" bàn=" tay=" to=" đem=" nằng=" ôm=" trọn=" trong=" lòng,=" đầu=" lưỡi=" linh=" hoạt=" nghịch=" ngợm=" nhẹ=" nhàng=" liếm=" hôn=" cánh=" môi=" đỏ=" mọng=" mê=" người=" của=" nằng.= "ngô.....=" nằng=" trong=" lòng=" hấn=" phát=" ra=" than=" nhẹ.= "anh=" thực=" thật=" có=" lỗi,=" gần=" đây=" bởi=" vì=" công=" tác=" mà=" xem=" nhẹ=" hai=" mẹ=" con=" em.....=" hấn=" tà=" ác=" hôn=" tràn=" ngập=" khiêu=" khích=" tình=" dục,=" hấn=" đã=" muốn=" khát=" vọng=" lâu=" ngày=" thân=" hình=" mềm=" mại=" này=" trong=" lòng.= đạo=" này=" thật=" sự=" phát=" sinh=" nhiều=" chuyện=" làm=" cho=" người=" ta=" trở=" tay=" không=" kịp,=" mỗi=" ngày=" đi=" sớm=" về=" muộn,=" chẳng=" những=" xem=" nhẹ=" con=" trai=" bảo=" bối,=" ngay=" cả=" tiểu=" nữ=" nhân=" này=" hấn=" cũng=" lâu=" không=" có=" yêu=" thương=" thăm=" thiết=" nằng.= "trối=" buộc=" khát=" vọng=" nhiều=" ngày=" được=" thân=" hình=" của=" nằng=" an=" ủi,=" mà=" khi=" hấn=" lái=" nhanh=" về=" nhà=" muốn=" nhẹ=" nhàng=" kéo=" nằng=" ôm=" vào=" lòng,=" lại=" phát=" hiện=" nằng=" đã=" ngủ.= không=" đành=" lòng=" đánh=" thức=" nằng,=" lại=" không=" thể=" ức=" chế=" dục=" hỏa=" hừng=" hực=" trong=" cơ=" thể,=" cho=" nên=" ban=" đêm=" tối=" đen,=" một=" mình=" một=" người=" tới=" đây,=" ý=" muốn=" để=" không=" khí=" trong=" lành=" phục=" hồi=" nội=" tâm=" chính=" mình=" đập=" lửa=" nóng=" dục=" vọng.= "chúng=" ta=" là=" người=" một=" nhà=" đúng=" không?"=" nằng=" đáp=" lại=" cái=" hôn=" của=" hấn,=" hai=" tay=" cũng=" không=" kim=" lòng=" được=" ôm=" chặt=" tấm=" lưng=" dày=" rộng.= "bắt=" kẻ=" phát=" sinh=" chuyện=" gì,=" em=" đều=" hy=" vọng=" chúng=" ta=" có=" thể=" cùng=" đối=" mặt.....=" "đúng=" vậy,="

chúng=" ta=" là=" người=" một=" nhà.....=" hấn=" thấp=" giọng=" trả=" lời,=" "phi=" phi,=" biết=" anh=" vì=" sao=" đến=" nơi=" này=" không?"=" hấn=" nhẹ=" nhàng=" mà=" đi=" chuyển=" thân=" thể=" nằng,=" làm=" cho=" lưng=" nằng=" gần=" sát=" ngực=" hấn,=" cánh=" tay=" dài=" vung=" lên,=" ngón=" trở=" thon=" dài=" chỉ=" hướng=" rừng=" cây=" ngô=" đồng=" xinh=" đẹp=" trước=" mắt.= " "bởi=" vì=" mỗi=" một=" cây=" nơi=" này=" đều=" là=" anh=" tự=" tay=" trông,=" chúng=" giống=" như=" là=" lão=" bằng=" hữu=" của=" anh,=" mỗi=" khi=" anh=" lòng=" phiền=" ý=" loạn=" sẽ=" tới=" nơi=" này.= nằng=" run=" rẩy,=" biết=" ý=" nghĩa=" rừng=" cây=" này=" với=" hấn,=" lòng=" nằng=" càng=" đau.= vùng=" đất=" cắm=" của=" hấn=" đã=" sớm=" có=" một=" nữ=" nhân=" khác=" xâm=" nhập=" trước=" tiên=" rồi.= nếu=" không=" phải=" buổi=" tối=" nay=" nằng=" vung=" trộm=" đi=" theo=" hấn=" đến,=" như=" vậy=" chỗ=" này=" có=" thể=" trở=" thành=" cắm=" địa=" cả=" đời=" với=" nằng=" phải=" không?!.= đấy=" lòng=" nổi=" lên=" dư=" vị=" ghen=" tuông,=" lúc=" trước=" nhìn=" hình=" cô=" gái=" kia=" hạnh=" phúc=" tươi=" cười=" đã=" làm=" nằng=" đau=" đón.= mà=" hấn=" lại=" mang=" theo=" tâm=" tình=" như=" thể=" nào=" đi=" đến=" nơi=" này?= có=" phải=" mỗi=" lần=" đều=" nhớ=" tới=" khuôn=" mặt=" xinh=" đẹp=" kia=" hay=" không?"=" "phi=" phi.....=" trong=" bóng=" đêm,=" truyền=" đến=" tiếng=" gọi=" hơi=" khàn=" khàn=" của=" hấn,=" cánh=" tay=" đặt=" trên=" lưng=" nằng=" dần=" dần=" tăng=" thêm=" lực.= "anh=" chỉ=" là=" muốn=" cho=" em=" biết,=" mặc=" kệ=" phát=" sinh=" chuyện=" gì,=" anh=" đều=" luôn=" luôn=" bên=" cạnh=" em=" cùng=" tiểu=" kiệt,=" cả=" đời=" cũng=" không=" xa=" cách,=" anh=" hy=" vọng.....=" em=" cũng=" có=" thể=" cùng=" anh=" có=" được=" sự=" tin=" tưởng=" lẫn=" nhau,=" em.....=" làm=" được=" không?"=" cả=" đời=" cũng=" không=" xa=" cách,=" cả=" đời=" đều=" luôn=" luôn=" bên=" cạnh=" nằng=" cùng=" tiểu=" kiệt.....=" phi=" phi=" đương=" nhiên=" rất=" mong=" ước,=" đây=" là=" nguyện=" vọng=" lớn=" nhất=" từ=" sau=" khi=" nằng=" gặp=" được=" hoặc=" dính=" thần=" và=" yêu=" thương=" hấn.= nằng=" có=" thể=" giả=" bộ=" không=" cần=" biết=" sâu=" trong=" đấy=" lòng=" hấn=" vẫn=" giữ=" lại=" kỷ=" niệm=" với=" một=" cô=" gái=" khác=" như=" cũ.= cũng=" có=" thể=" lừa=" gạt=" chính=" mình=" rằng=" riêng=" nằng=" yêu=" thương=" hấn=" cũng=" không=" sao=" hết,=" chỉ=" cần=" hấn=" thích=" nằng=" cùng=" tiểu=" kiệt=" là=" đủ=" rồi.= nằng=" thậm=" chí=" chuẩn=" bị=" sẵn=" sàng,=" cho=" dù=" hấn=" cả=" đời=" cũng=" không=" cầu=" hôn=" nằng,=" như=" vậy=" nằng=" coi=" như=" tình=" nhân=" của=" hấn=" cả=" đời=" này=" đi.= ***=" mà=" thời=" điểm=" hoặc=" chính=" đông=" đem=" một=" phần=" báo=" cáo=" xét=" nghiệm=" adn=" ra=" trước=" mắt=" nằng,=" tin=" tưởng=" của=" nằng=" bắt=" đầu=" từng=" bước=" sụp=" đổ.= "nha=" đầu,=" cháu=" hấn=" là=" đã=" biết=" ta=" là=" ai=" đi,=" cùng=" với=" quan=" hệ=" giữa=" ta=" và=" cha=" đứa=" con=" của=" cháu,=" cũng=" chính=" là=" hoặc=" dính=" thần=" đến=" tột=" cùng=" là=" như=" thể=" nào=" rồi.= hoặc=" chính=" đông=" không=" nhanh=" không=" chậm=" mở=" miệng.= "hồ=" phi=" phi=" đột=" nhiên=" bị=" mời=" đến=" biệt=" thự=" xa=" hoa=" này=" nên=" khiếp=" sợ=" còn=" chưa=" có=" khôi=" phục=" lại,=" đã=" bị=" một=" phát=" đạn=" khác=" làm=" rung=" động=" cấp=" độ=" cao=" khiến=" trái=" tim=" đập=" loạn.= "ông=" đem=" thứ=" này=" đưa=" cháu=" xem=" cuối=" cùng=" là=" có=" ý=" gì?"=" tiểu=" kiệt=" là=" con=" của=" dính=" thần,=" chẳng=" lẽ=" nằng=" còn=" có=" thể=" không=" biết=" sao?"=" ông=" nội=" của=" hoặc=" dính=" thần=" làm=" xét=" nghiệm=" adn=" này=" đến=" tột=" cùng=" có=" tính=" toán=" gì=" đây?"=" hoặc=" chính=" đông=" lộ=" ra=" một=" chút=" mỉm=" cười=" thâm=" trầm,=" "xem=" ra=" nha=" đầu=" này=" quả=" nhiên=" ngọc=" bị=" cháu=" trai=" khôn=" khéo=" của=" ta=" lừa=" xoay=" quanh,=" đến=" hiện=" tại,=" hấn=" vẫn=" còn=" chưa=" nói=" cho=" cháu=" chân=" tướng.= "ông=" hừ=" một=" tiếng,=" "bất=" quá=" thể=" này=" mới=" phù=" hợp=" tác=" phong=" tiểu=" tử=" hôn=" lảo=" kia,=" vì=" đạt=" được=" mục=" đích=" không=" từ=" thủ=" đoạn,=" cho=" dù=" hai=" tay=" dâng=" đứa=" con=" ruột=" thịt=" cũng=" không=" sao,=" phải=" gọi=" là.....=" "uy!"=" hồ=" phi=" phi=" không=" khách=" khí=" chặn=" lời=" ông,=" "cho=" dù=" ông=" —=" từ="

lão=" nhân=" (ông=" già=" đáng=" chết=" hoặc=" ông=" già=" sắp=" chết=" ><) thân=" là=" ông=" nội=" của=" đình=" thần,=" cháu=" cũng=" không=" chấp=" nhận=" ông=" phi=" bán=" hấn=" như=" vậy,=" lần=" trước=" càng=" quá=" đáng,=" cư=" nhiên=" còn=" có=" ý=" xấu=" thừa=" dịp=" cháu=" không=" chú=" ý,=" phải=" người=" đem=" con=" của=" cháu=" ôm=" đi...."=" nợ=" mới=" thêm=" cả=" hận=" cũ,=" nằng=" tức=" giận=" đến=" nghiêng=" rằng=" ngựa=" lợi,=" "nha=" đầu=" chết=" tiết=" kia,=" cháu=" thật=" to=" gan,=" cư=" nhiên=" dám=" học=" cái=" thàng=" tiểu=" tử=" hõn=" lão=" kia=" bảo=" ta=" là=" tử=" lão=" nhân!=" bị=" đùng=" đến=" chỗ=" đau,=" hoặc=" chính=" đông=" rớt=" cuộc=" thiếu=" kiên=" nhẫn,=" hùng=" hùng=" hổ=" hổ=" cả=" giận=" nói,=" "ông=" vốn=" chính=" là=" tử=" lão=" nhân,=" ý=" vào=" mình=" là=" trưởng=" bối=" liên=" làm=" xằng=" làm=" bậy,=" lần=" này=" lại=" hỏi=" cũng=" không=" hỏi=" cháu=" một=" tiếng,=" liên=" phải=" lũ=" đầu=" trâu=" mặt=" ngựa=" đó=" cứng=" rắn=" đem=" cháu=" đến=" nơi=" này...."=" nằng=" không=" chịu=" yếu=" thể=" trừng=" mắt=" nhìn=" ông,=" "ông=" nói=" đi,=" ông=" đem=" cháu=" tới=" đây=" đến=" tột=" cùng=" là=" muốn=" làm=" gì?"=" "được!=" cháu=" đã=" muốn=" biết,=" ta=" liên=" nói=" thật=" cho=" cháu=" biết,=" hoặc=" chính=" đông=" cũng=" trợn=" tròn=" ánh=" mắt,=" "còn=" có=" thời=" gian=" bầy=" ngày,=" con=" trai=" bảo=" bối=" của=" cháu=" sẽ=" bị=" ta=" mang=" đi,=" từ=" nay=" về=" sau=" quan=" hệ=" mẫu=" tử=" giữa=" cháu=" cùng=" đứa=" trẻ=" sẽ=" bị=" chặt=" đứt,=" "dựa=" vào=" cái=" gì...."=" "chỉ=" bằng=" giấy=" xét=" nghiệm=" adn=" này,=" cháu=" có=" biết=" ai=" đưa=" cho=" ta=" không?"=" chính=" là=" hoặc=" đình=" thần,=" thàng=" cháu=" nội=" trời=" đánh=" của=" ta,=" hoặc=" chính=" đông=" rống=" to=" tiếng=" ing=" ỏi=" như=" muốn=" chọc=" màng=" nhĩ,=" "lúc=" trước=" hấn=" vì=" một=" nữ=" nhân=" cư=" nhiên=" trở=" mặt=" thành=" thù=" với=" ta,=" còn=" tuyên=" bố=" với=" người=" ngoài=" rằng=" muốn=" từ=" bỏ=" quyền=" kế=" thừa=" tập=" đoàn=" minh=" trụ,=" quỹ=" tha=" ma=" bắt!=" cháu=" có=" biết=" ta=" lúc=" trước=" tiêu=" phí=" bao=" nhiêu=" tâm=" huyết=" mới=" huấn=" luyện=" hấn=" thành=" tài,=" mà=" tiểu=" tử=" hõn=" lão=" kia=" không=" biết=" trời=" cao=" đất=" rộng=" nhưng=" chỉ=" vì=" một=" nữ=" nhân=" hạ=" lưu,=" nói=" trở=" mặt=" liên=" trở=" mặt=" luôn,=" hỏi=" tưởng=" chuyện=" cũ,=" hoặc=" chính=" đông=" cau=" mày,=" tức=" giận=" đến=" mắt=" đi=" bình=" tĩnh=" của=" ngày=" xưa,=" "tiểu=" tử=" kia=" muốn=" đấu=" với=" ta,=" tốt=" thôi!=" ta=" cho=" hấn=" cơ=" hội,=" nếu=" hấn=" không=" nghĩ=" muốn=" cơ=" nghiệp=" ta=" một=" tay=" xây=" dựng,=" ta=" không=" miễn=" cưỡng=" hấn,=" hấn=" muốn=" chối=" bỏ=" quan=" hệ=" ông=" cháu=" với=" ta,=" ta=" cũng=" thành=" toàn=" hấn,=" bắt=" quá...."=" nói=" đến=" tận=" đáy,=" sắc=" mặt=" ông=" đột=" nhiên=" rùng=" mình,=" chậm=" rãi=" khô=" phục=" bình=" tĩnh=" vốn=" có=" cùng=" trầm=" lặng,=" nét=" mặt=" già=" nua=" còn=" toát=" ra=" một=" chút=" tươi=" cười=" đầy=" tâm=" kế,=" "ta=" cùng=" hấn=" trong=" lúc=" đó=" ký=" kết=" một=" phần=" hiệp=" nghị,=" chỉ=" cần=" hấn=" sinh=" cho=" ta=" một=" người=" thừa=" kế,=" ta=" liên=" cùng=" hấn=" đoạn=" tuyệt=" quan=" hệ,=" mà=" cháu=" là...."=" hai=" mắt=" như=" chim=" ưng=" lợi=" hại=" nhìn=" thẳng=" khuôn=" mặt=" nhỏ=" nhẩn=" của=" hồ=" phi=" phi,=" "quân=" cờ=" trong=" cuộc=" giao=" dịch=" của=" hấn=" cùng=" ta,=" về=" phần=" đứa=" trẻ=" các=" cháu=" sinh=" ra=" chính=" là=" dùng=" để=" đổi=" lấy=" lợi=" thế=" tự=" do=" cho=" hấn,=" âm=" trầm=" tươi=" cười=" che=" kín=" gương=" mặt=" chĩnh=" chu,=" hoặc=" chính=" đông=" hơi=" hơi=" khom=" người,=" đem=" mặt=" tiền=" gán=" đến=" trước=" mặt=" nằng,=" "thế=" nào,=" tiểu=" nha=" đầu,=" hiện=" tại=" cháu=" nên=" thấy=" rõ=" vị=" trí=" và=" địa=" vị=" của=" chính=" mình=" đi!=" "ông,=" ông=" nói=" hươu=" nói=" vượn,=" hồ=" phi=" phi=" run=" run=" đôi=" môi=" bác=" bỏ,=" hoặc=" chính=" đông=" lại=" hừ=" lạnh=" một=" tiếng,=" "ta=" không=" phải=" nói=" hươu=" nói=" vượn,=" ta=" nghĩ=" trong=" lòng=" mọi=" người=" đều=" rất=" rõ=" rằng,=" tên=" hõn=" đản=" nào=" lúc=" trước=" vì=" một=" nữ=" nhân=" quyết=" liệt=" với=" ta,=" sẽ=" không=" thể=" trách=" ta=" hôm=" nay=" đối=" với=" hấn=" lãnh=" khốc=" vô=" tình,=" sau=" một=" ngày=" hoặc=" thành=" kiệt=" sinh=" ra,=" ta=" cũng=" đã=" cùng=" hấn="

ký=" tên=" lên=" vắn=" kiện=" chính=" thức=" ta=" cho=" hấn=" thời=" gian=" một=" năm=" nuôi=" nặng=" con=" trai=" yêu=" của=" cháu=" sau=" đó=" sẽ=" đưa=" ta=" để=" ta=" đảm=" nhiệm=" người=" giám=" hộ=" tiểu=" quý=" kia=" mà=" thân=" là=" cha=" mẹ=" ruột=" của=" bé=" thì=" hai=" cháu=" đôi=" với=" bé=" không=" hề=" còn=" nghĩa=" vụ=" hoặc=" quyền=" lợi=" gì.....=" "không!=" hồ=" phi=" phi=" rổng=" giận=" thét=" chói=" tai=" "tiểu=" kiệt=" là=" con=" cháu=" cháu=" sẽ=" không=" cho=" phép=" bắt=" luận=" kẻ=" nào=" đến=" phá=" hư=" quan=" hệ=" giữa=" chúng=" cháu=" cháu=" cháu=" cảnh=" cáo=" ông=" cháu=" sẽ=" không=" cho=" ông=" đựng=" đến=" con=" của=" cháu=" dù=" là=" một=" sợi=" lông=" tơ=" thấy=" nằng=" kích=" động=" như=" thế=" đúng=" như=" dự=" đoán=" của=" hoặc=" chính=" đông=" "ta=" đương=" nhiên=" sẽ=" không=" động=" vào=" sợi=" lông=" tơ=" nào=" của=" đứa=" bé=" bởi=" vì=" trong=" tương=" lai=" không=" lâu=" bé=" sẽ=" được=" nuôi=" nặng=" để=" trở=" thành=" người=" thừa=" kế=" tập=" đoàn=" minh=" trụ=" ta=" làm=" sao=" có=" thể=" gây=" tổn=" hại=" tới=" chất=" của=" ta=" phải=" không=" hồ=" phi=" phi=" tiểu=" thư=" đây=" không=" phải=" sự=" thật!=" không=" phải!=" hồ=" phi=" phi=" tận=" đáy=" lòng=" nói=" cho=" chính=" mình=" vô=" số=" lần=" rằng=" tất=" cả=" lời=" của=" hoặc=" chính=" đông=" đơn=" giản=" là=" muốn=" dẫn=" kích=" nằng=" mà=" thôi=" ông=" bởi=" vì=" cùng=" cháu=" trai=" phát=" sinh=" xung=" đột=" cho=" nên=" đem=" tức=" giận=" phát=" tiết=" lên=" người=" nằng=" ông=" không=" đối=" phó=" được=" hoặc=" dĩnh=" thần=" thông=" minh=" lợi=" hại=" liền=" khi=" dễ=" người=" thành=" thật=" là=" nằng=" từ=" lão=" nhân=" lão=" nhân=" quá=" quất!=" ta=" nguyên=" rửa=" ông=" ăn=" cơm=" không=" tiêu=" hóa=" nổi=" uống=" nước=" liền=" tiêu=" chảy=" tốt=" nhất=" mỗi=" ngày=" buổi=" tối=" mất=" ngủ=" cho=" dù=" ngủ=" cũng=" sẽ=" không=" ngừng=" gặp=" ác=" mộng=" >0.< hồ=" phi=" phi=" không=" khỏi=" nhíu=" mày=" nhẹ=" nhàng=" véo=" hai=" má=" của=" con=" "tiểu=" kiệt=" con=" không=" thể=" im=" lặng=" chút=" sao?=" luôn=" bắt=" nạt=" làm=" khó=" cha=" của=" con=" "hoặc=" dĩnh=" thần=" cau=" mày=" trừng=" mắt=" nhìn=" tình=" cảnh=" con=" yêu=" gây=" ra=" bàn=" tay=" thon=" dài=" ở=" móng=" nhỏ=" trắng=" nõn=" mập=" mập=" của=" con=" vỗ=" nhẹ=" hai=" cái=" "phạt=" đòn=" để=" cho=" con=" nhớ=" kỹ=" chờ=" con=" lớn=" lên=" nữa=" thì=" xem=" cha=" có=" thể=" đem=" cái=" móng=" nhỏ=" của=" con=" đánh=" như=" nát=" luôn=" trong=" miệng=" tuy=" rằng=" nói=" xong=" lời=" uy=" hiếp=" nhưng=" ánh=" mắt=" sùng=" ái=" kia=" lại=" hoàn=" toàn=" không=" có=" nửa=" điểm=" tức=" giận=" hay=" thô=" bạo=" hấn=" đúng=" đây=" đem=" con=" đặt=" vào=" lòng=" hồ=" phi=" phi=" "anh=" đi=" toilet=" một=" chút=" nhớ=" rõ=" lấy=" giấy=" lau=" mặt=" cho=" con=" em=" xem=" con=" hiện=" tại=" đều=" bản=" chết=" khiếp=" nằng=" buồn=" cười=" tiếp=" nhận=" con=" giận=" dữ=" trừng=" hấn=" liếc=" mắt=" một=" cái=" "còn=" nói=" tiểu=" kiệt=" chính=" anh=" không=" phải=" cũng=" bản=" chết=" khiếp=" giống=" thế=" sao=" nhìn=" theo=" người=" đàn=" ông=" nằng=" yêu=" đi=" khỏi=" hồ=" phi=" phi=" luống=" cuống=" tay=" chân=" lau=" sạch=" miệng=" con=" nhưng=" tiểu=" tử=" kia=" hiển=" nhiên=" cũng=" không=" biết=" điều=" hơn=" nữa=" dễ=" quên=" cánh=" tay=" phì=" nộn=" của=" bé=" khua=" đến=" khua=" đi=" thừa=" dịp=" mẹ=" của=" bé=" không=" chú=" ý=" tay=" nhỏ=" bé=" liền=" chụp=" được=" khăn=" trải=" bàn=" mất=" thấy=" mấy=" thứ=" đồ=" đều=" sẽ=" bị=" tiểu=" tử=" kia=" kéo=" đổ=" rơi=" vỡ=" hồ=" phi=" phi=" còn=" chưa=" kịp=" ngăn=" cản=" đã=" có=" một=" đôi=" tay=" thon=" dài=" trắng=" nõn=" ngăn=" trở=" hết=" thấy=" hồ=" phi=" phi=" tràn=" ngập=" cảm=" kích=" ngẩng=" đầu=" nói=" lời=" cảm=" tạ=" chỉ=" thấy=" một=" mỹ=" nữ=" đáng=" người=" có=" thể=" so=" sánh=" người=" mẫu=" mái=" tóc=" dài=" được=" búi=" gọn=" gàng=" ngũ=" quan=" xinh=" đẹp=" làm=" người=" khác=" phải=" nín=" thở=" trên=" người=" còn=" tỏa=" mùi=" nước=" hoa=" vô=" cùng=" thơm=" mát=" nhẹ=" nhàng=" "con=" của=" em=" thật=" đáng=" yêu=" ngay=" cả=" thanh=" âm=" nói=" chuyện=" cũng=" tuyệt=" vời=" êm=" tai=" như=" chim=" hoàng=" oanh=" hót=" hồ=" phi=" phi=" hơi=" chút=" kinh=" ngạc=" nhìn=" thẳng=" chăm=" chăm=" cô=" gái=" trước=" mắt=" nằng=" cảm="

thấy=" " ngũ=" " quan=" " kia=" " quen=" " thuộc=" " giống=" " như=" " đã=" " từng=" " gặp=" " qua=" " nơi=" " nào=" " đó?=" " ngay=" " thời=" " điểm=" " nàng=" " âm=" " thầm=" " cân=" " nhắc,=" " bên=" " tai=" " truyền=" " đến=" " tiếng=" " bước=" " chân=" " quen=" " thuộc.= " cùng=" " lúc=" " đó,=" " nữ=" " nhân=" " xinh=" " đẹp=" " đang=" " đứng=" " thẳng,=" " hơi=" " hơi=" " quay=" " đầu,=" " mà=" " khi=" " ánh=" " mắt=" " của=" " cô=" " ta=" " bắt=" " gặp=" " hoặc=" " dĩnh=" " thần=" " vừa=" " mới=" " từ=" " toilet=" " trở=" " về,=" " không=" " khí=" " xung=" " quanh=" " nhất=" " thời=" " trở=" " nên=" " quý=" " dị=" " lạ=" " thường.= " " dĩnh=" " thần.....=" " đã=" " lâu=" " không=" " gặp!=" " (= " hết=" " chương=" " 8=" ">

9. Chương 09

Đã gần rạng sáng, Hoắc Dĩnh Thần – cái tên đáng giận kia cứ nhiên còn chưa trở về.

Hồ Phi Phi không khỏi âm thầm chua xót, hồi tưởng tình cảnh lúc chạng vạng ở nhà hàng kia, nàng liền dị thường phiền chán.

Không nghĩ tới nữ nhân xinh đẹp kia chính là bạn gái trước của Dĩnh Thần – Tề Nhược Vi.

Nàng vĩnh viễn cũng không cách nào quên lúc hai người bốn mắt gặp nhau, biểu tình trên mặt Dĩnh Thần trở nên phức tạp.

Tính tình hẳn thường trầm ổn kín đáo cứ nhiên sẽ vì một nữ nhân mà thất thố như thế.

Mắt hẳn sáng như đuốc, ánh mắt cực nóng; khoảnh khắc ấy, Hồ Phi Phi nghĩ đến một góc thế giới hạnh phúc sụp đổ, sau đó đáng người Tề Nhược Vi chân thành hướng đến hẳn, dùng một loại tư thái gần như ma mỵ nhẹ nhàng ôm lấy hẳn; dường như bọn họ nhất định là một đôi đặt trúng mục tiêu không tiếng động thẳng có thanh của sự ăn ý.

Mà nàng ôm con ngồi ở một bên ngược lại thành tiểu sữu trong mắt người khác, cái loại khuất nhục bị xem nhẹ này biến thành đau đớn trong đáy lòng nàng.

Lấy lại tinh thần, Hoắc Dĩnh Thần nhẹ nhàng đẩy Tề Nhược Vi ra, đôi mắt nháy cũng không nháy cứ nhìn chằm chằm cô ta, “Thật là..... Đã lâu không gặp.” Môi hẳn hơi run run, cảm xúc toát ra từ ánh mắt hẳn làm cho Hồ Phi Phi xem không hiểu, cũng không dám biết.

“Chúng ta có thể ngồi xuống tâm sự sao?”

Mà khi Tề Nhược Vi đưa ra lời mời hẳn, nàng cỡ nào hy vọng Hoắc Dĩnh Thần có thể không chút do dự cự tuyệt.

Mà hẳn lại trầm mặc khoảng hơn mười giây, sau đó đem ánh mắt chuyển qua Hồ Phi Phi.

“Anh có chút sự tình muốn làm, em mang con về trước đi.”

Trong thanh âm tựa hồ thiếu cảm xúc sủng nịnh ngày xưa.

Trước mặt công chúng, hẳn thế nhưng vì một nữ nhân khác mà lựa chọn đem nàng đuổi đi, trái tim này đã muốn hiểu rõ hết thấy.

Nàng vẫn duy trì tốt phong độ lạnh nhạt cười, đứng dậy, ôm con, thông dong lướt qua bên người hẳn, lần này rời đi nơi nàng cảm xấu hổ.

Về nhà, nàng đau khổ chờ, kỳ vọng hẳn e sợ hay thông suốt rồi gọi điện thoại an ủi cũng tốt.

Vậy mà đợi đến gần rạng sáng cũng chẳng có cái gì.

Nàng nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, con bên cạnh tựa hồ đã bị quấy nhiễu, khuôn mặt lúc ngủ dần dần trở nên bất an hơn.

Hồ Phi Phi sợ tới mức vội vàng đứng dậy, đem con ôm vào trong ngực dỗ dành an ủi, tiểu tử kia dường như ngủ đủ, chậm rãi mở to mắt nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm thân ảnh ai đó.

Nàng đương nhiên biết con đang tìm gì, bởi vì mỗi lần con nửa đêm bừng tỉnh đều chủ động tìm kiếm cha ôm ấp.

Hoắc Dĩnh Thần đã muốn thành chỗ dựa lớn nhất cho con, mà hiện tại tiểu tử kia tìm không thấy lão ba, lại chẳng có thói quen được lão mẹ ôm ấp, không khỏi gấp đến độ a a kêu khóc.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động cơ quen thuộc.

Đáy lòng nàng nhảy dựng, cách một hồi lâu, tiếng bước chân dần dần gần hơn, trong nháy mắt khi hần mở cửa phòng, không biết có phải ảo giác hay không, Hồ Phi Phi giống như từ trên khuôn mặt anh tuấn của hần nhìn thấy một tia xa lạ.

“Dĩnh Thần, sao trở về như vậy mới trở về?”

Nàng dỗ con, đem núm vú cao su đặt trên tú đầu giường nhét vào miệng của bé con, tiểu tử kia tựa hồ tìm được thứ khác làm bé an tâm, cắn núm vú cao su liền không hề buông ra.

Hoắc Dĩnh Thần thản nhiên nhìn nàng một cái, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, “Ừ, đột nhiên có khách hàng muốn gặp, cho nên trở về trễ chút.”

Người ấy tiếp khách hàng?

Đáp án này đối với Hồ Phi Phi thật sự là sự châm chọc rất lớn.

Coi nàng là kẻ ngu ngốc sao, lúc chàng vạng trước mặt nhiều người như vậy, hần vì bạn gái cũ mà đem nàng cùng con đuổi đi; rõ ràng là ở cùng nữ nhân kia, làm gì phải nói dối lừa gạt nàng?

Khi hần đến gần, trên người hần tỏa ra mùi nước hoa thơm mát.

Mùi hương kia giống như đúc với mùi nước hoa trên người Tề Nhược Vi.

Hần từng bước đến gần, mùi hương liền càng tỏa ra rõ ràng.

Đáy lòng bị thương tổn sâu sắc thật đau đớn, nàng sợ hãi loại cảm giác này, nỗi sợ hãi đó mang theo hương vị tuyệt vọng.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Dĩnh Thần lại lộ ra nét mỗi một thường ngày, hần vươn bàn tay to sờ nhẹ mặt con một cái, tiểu tử kia tựa hồ ngủ được hơi thở quen thuộc, nhếch môi trực tiếp cười ha ha.

Nhưng Hoắc Dĩnh Thần không có cao hứng như ngày xưa, cánh môi hơi nhếch mang nụ cười tượng trưng, tiếp theo hần ngồi ở trên giường tháo caravat ra, chậm rãi bắt đầu cởi quần áo.

Hồ Phi Phi có vẻ đang đợi hần cho nàng một lời giải thích, cho dù bịa đặt cũng tốt.

Dù sao hôm nay là ngày lễ tình nhân, hần cứ nhìn thấy bạn gái cũ liền không để ý cảm thụ của nàng, ra lệnh cho nàng về nhà.

Khi hần trở về, chẳng lẽ không nên nói chút gì sao?

Nhưng Hoắc Dĩnh Thần hiển nhiên không chú ý tới ánh mắt khẩn thiết của nàng, lúc con uống xong sữa quyết tâm chậm rãi bò hướng tới lòng hần, cũng bị hần nhẹ nhàng đẩy ra.

“Đừng nháo, cha mệt rồi.”

Hoắc Dĩnh Thần cự tuyệt hành động vô cùng thân thiết của con xong, cởi áo khoác liền ngã đầu nằm trên giường lớn. Tiểu Kiệt bị đẩy sang một bên nên bám riết không tha, lại bò đến chỗ lão ba, rất có ý thức của kẻ mà người không chơi với ta, ta liền bám dính người không dứt.

Hoắc Dĩnh Thần cố mở to hai tròng mắt mỗi một, âm lãnh trừng mắt nhìn đứa con thích vuốt râu hùm, “Đi tìm mẹ, cha hiện tại không muốn cùng con chơi, có nghe hay không?”

Tuy rằng không phải rỗng giân, nhưng tiếng nói so với ngày xưa không biết lạnh hơn bao nhiêu độ, nghe vào trong tai tiểu tử kia nhất thời thành nỗi uy hiếp.

Tiểu hài tử là mẫn cảm nhất, nguyên bản người cha dung túng chính mình mọi cách giờ đột nhiên trợn mắt quát tháo, tâm linh yếu ớt lập tức bị ủy khuất vô hạn.

Xoay người, bé con cực đáng thương trở lại cái ôm ấp của mẹ, tìm kiếm an ủi.

Hồ Phi Phi vội vàng ôm con, vô cùng đau lòng vỗ lưng bé, nhin không được ai oán trừng trừng nhìn Hoắc Dĩnh Thần liếc mắt một cái, “Con mới làm nũng chút mà anh liền phát giận con, nhờ đâu dọa con sợ khóc thì làm sao bây giờ?”

Thấy con dường như chịu ủy khuất, Hoắc Dĩnh Thần cũng tự giác biết khẩu khí vừa nãy có chút quá đáng, “Anh chỉ là có chút mệt mỏi, rất muốn ngủ.”

Giọng nói của hắn nhu hòa hơn, an ủi vỗ vỗ đầu con, “Tốt lắm tốt lắm, là cha sai rồi, cha không nên hung dữ với con, bảo bối, đến đây cha ôm một cái.....”

Hắn đưa tay ra với tiểu tử kia, ôm vào trong lòng, hôn một cái làm con dịu bớt, không bao lâu Tiểu Kiệt liền nằm trong lòng ngực rộng lớn ngủ say; mà tình trạng điềm tĩnh này không hề xóa tan nỗi bất an của Hồ Phi Phi; trong loáng thoáng, nàng cảm giác một trận gió lốc mãnh liệt đánh úp lại nàng.

Sáng hôm sau, nàng tỉnh dậy khỏi giấc ngủ mơ, Hoắc Dĩnh Thần đã ra khỏi nhà, nhìn đồng hồ thì mới bảy giờ sáng, còn chưa đến thời gian Hoắc Dĩnh Thần đi làm.

Hắn có lẽ lại đi tìm Tề Nhược Vi phải không?

Hồ Phi Phi không muốn cứ miên man suy nghĩ, nhưng lúc nàng cầm lấy áo khoác tối hôm qua Hoắc Dĩnh Thần cởi ra, ngửi được mùi hương thuộc loại nữ nhân kia, nàng rốt cuộc không thể bình tĩnh đối mặt hết thấy chuyện này.

Lúc này, mẹ ở xa tận phía nam đột nhiên gọi điện thoại tới, nghìn bài một điệu (1000 cách diễn đạt 1 ý) hỏi tình hình của nàng gần đây.

Đến khi mẹ hỏi nàng cuối cùng khi nào thì muốn cùng Hoắc Dĩnh Thần kết hôn, Hồ Phi Phi bị cứng họng.

Nàng không biết chính mình cuối cùng tìm cái gì để lấy cớ chấm dứt cuộc nói chuyện với mẹ nàng.

Dường như máy móc buồn điện thoại xuống, trong đầu đột nhiên hồi tưởng đêm đó, Hoắc Dĩnh Thần dưới tàng cây ngô đồng ôm nàng nói: “..... Mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh đều luôn luôn bên cạnh em cùng Tiểu Kiệt, cả đời cũng không xa cách,”

Hắn cũng từng hứa hẹn cha mẹ nàng sẽ tổ chức hôn lễ, nhưng hiện tại hắn cùng với mối tình đầu chia tách nhiều năm gặp lại, tâm tư của hắn vẫn như cũ hay không? Nàng có phải là người hắn muốn dắt tay cả đời không?

Đêm đó, Hoắc Dĩnh Thần lại khuya mới trở về.

Nàng không biết hắn mỗi ngày đều bận việc gì, dường như vẫn là vấn đề luôn luôn không làm xong việc, không gặp được hết các khách hàng.

Nàng biết sau lưng một người đàn ông thành công nhất định phải có một người phụ nữ lòng dạ rộng lượng giúp đỡ hắn.

Cho nên rõ ràng mới hai mươi cái xuân xanh, nàng nguyện ý vì hắn cố thủ cái nhà này, cố gắng làm một người mẹ tốt, về phần nữ chủ nhân thì không phải chức trách hắn giao cho nàng, nàng cũng không dám tranh.

Chỉ cần có thể hưởng thụ sự sung ái cùng quan tâm của hắn, cảm thụ được con trai khoái hoạt như vậy là đủ rồi.

Nhưng vì sao nàng cảm thấy vị trí chính mình ở Hoắc gia càng ngày càng không còn quan trọng?

Khi hắn phiền não, hắn chưa bao giờ cùng nàng chia sẻ.

Thời điểm mệt mỏi, hắn sẽ tự động đem nàng đẩy ra bên ngoài.

Nàng không biết hẳn bận việc ra sao, cái gì cũng không dám hỏi.

Biết hẳn phiền, hẳn mệt, hẳn muốn có được không gian của riêng mình, cho nên Hồ Phi Phi thông minh không đi đề cập cái thế giới kia của hẳn.

Nhưng thật sự nàng muốn có tình yêu như vậy sao?

Nhìn Hoắc Dĩnh Thần đã khuya mới mở cửa về nhà, trên mặt mang theo ủ rũ như trước, nàng thật cẩn thận bình ổn lại hô hấp, biết hẳn nhất định lại bởi vì nhiều việc mà phiền não.

Một bụng câu hỏi muốn hẳn trả lời, bao gồm quan hệ giữa hẳn và Tề Nhược Vi trong lúc đó, ngày đó hai người hàn huyên cái gì? Nhưng câu hỏi của nàng đến bên miệng lại nuốt trở về, cuối cùng chỉ có thể dang vẻ mặt mỉm cười, “Anh ăn cơm tối chưa? Nếu không em nấu một bát mì hải sản học từ má Vương làm đồ ăn khuya cho anh?”

Bước vào cửa, Hoắc Dĩnh Thần lắc đầu, “Không cần, anh ăn ở bên ngoài rồi.”

“Nga.” Nàng vội vàng tiến lên đón lấy cặp tài liệu của hẳn, lại giúp hẳn cởi áo khoác.

“Mệt chết rồi phải không, nhanh đi tắm rửa cho thoải mái, lên giường ngủ một giấc thật say, em thấy sắc mặt anh không tốt lắm, có phải gần đây công việc bận quá hay không?”

Trên thực tế nàng muốn hỏi: Anh cùng Tề Nhược Vi trong lúc đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hiện tại anh muốn xử trí em cùng Tiểu Kiệt như thế nào.

Hoắc Dĩnh Thần thập phần ngoài ý muốn nhìn nàng một cái, lúc này nàng có biểu hiện khá hiểu biết, làm cho hẳn vừa vui mừng lại tự trách.

Hắn gần đây xác thực bề bộn nhiều việc cũng mệt chết đi, một đồng chuyện phiền toái sút đầu mẻ trán hết thấy đổ lên đầu hẳn.

Làm hại hẳn công việc chất đống mà hẳn không phải ba đầu sáu tay để xử lý được hết, thậm chí lâm vào khốn cảnh trước nay hẳn chưa từng gặp.

Nhưng hẳn từ nhỏ đến lớn luôn được giáo dục theo kiểu thân là nam tử hán đại trượng phu thì nhất định phải dũng cảm đối mặt và khiêu chiến với mọi thử thách, tuyệt đối không thể làm cho người nhà lo lắng vì mình.

Cứng ngắc lắc lắc đầu, hẳn cố gắng tạo ra một nụ cười yếu ớt, “Không có gì, bất quá chỉ là một ít công việc hơi rắc rối chút mà thôi.”

Lời này nghe vào tai Hồ Phi Phi rõ ràng thành một câu nói có lệ.

Đến hiện tại, hẳn vẫn luôn không nghĩ muốn cùng nàng chia sẻ tâm sự hay nỗi lòng của hẳn, nhận thức này làm nàng đau lòng lại khổ sở.

Khẽ cắn hàm răng, nàng đưa hẳn quần áo ngủ, thuận tay lại đưa cặp tài liệu của hẳn để trên bàn.

Hai người bất chợt lặng im một lúc.

Không khí xấu hổ tràn ngập giữa hai người.

Tiểu Kiệt nghịch ngợm đáng yêu không hiểu thế giới phức tạp của người lớn, bé không kiêng nể gì chạy chơi trên chiếc thảm lông dày, ngẫu nhiên còn có thể nghe được tiếng cười ha ha tự đắc của tiểu tử kia. Hoắc Dĩnh Thần đi toilet một chút, khi hẳn đi ra liền nhìn thấy con ra sức nghịch chơi chiếc máy tính xách tay của hẳn.

Tiểu tử kia không biết như thế nào nhưng có thể mở máy tính ra, tay nhỏ bé khua đi khua lại bên trên bàn phím, hẳn lập tức kinh hãi, một hơi vọt tới gần, nhưng không còn kịp rồi, Tiểu Kiệt đã muốn cầm lấy một cốc nước bên cạnh lên hắt vào thứ đó.

“Đáng chết! Con là xú tiểu tử (đứa con hư) đáng phải đánh đòn đúng không?” Hoắc Dĩnh Thần gầm lên giận dữ, đoạt lấy máy tính về.

Tiểu tử kia tựa hồ thập phần không hài lòng hành vi thô bạo của phụ thân, vươn cánh tay nhỏ phỉ nộ muốn cướp lại “Món đồ chơi” kia.

Ánh mắt Hoắc Dĩnh Thần sắc bén hung hăng đảo qua, cũng không khách khí gạt phắt cánh tay nhỏ bé của con .

“Chát!”

Một tiếng vang rất thanh thúy, cánh tay nhỏ bé trắng mập của Tiểu Kiệt bị hung hăng đẩy xa.

“Dĩnh Thần, anh làm chi?”

Từ phòng bếp lấy bình sữa đi ra, Hồ Phi Phi thấy một màn như vậy, đau lòng đến độ sắp nhảy xông vào trận.

Nghe được thanh âm của mẫu thân, Tiểu Kiệt bị phụ thân dọa đến thế này mới ủy khuất lên tiếng khóc lớn.

Mấy ngày gần đây luôn luôn cố gắng tranh đấu cùng lão hồ ly, Hoắc Dĩnh Thần trong lòng khó tránh khỏi nóng nảy, lúc này lại nghe đến tiếng khóc chói tai của con nên càng thêm tâm phiền ý loạn.

“Con còn dám khóc với cha?”

Hắn một tay kéo con đến trước mặt, ánh mắt trừng trừng đe dọa con không được khóc, “Con có biết máy tính này lưu giữ bao nhiêu tư liệu trọng yếu hay không? Nhưng mà con thật đáng giận cư nhiên hất nước..... Còn khóc, con còn dám khóc với cha? Câm miệng!” Hắn rống giận, hai tay giữ lấy thân hình nho nhỏ của con trai.

Hồ Phi Phi vội vàng tiến lên, lại bị Hoắc Dĩnh Thần một phen đẩy ra.

“Bảo con câm miệng có nghe hay không?”

Nghe người cha ngày thường yêu thương chính mình như vậy giờ hung dữ gào thét, Tiểu Kiệt chẳng những không có câm miệng, ngược lại khóc càng thêm thảm thiết.

Hoắc Dĩnh Thần tức giận không hề suy nghĩ kỹ, một tay kéo con đặt trên đùi, bàn tay to vung lên, “Chát Chát Chát.....”

Vài tiếng vang đen đét nổi lên, Tiểu Kiệt chịu khổ bị cha đánh đòn, lại khóc nức khóc nỏ.

“Hoắc Dĩnh Thần, anh đủ chưa?”

Hồ Phi Phi tiến lên đưa tay đẩy hắn ra, cũng đau lòng đem con ôm vào trong ngực.

Đôi mắt đẹp của nàng đong đầy oán giận, tức tối trừng mắt hắn, “Trong lòng anh có cái gì không thoải mái vì sao không nói ra, lấy con ra để trút hết giận là tính cái gì?”

“Hết giận? Em nghĩ rằng lấy con của anh và em ra để trút hết giận?” Hoắc Dĩnh Thần tức giận không nhẹ, “Em có biết thứ vừa mới bị tiểu quỷ này hủy diệt có bao nhiêu trọng yếu hay không, cả tập đoàn từ cao đến thấp chuẩn bị suốt một tháng, phòng kế hoạch mất ba ngày ba đêm mới nghĩ đi ra kế hoạch, cùng với một ít văn kiện cơ mật, đều bị tiểu quỷ này làm hỏng.....”

“Cho dù mấy thứ này quan trọng như thế nào, con của anh mới có mấy tuổi, anh cho rằng con còn nhỏ mà giới giang đến mức có thể phân rõ cái gì có thể chạm vào, cái gì không thể đụng vào sao?”

“Hồ Phi Phi, em đến cùng có hiểu cái gì gọi là dạy bảo hay không? Em hiểu cái gì được nói là con hư tại mẹ hay không?” Hắn tức giận đến trợn tròn mắt, “Đứa nhỏ này chính là được chiều vô pháp vô thiên, mới có thể biến thành bộ dáng khó có thể dạy bảo như hôm nay, em nhìn con xem, bị ủy khuất chỉ biết khóc, đây là bộ dáng nam tử hán nên có sao?”

“Làm ơn đi, con còn chưa đến một tuổi, anh cùng con nói khí phách nam tử cái gì chứ? Hoắc Dĩnh Thần, nếu anh ở bên ngoài gặp được chuyện không vui, thường có thể đề xuất mọi người thương lượng giải quyết, nhưng hiện tại là sao đây, anh hoàn toàn phong bế nội tâm, không chịu chia sẻ cho người khác, anh có biết anh như vậy thì em cũng rất thống khổ hay không?”

“Lời này của em là có ý gì?”

“Em có ý gì? Lời của em có ý gì trong lòng anh đều rõ ràng hơn ai khác.”

Vẻ mặt nàng lã chã chực khóc, oán giận lo âu tích tụ dưới đáy lòng rồi cục phát tiết nói thành lời.

Hoắc Dĩnh Thần bị nàng quát tháo mà nghe không hiểu rõ ràng được, hơn nữa con vừa mới chọc hấn tâm phiền ý loạn, giọng điệu khó tránh khỏi hơi nặng.

“Hồ Phi Phi, căn bản chính là không thể nói lý với em, nếu như theo lời em nói rằng có chuyện tình không vui nào cũng đều có thể đề suất, em nói thật không rõ ràng, là do không ốm mà rên sao?”

“Được, nói cũng đã nói.” Hồ Phi Phi mang vẻ mặt đi đến cùng bằng bất cứ giá nào, “Anh..... Anh nay Tần mai Sở, tỳ bà đừng ốm!”

“Em nói cái gì?” Hấn bị nàng dùng loạn thành ngữ khiến cho hấn mù mờ chẳng hiểu nàng đang nói gì.

“Đừng cho là em không biết, thế Tề..... Tề Nhược Vi, cô ta chính là mối tình đầu của anh, ngày đó ở nhà hang hai người các anh tình cờ gặp lại, khẳng định là đã chạy đến một nơi không ai chen vào để bày tỏ nỗi lòng đi.”

Chỉ cần nghĩ đến trên người hấn còn dính mùi nước hoa của cô ta, nàng liền tức giận.

Hoắc Dĩnh Thần không nghĩ tới nàng lại rõ ràng quan hệ giữa hấn với Tề Nhược Vi như vậy, sắc mặt lúc này trầm xuống.

“Ai nói cho em chuyện này?”

Giọng hấn nói lạnh như băng, giống như ba chữ này là cấm kỵ rất lớn trong lòng hấn, thế nhưng có người cố tình còn chết không đòi mạng đến vạch trần.

“Trên đời này không có bí mật nào là vĩnh viễn.”

Đem sự khó chịu của hấn trở thành chột dạ, trong nháy mắt ngực nàng như thể bị vật nặng đè chặn khó chịu không thôi.

Hoắc Dĩnh Thần lạnh lùng nhìn nàng, thời gian trong lúc hai người nhìn chăm chăm lẫn nhau chậm rãi trôi qua.

“Anh cùng cô ấy trong lúc đó, không phải như em tưởng tượng đâu.”

Không biết qua bao lâu, hấn tựa hồ cực lực ấn nhấn sự khó chịu tận đáy lòng, từ kẽ răng cứng ngắc phát ra một câu giải thích không hề có thành ý.

Hồ Phi Phi chợt ngang bướng hếch mặt lên với hấn, “Ai tin.”

Hấn hừ lạnh một tiếng, giống như cầm thù đến tận xương tủy lời giải thích vừa rồi của mình.

“Không tin thì quên đi!”

Lạnh như băng nói ra năm chữ này, hấn không để ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Phi Phi mang đầy tuyệt vọng, cũng không để ý tới con đang khóc nháo như cũ, hấn xoay người lướt qua hai mẹ con, kéo thân hình mỗi một lên lầu.

Nhìn bóng dáng hấn tự nhiên vô tình, nước mắt Hồ Phi Phi rốt cuộc không không chế được mà lăn dài trên má..... Trong thư phòng, khói sương lượn lờ.

Hoắc Dĩnh Thần mỗi một ngồi dựa ghế da, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc lá, khói thuốc trắng trắng từ đầu điếu chậm rãi bay lên, thuốc đã cháy sắp tàn hết, hấn vẫn giữ tư thế ngồi như tượng không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, hấn đi đến giá sách rút ra một quyển sách dày, mở ra, cầm lấy bức ảnh.

Nhìn chính mình trong ảnh, cười đến sáng lạn như ánh mặt trời, giống như mọi điều không vui trên thế gian hết thấy đều không quan hệ tới hấn.

Hấn lại ngồi trở lại ghế da.

Tề Nhược Vi..... Trong ảnh kia được hấn ôm vào trong ngực, cô gái cười đến vô cùng sáng lạn kia tên là Tề Nhược Vi sao?

Cái tên này không biết khi nào hấn đã dần dần quên lãng, thậm chí ngay cả gương mặt xinh đẹp kia đều trở nên mơ hồ hết thấy.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng run run làm nghiêng mẩu tàn thuốc xuống dưới, cơ hồ là không lưu tình chút nào thiêu ra một cái lỗ đen nhỏ trên bức ảnh.

Chuyện này hấn lại không hề có phản ứng gì.

Như thể phương thức xử lý tấm hình này cuối cùng cũng nên như thế.

Nhìn không được hồi tưởng ngày đó gặp lại Tề Nhược Vi nay đã biến mất nét ngây ngô của một cô gái, khuôn mặt tràn đầy vẻ thành thực quyến rũ.

Đến hiện tại cô cứ nhiên còn có thể toát ra cái ánh mắt vô tội như vậy sao?

“Dĩnh Thần.....” Giọng nói của cô ôn nhu như trước, còn mang theo vài phần ái muội. “Thật không nghĩ tới, qua nhiều năm như vậy, chúng ta còn có một ngày đoàn tụ.”

Hấn lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt không có chút độ ấm, “Nghe nói em sống ở Mỹ.”

“Ba ngày trước em cùng cha từ Mỹ trở về Đài Loan.” Trong mắt cô toát ra nhiệt tình với hấn, nhưng hấn lại lựa chọn xem nhẹ nó.

“Nếu đi rồi, làm gì cần trở về, làm sao? Anh ta đối với em không tốt?”

“Dĩnh Thần.....”

Tề Nhược Vi đột nhiên đẩy cảm tình yếu diệu gọi tên hấn, tiếp theo nhào vào trong lòng hấn.

“Thực xin lỗi..... Kỳ thật từng ấy năm tới nay, em vẫn đều rất muốn nói câu thực xin lỗi với anh, em biết năm đó tất cả đều là em sai, em thế nhưng sẽ vì.....”

“Đủ rồi!” Hấn thập phần không khách khí chặn lời cô, cũng đẩy cô ra. “Chuyện năm đó anh đã sớm quên, anh và em từ lúc đó trở đi cái gì cũng không còn.”

“Anh vẫn không chịu tha thứ cho em sao? Từ sau khi sự kiện kia phát sinh, em liền đưa ra lời chia tay với anh ta, chúng em đã thật lâu đều không có liên lạc qua.....” Nàng nhìn dung nhan tuấn mỹ của hấn, chờ đợi, “Có thể lại cho em một cơ hội khác hay không, em, em muốn cùng anh một lần nữa bắt đầu.....”

“Không có khả năng! Anh đã có người phụ nữ anh yêu thích, hơn nữa nàng còn sinh cho anh một đứa con, chúng ta từ lúc đó đã sớm kết thúc.”

“Anh là nói..... Cô gái ôm đứa nhỏ vừa mới đây chính là..... của anh. Anh..... Anh đã kết hôn?”

“Đúng vậy, anh thực yêu vợ anh, cũng thực yêu con anh, những chuyện trước đây giữa anh và em hết thấy từ lúc này về sau liền vĩnh viễn trở thành quá khứ, Tề Nhược Vi, anh cho tới bây giờ không hối hận mọi việc chính mình đã làm, bao gồm chuyện từng yêu em, bao gồm buông tha cho em, cũng bao gồm tất cả lựa chọn của anh hiện nay.....”

Câu trả lời tàn nhẫn làm Tề Nhược Vi xinh đẹp như thiên tiên lâm vào tuyệt vọng. (Sia: ngoài đẹp mà trong thì càng mục rữa thối nát a... >o< muốn=“” đập=“” người=“”>

Cho dù là đối mặt với nước mắt làm động lòng người của cô, hấn cũng không chút nào mềm lòng.

Hấn xác thực chưa bao giờ hối hận quá.

Hấn hiện tại yêu Hồ Phi Phi, yêu Hoắc Thành Kiệt, hai mẹ con họ cho hấn cảm giác gia đình.

Từ nhỏ cha mẹ đều mất sớm, dưới sự nghiêm khắc dạy bảo của ông nội, hấn dần dần trở nên lãnh khốc vô tình, liền ngay cả năm xưa Tề Nhược Vi cũng chưa bao giờ tạo cho hấn tình cảm tin cậy sâu đậm cùng sự ấm áp của gia đình.

Hắn nghĩ đến chính mình kiếp này nhất định cùng cô độc làm bạn, mà từ khi Hồ Phi Phi xuất hiện đã phá vỡ thế giới lạnh như băng của hắn.

Đã muốn quên là bắt đầu từ khi nào nha đầu đơn thuần chân thật kia liền như vậy chiếm một vị trí nơi sâu thẳm đáy lòng hắn.

Nhìn nàng khóc, nghe tiếng nàng cười, thấy nàng gặp phải nguy hiểm khi sinh con, cùng với việc nàng chuẩn bị tỉ mỉ và tặng hắn quà sinh nhật.

Có vui có buồn, có giận có hờn (hỉ nộ ái ố), đây mới là đầy đủ nhân sinh (cuộc sống trọn vẹn).

Một mùi khét gay mũi làm cho hắn trong giây lát hoàn hồn, mới phát hiện bức ảnh trong tay đã bị thủng một cái lỗ lớn.

Nhìn thoáng qua đồng hồ trên vách tường đã là tám giờ sáng, hắn cư nhiên ở trong thư phòng ngồi suốt một đêm, khó trách cả người đau nhức.

Hoắc Đình Thần đứng dậy đi ra khỏi phòng, mỗi bước đi càng làm hắn nhớ tới tối hôm qua to tiếng cùng Hồ Phi Phi.

Từ lúc tiểu nữ nhân kia tiến vào Hoắc gia vẫn đều thật cẩn thận cùng hắn ở chung, tuy rằng nàng ngẫu nhiên hay mơ hồ làm cho người ta muốn trách mắng dạy dỗ một chút, nhưng khắc khẩu như ngày hôm qua vẫn là chuyện lần đầu tiên xảy ra.

Nàng..... Thật sự để ý quan hệ của hắn cùng Tề Nhược Vi trong lúc đó sao?

Nhưng hắn thật sự thấy khó hiểu, nàng đến tốt cùng bằng cách nào biết được sự tồn tại của Tề Nhược Vi.

Càng nghĩ càng phiền chán, lại nhớ lại thái độ tối hôm qua chính mình quá mức hung bạo, không chịu được mà tự trách trong lòng.

Còn có con trai bảo bối, tối hôm qua cũng bị hắn đánh không nhẹ.

Hiện tại nghĩ đến thật sự là đau lòng chết khiếp, hắn khẳng định là điên rồi mới có thể đánh tâm can bảo bối của hắn.

Nói đi rồi phải nói lại, tất cả đều do lão hồ li kia, nếu không phải tại ông, hắn làm sao có thể bị hành cho sút đầu mẻ trán, mất đi sự đúng mực. (Sia: Lý sự cùn ... >o<>)

Chân bước nhanh hơn đến phòng ngủ, đẩy cửa phòng, ảo tưởng con có thể bắt kể e sợ tìm hắn ôm ấp.

Hắn quyết định sẽ xem Phi Phi sau, nói lời dễ nghe và dỗ tiểu nữ nhân kia tâm hoa nở phóng không hề tức giận nữa.

Nhưng mà..... Trước mắt là tình trạng gì đây?

Phòng ngủ to như vậy nhưng không có một bóng người.

Giường lớn thu dọn sạch sẽ, như thể không ai ngủ trên đó tối qua.

Vài món đồ chơi nhỏ nhỏ con bình thường hay đùa nghịch cũng chẳng thấy bóng dáng.

Hắn trong lòng bấn loạn, vội vàng mở tủ quần áo, chỉ biết những bộ quần áo Hồ Phi Phi thường mặc còn cả quần áo của con cùng với mấy đồ dùng hàng ngày thông thường hết thấy chẳng thấy đâu.

(Hết chương 9)

10. Chương 09

Đã gần rạng sáng, Hoắc Dĩnh Thần – cái tên đáng giận kia cứ nhiên còn chưa trở về.

Hồ Phi Phi không khỏi âm thầm chua xót, hồi tưởng tình cảnh lúc chạng vạng ở nhà hàng kia, nàng liền dị thường phiền chán.

Không nghĩ tới nữ nhân xinh đẹp kia chính là bạn gái trước của Dĩnh Thần – Tề Nhược Vi.

Nàng vĩnh viễn cũng không cách nào quên lúc hai người bốn mắt gặp nhau, biểu tình trên mặt Dĩnh Thần trở nên phức tạp.

Tình tình hẩn thường trầm ổn kín đáo cứ nhiên sẽ vì một nữ nhân mà thất thố như thế.

Mắt hẩn sáng như đuốc, ánh mắt cực nóng; khoảnh khắc ấy, Hồ Phi Phi nghĩ đến một góc thế giới hạnh phúc sụp đổ, sau đó đáng người Tề Nhược Vi chân thành hướng đến hẩn, dùng một loại tư thái gần như ma mỵ nhẹ nhàng ôm lấy hẩn; dường như bọn họ nhất định là một đôi đạt trúng mục tiêu không tiếng động thẳng có thanh của sự ăn ý.

Mà nàng ôm con ngồi ở một bên ngược lại thành tiểu sư tử trong mắt người khác, cái loại khuất nhục bị xem nhẹ này biến thành đau đớn trong đáy lòng nàng.

Lấy lại tinh thần, Hoắc Dĩnh Thần nhẹ nhàng đẩy Tề Nhược Vi ra, đôi mắt nháy cũng không nháy cứ nhìn chăm chăm cô ta, “Thật là..... Đã lâu không gặp.” Môi hẩn hơi run run, cảm xúc toát ra từ ánh mắt hẩn làm cho Hồ Phi Phi xem không hiểu, cũng không dám biết.

“Chúng ta có thể ngồi xuống tâm sự sao?”

Mà khi Tề Nhược Vi đưa ra lời mời hẩn, nàng cỡ nào hy vọng Hoắc Dĩnh Thần có thể không chút do dự cự tuyệt.

Mà hẩn lại trầm mặc khoảng hơn mười giây, sau đó đem ánh mắt chuyển qua Hồ Phi Phi.

“Anh có chút sự tình muốn làm, em mang con về trước đi.”

Trong thanh âm tựa hồ thiếu cảm xúc sủng nịnh ngày xưa.

Trước mặt công chúng, hẩn thế nhưng vì một nữ nhân khác mà lựa chọn đem nàng đuổi đi, trái tim này đã muốn hiểu rõ hết thấy.

Nàng vẫn duy trì tốt phong độ lạnh nhạt cười, đứng dậy, ôm con, thông dong lướt qua bên người hẩn, lần này rời đi nơi nàng cảm xấu hổ.

Về nhà, nàng đau khổ chờ, kỳ vọng hẩn e sợ hay thông suốt rồi gọi điện thoại an ủi cũng tốt.

Vậy mà đợi đến gần rạng sáng cũng chẳng có cái gì.

Nàng nằm ở trên giường lăn qua lộn lại không ngủ được, con bên cạnh tựa hồ đã bị quấy nhiễu, khuôn mặt lúc ngủ dần dần trở nên bất an hơn.

Hồ Phi Phi sợ tới mức vội vàng đứng dậy, đem con ôm vào trong ngực dỗ dành an ủi, tiểu tử kia dường như ngủ đủ, chậm rãi mở to mắt nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm thân ảnh ai đó.

Nàng đương nhiên biết con đang tìm gì, bởi vì mỗi lần con nửa đêm bừng tỉnh đều chủ động tìm kiếm cha ôm ấp.

Hoắc Dĩnh Thần đã muốn thành chỗ dựa lớn nhất cho con, mà hiện tại tiểu tử kia tìm không thấy lão ba, lại chẳng có thói quen được lão mẹ ôm ấp, không khỏi gấp đến độ a a kêu khóc.

Đúng lúc này, ngoài cửa sổ truyền đến tiếng động cơ quen thuộc.

Đáy lòng nàng nhảy dựng, cách một hồi lâu, tiếng bước chân dần dần gần hơn, trong nháy mắt khi hẩn mở cửa phòng, không biết có phải ảo giác hay không, Hồ Phi Phi giống như từ trên khuôn mặt anh tuấn của hẩn nhìn thấy một tia xa lạ.

“Dĩnh Thần, sao trễ như vậy mới trở về?”

Nàng dỗ con, đem núm vú cao su đặt trên tú đầu giường nhét vào miệng của bé con, tiểu tử kia tựa hồ tìm được thứ khác làm bé an tâm, cắn núm vú cao su liền không hề buông ra.

Hoắc Dĩnh Thần thản nhiên nhìn nàng một cái, chỉ nhẹ nhàng gạt đầu, “Ừ, đột nhiên có khách hàng muốn gặp, cho nên trở về trễ chút.”

Người ấy tiếp khách hàng?

Đáp án này đối với Hồ Phi Phi thật sự là sự châm chọc rất lớn.

Coi nàng là kẻ ngu ngốc sao, lúc chàng vạng trước mặt nhiều người như vậy, hẳn vì bạn gái cũ mà đem nàng cùng con đuổi đi; rõ ràng là ở cùng nữ nhân kia, làm gì phải nói dối lừa gạt nàng?

Khi hắn đến gần, trên người hắn tỏa ra mùi nước hoa thơm mát.

Mùi hương kia giống như đúc với mùi nước hoa trên người Tề Nhược Vi.

Hắn từng bước đến gần, mùi hương liền càng tỏa ra rõ ràng.

Đáy lòng bị thương tổn sâu sắc thật đau đớn, nàng sợ hãi loại cảm giác này, nỗi sợ hãi đó mang theo hương vị tuyệt vọng.

Khuôn mặt tuấn tú của Hoắc Dĩnh Thần lại lộ ra nét mỗi một thường ngày, hắn vươn bàn tay to sờ nhẹ mặt con một cái, tiểu tử kia tựa hồ ngủ được hơi thở quen thuộc, nhếch môi trực tiếp cười ha ha.

Nhưng Hoắc Dĩnh Thần không có cao hứng như ngày xưa, cánh môi hơi nhếch mang nụ cười tượng trưng, tiếp theo hắn ngồi ở trên giường tháo caravat ra, chậm rãi bắt đầu cởi quần áo.

Hồ Phi Phi có vẻ đang đợi hắn cho nàng một lời giải thích, cho dù bịa đặt cũng tốt.

Dù sao hôm nay là ngày lễ tình nhân, hắn cứ nhiên nhìn thấy bạn gái cũ liền không để ý cảm thụ của nàng, ra lệnh cho nàng về nhà.

Khi hắn trở về, chẳng lẽ không nên nói chút gì sao?

Nhưng Hoắc Dĩnh Thần hiển nhiên không chú ý tới ánh mắt khẩn thiết của nàng, lúc con uống xong sữa quyết mộng chậm rãi bò hướng tới lòng hắn, cũng bị hắn nhẹ nhàng đẩy ra.

“Đừng nháo, cha mệt mỏi.”

Hoắc Dĩnh Thần cự tuyệt hành động vô cùng thân thiết của con xong, cởi áo khoác liền ngả đầu nằm trên giường lớn. Tiểu Kiệt bị đẩy sang một bên nên bám riết không tha, lại bò đến chỗ lão ba, rất có ý thức của kẻ mà người không chơi với ta, ta liền bám dính người không dứt.

Hoắc Dĩnh Thần cố mở to hai tròng mắt mỗi một, âm lãnh trừng mắt nhìn đứa con thích vuốt râu hùm, “Đi tìm mẹ, cha hiện tại không muốn cùng con chơi, có nghe hay không?”

Tuy rằng không phải rống giận, nhưng tiếng nói so với ngày xưa không biết lạnh hơn bao nhiêu độ, nghe vào trong tai tiểu tử kia nhất thời thành nỗi uy hiếp.

Tiểu hài tử là mẫn cảm nhất, nguyên bản người cha dung túng chính mình mọi cách giờ đột nhiên trợn mắt quát tháo, tâm linh yếu ớt lập tức bị uy khuất vô hạn.

Xoay người, bé con cực đáng thương trở lại cái ôm ấp của mẹ, tìm kiếm an ủi.

Hồ Phi Phi vội vàng ôm con, vô cùng đau lòng vỗ lưng bé, nhìn không được ai oán trừng trừng nhìn Hoắc Dĩnh Thần liếc mắt một cái, “Con mới làm nũng chút mà anh liền phát giận con, nhờ đâu dọa con sợ khóc thì làm sao bây giờ?”

Thấy con dường như chịu ủy khuất, Hoắc Dĩnh Thần cũng tự giác biết khẩu khí vừa nãy có chút quá đáng, “Anh chỉ là có chút mệt mỏi, rất muốn ngủ.”

Giọng nói của hắn nhu hòa hơn, an ủi vỗ vỗ đầu con, “Tốt lắm tốt lắm, là cha sai rồi, cha không nên hung dữ với con, bảo bối, đến đây cha ôm một cái.....”

Hắn đưa tay ra với tiểu tử kia, ôm vào trong lòng, hôn một cái làm con diu bớt, không bao lâu Tiểu Kiệt liền nằm trong lòng ngực rộng lớn ngủ say; mà tình trạng điềm tĩnh này không hề xóa tan nỗi bất an của Hồ Phi Phi; trong loáng thoáng, nàng cảm giác một trận gió lốc mãnh liệt đánh úp lại nàng.

Sáng hôm sau, nàng tỉnh dậy khỏi giấc ngủ mơ, Hoắc Dĩnh Thần đã ra khỏi nhà, nhìn đồng hồ thì mới bảy giờ sáng, còn chưa đến thời gian Hoắc Dĩnh Thần đi làm.

Hắn có lẽ lại đi tìm Tề Nhược Vi phải không?

Hồ Phi Phi không muốn cứ miên man suy nghĩ, nhưng lúc nàng cầm lấy áo khoác tối hôm qua Hoắc Dĩnh Thần cởi ra, ngửi được mùi hương thuộc loại nữ nhân kia, nàng rốt cuộc không thể bình tĩnh đối mặt hết thấy chuyện này.

Lúc này, mẹ ở xa tận phía nam đột nhiên gọi điện thoại tới, nghìn bài một điệu (1000 cách diễn đạt 1 ý) hỏi tình hình của nàng gần đây.

Đến khi mẹ hỏi nàng cuối cùng khi nào thì muốn cùng Hoắc Dĩnh Thần kết hôn, Hồ Phi Phi bị cứng họng.

Nàng không biết chính mình cuối cùng tìm cái gì để lấy cớ chấm dứt cuộc nói chuyện với mẹ nàng.

Dường như máy móc buồng điện thoại xuống, trong đầu đột nhiên hồi tưởng đêm đó, Hoắc Dĩnh Thần dưới tàng cây ngô đồng ôm nàng nói: “..... Mặc kệ phát sinh chuyện gì, anh đều luôn luôn bên cạnh em cùng Tiểu Kiệt, cả đời cũng không xa cách,”

Hắn cũng từng hứa hẹn cha mẹ nàng sẽ tổ chức hôn lễ, nhưng hiện tại hắn cùng với mối tình đầu chia tách nhiều năm gặp lại, tâm tư của hắn vẫn như cũ hay không? Nàng có phải là người hắn muốn dắt tay cả đời không?

Đêm đó, Hoắc Dĩnh Thần lại khuya mới trở về.

Nàng không biết hắn mỗi ngày đều bận việc gì, dường như vẫn là vấn đề luôn luôn không làm xong việc, không gặp được hết các khách hàng.

Nàng biết sau lưng một người đàn ông thành công nhất định phải có một người phụ nữ lòng dạ rộng lượng giúp đỡ hắn.

Cho nên rõ ràng mới hai mươi cái xuân xanh, nàng nguyện ý vì hắn cố thủ cái nhà này, cố gắng làm một người mẹ tốt, về phần nữ chủ nhân thì không phải chức trách hắn giao cho nàng, nàng cũng không dám tranh.

Chỉ cần có thể hưởng thụ sự sủng ái cùng quan tâm của hắn, cảm thụ được con trai khoái hoạt như vậy là đủ rồi.

Nhưng vì sao nàng cảm thấy vị trí chính mình ở Hoắc gia càng ngày càng không còn quan trọng?

Khi hắn phiền não, hắn chưa bao giờ cùng nàng chia sẻ.

Thời điểm mệt mỏi, hắn sẽ tự động đem nàng đẩy ra bên ngoài.

Nàng không biết hắn bận việc ra sao, cái gì cũng không dám hỏi.

Biết hắn phiền, hắn mệt, hắn muốn có được không gian của riêng mình, cho nên Hồ Phi Phi thông minh không đi đề cập cái thế giới kia của hắn.

Nhưng thật sự nàng muốn có tình yêu như vậy sao?

Nhìn Hoắc Dĩnh Thần đã khuya mới mở cửa về nhà, trên mặt mang theo ử rữ như trước, nàng thật cần thận bình ổn lại hô hấp, biết hắn nhất định lại bởi vì nhiều việc mà phiền não.

Một bụng câu hỏi muốn hắn trả lời, bao gồm quan hệ giữa hắn và Tề Nhược Vi trong lúc đó, ngày đó hai người hàn huyên cái gì? Nhưng câu hỏi của nàng đến bên miệng lại nuốt trở về, cuối cùng chỉ có thể dang vẻ mặt mỉm cười, “Anh ăn cơm tối chưa? Nếu không em nấu một bát mì hải sản học từ má Vương làm đồ ăn khuya cho anh?”

Bước vào cửa, Hoắc Dĩnh Thần lắc đầu, “Không cần, anh ăn ở bên ngoài rồi.”

“Nga.” Nàng vội vàng tiến lên đón lấy cặp tài liệu của hắn, lại giúp hắn cởi áo khoác.

“Mệt chết rồi phải không, nhanh đi tắm rửa cho thoải mái, lên giường ngủ một giấc thật say, em thấy sắc mặt anh không tốt lắm, có phải gần đây công việc bận quá hay không?”

Trên thực tế nàng muốn hỏi: Anh cùng Tề Nhược Vi trong lúc đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Hiện tại anh muốn xử trí em cùng Tiểu Kiệt như thế nào.

Hoắc Dĩnh Thần thập phần ngoài ý muốn nhìn nàng một cái, lúc này nàng có biểu hiện khá hiểu biết, làm cho hắn vừa vui mừng lại tự trách.

Hắn gần đây xác thực bề bộn nhiều việc cũng mệt chết đi, một đồng chuyện phiền toái suốt đầu mẻ trán hết thấy đổ lên đầu hắn.

Làm hại hắn công việc chất đống mà hắn không phải ba đầu sáu tay để xử lý được hết, thậm chí lâm vào khốn cảnh trước nay hắn chưa từng gặp.

Nhưng hắn từ nhỏ đến lớn luôn được giáo dục theo kiểu thân là nam tử hán đại trượng phu thì nhất định phải dũng cảm đối mặt và khiêu chiến với mọi thử thách, tuyệt đối không thể làm cho người nhà lo lắng vì mình.

Cứng ngắc lắc đầu, hắn cố gắng tạo ra một nụ cười yếu ớt, “Không có gì, bất quá chỉ là một ít công việc hơi rắc rối chút mà thôi.”

Lời này nghe vào tai Hồ Phi Phi rõ ràng thành một câu nói có lệ.

Đến hiện tại, hắn vẫn luôn không nghĩ muốn cùng nàng chia sẻ tâm sự hay nỗi lòng của hắn, nhận thức này làm nàng đau lòng lại khổ sở.

Khẽ cắn hàm răng, nàng đưa hắn quần áo ngủ, thuận tay lại đưa cặp tài liệu của hắn để trên bàn.

Hai người bất chợt lặng im một lúc.

Không khí xấu hổ tràn ngập giữa hai người.

Tiểu Kiệt nghịch ngợm đáng yêu không hiểu thế giới phức tạp của người lớn, bé không kiêng nể gì chạy chơi trên chiếc thảm lông dày, ngẫu nhiên còn có thể nghe được tiếng cười ha ha tự đắc của tiểu tử kia. Hoắc Dĩnh Thần đi toilet một chút, khi hắn đi ra liền nhìn thấy con ra sức nghịch chơi chiếc máy tính xách tay của hắn.

Tiểu tử kia không biết như thế nào nhưng có thể mở máy tính ra, tay nhỏ bé khua đi khua lại bên trên bàn phím, hắn lập tức kinh hãi, một hơi vọt tới gần, nhưng không còn kịp rồi, Tiểu Kiệt đã muốn cầm lấy một cốc nước bên cạnh lên hất vào thứ đó.

“Đáng chết! Con là xú tiểu tử (đứa con hư) đáng phải đánh đòn đúng không?” Hoắc Dĩnh Thần gầm lên giận dữ, đoạt lấy máy tính về.

Tiểu tử kia tựa hồ thập phần không hài lòng hành vi thô bạo của phụ thân, vươn cánh tay nhỏ phì nộn muốn cướp lại “Món đồ chơi” kia.

Ánh mắt Hoắc Dĩnh Thần sắc bén hung hăng đảo qua, cũng không khách khí gạt phắt cánh tay nhỏ bé của con.

“Chát!”

Một tiếng vang rất thanh thúy, cánh tay nhỏ bé trắng mập của Tiểu Kiệt bị hung hăng đẩy xa.

“Dĩnh Thần, anh làm chi?”

Từ phòng bếp lấy bình sữa đi ra, Hồ Phi Phi thấy một màn như vậy, đau lòng đến độ sắp nhảy xông vào trận.

Nghe được thanh âm của mẫu thân, Tiểu Kiệt bị phụ thân dọa đến thế này mới ủy khuất lên tiếng khóc lớn.

Mấy ngày gần đây luôn luôn cố gắng tranh đấu cùng lão hồ ly, Hoắc Dĩnh Thần trong lòng khó tránh khỏi nóng nảy, lúc này lại nghe đến tiếng khóc chói tai của con nên càng thêm tâm phiền ý loạn.

“Con còn dám khóc với cha?”

Hắn một tay kéo con đến trước mặt, ánh mắt trừng trừng đe dọa con không được khóc, “Con có biết máy tính này lưu giữ bao nhiêu tư liệu trọng yếu hay không? Nhưng mà con thật đáng giận cư nhiên hất nước..... Còn khóc, con còn dám khóc với cha? Câm miệng!” Hắn rống giận, hai tay giữ lấy thân hình nho nhỏ của con trai.

Hồ Phi Phi vội vàng tiến lên, lại bị Hoắc Dĩnh Thần một phen đẩy ra.

“Bảo con câm miệng có nghe hay không?”

Nghe người cha ngày thường yêu thương chính mình như vậy giờ hung dữ gào thét, Tiểu Kiệt chẳng những không có câm miệng, ngược lại khóc càng thêm thảm thiết.

Hoắc Dĩnh Thần tức giận không hề suy nghĩ kỹ, một tay kéo con đặt trên đùi, bàn tay to vung lên, “Chát Chát Chát.....”

Vài tiếng vang đen đét nổi lên, Tiểu Kiệt chịu khổ bị cha đánh đòn, lại khóc nức khóc nỏ.

“Hoắc Dĩnh Thần, anh đủ chưa?”

Hồ Phi Phi tiến lên đưa tay đẩy hắn ra, cũng đau lòng đem con ôm vào trong ngực.

Đôi mắt đẹp của nàng đong đầy oán giận, tức tối trừng mắt hắn, “Trong lòng anh có cái gì không thoải mái vì sao không nói ra, lấy con ra để trút hết giận là tính cái gì?”

“Hết giận? Em nghĩ rằng lấy con của anh và em ra để trút hết giận?” Hoắc Dĩnh Thần tức giận không nhẹ, “Em có biết thứ vừa mới bị tiểu quỷ này hủy diệt có bao nhiêu trọng yếu hay không, cả tập đoàn từ cao đến thấp chuẩn bị suốt một tháng, phòng kế hoạch mất ba ngày ba đêm mới nghĩ đi ra kế hoạch, cùng với một ít văn kiện cơ mật, đều bị tiểu quỷ này làm hỏng.....”

“Cho dù mấy thứ này quan trọng như thế nào, con của anh mới có mấy tuổi, anh cho rằng con còn nhỏ mà giới giang đến mức có thể phân rõ cái gì có thể chạm vào, cái gì không thể đụng vào sao?”

“Hồ Phi Phi, em đến cùng có hiểu cái gì gọi là dạy bảo hay không? Em hiểu cái gì được nói là con hư tại mẹ hay không?” Hắn tức giận đến trợn tròn mắt, “Đứa nhỏ này chính là được chiều vô pháp vô thiên, mới có thể biến thành bộ dáng khó có thể dạy bảo như hôm nay, em nhìn con xem, bị ủy khuất chỉ biết khóc, đây là bộ dáng nam tử hán nên có sao?”

“Làm ơn đi, con còn chưa đến một tuổi, anh cùng con nói khí phách nam tử cái gì chứ? Hoắc Dĩnh Thần, nếu anh ở bên ngoài gặp được chuyện không vui, thường có thể đề suất mọi người thương lượng giải quyết, nhưng hiện tại là sao đây, anh hoàn toàn phong bế nội tâm, không chịu chia sẻ cho người khác, anh có biết anh như vậy thì em cũng rất thống khổ hay không?”

“Lời này của em là có ý gì?”

“Em có ý gì? Lời của em có ý gì trong lòng anh đều rõ ràng hơn ai khác.”

Về mặt nàng là chửi khóc, oán giận lo âu tích tụ dưới đáy lòng rốt cục phát tiết nói thành lời.

Hoắc Dĩnh Thần bị nàng quát tháo mà nghe không hiểu rõ ràng được, hơn nữa con vừa mới chọc hắn tâm phiền ý loạn, giọng điệu khó tránh khỏi hơi nặng.

“Hồ Phi Phi, căn bản chính là không thể nói lý với em, nếu như theo lời em nói rằng có chuyện tình không vui nào cũng đều có thể đề suất, em nói thật không rõ ràng, là do không ốm mà rên sao?”

“Được, nói cũng đã nói.” Hồ Phi Phi mang vẻ mặt đi đến cùng bằng bất cứ giá nào, “Anh..... Anh nay Tần mai Sở, tỷ bà đừng ôm!”

“Em nói cái gì?” Hấn bị nàng dùng loạn thành ngữ khiến cho hấn mù mờ chẳng hiểu nàng đang nói gì.

“Đừng cho là em không biết, thế Tề..... Tề Nhược Vi, cô ta chính là mối tình đầu của anh, ngày đó ở nhà hang hai người các anh tình cờ gặp lại, khẳng định là đã chạy đến một nơi không ai chen vào để bày tỏ nỗi lòng đi.”

Chỉ cần nghĩ đến trên người hấn còn dính mùi nước hoa của cô ta, nàng liền tức giận.

Hoắc Dĩnh Thần không nghĩ tới nàng lại rõ ràng quan hệ giữa hấn với Tề Nhược Vi như vậy, sắc mặt lúc này trầm xuống.

“Ai nói cho em chuyện này ?”

Giọng hấn nói lạnh như băng, giống như ba chữ này là cấm kỵ rất lớn trong lòng hấn, thế nhưng có người cố tình còn chết không đòi mạng đến vạch trần.

“Trên đời này không có bí mật nào là vĩnh viễn.”

Đem sự khó chịu của hấn trở thành chột dạ, trong nháy mắt ngực nàng như thể bị vật nặng đè chặn khó chịu không thôi.

Hoắc Dĩnh Thần lạnh lùng nhìn nàng, thời gian trong lúc hai người nhìn chằm chằm lẫn nhau chậm rãi trôi qua.

“Anh cùng cô ấy trong lúc đó, không phải như em tưởng tượng đâu.”

Không biết qua bao lâu, hấn tựa hồ cực lực ấn nhấn sự khó chịu tận đáy lòng, từ kẽ răng cứng ngắc phát ra một câu giải thích không hề có thành ý.

Hồ Phi Phi chợt ngang bướng héch mạt lên với hấn, “Ai tin.”

Hấn hừ lạnh một tiếng, giống như cầm thù đến tận xương tủy lời giải thích vừa rồi của mình.

“Không tin thì quên đi!”

Lạnh như băng nói ra năm chữ này, hấn không để ý tới khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Phi Phi mang đầy tuyệt vọng, cũng không để ý tới con đang khóc nháo như cũ, hấn xoay người lướt qua hai mẹ con, kéo thân hình mỗi mét lên lầu.

Nhìn bóng dáng hấn tự nhiên vô tình, nước mắt Hồ Phi Phi rốt cuộc không khống chế được mà lăn dài trên má..... Trong thư phòng, khói sương lượn lờ.

Hoắc Dĩnh Thần mỗi mét ngồi dựa ghế da, đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc lá, khói thuốc trắng trắng từ đầu điếu chậm rãi bay lên, thuốc đã cháy sắp tàn hết, hấn vẫn giữ tư thế ngồi như tượng không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, hấn đi đến giá sách rút ra một quyển sách dày, mở ra, cầm lấy bức ảnh.

Nhìn chính mình trong ảnh, cười đến sáng lạn như ánh mặt trời, giống như mọi điều không vui trên thế gian hết thảy đều không quan hệ tới hấn.

Hấn lại ngồi trở lại ghế da.

Tề Nhược Vi..... Trong ảnh kia được hấn ôm vào trong ngực, cô gái cười đến vô cùng sáng lạn kia tên là Tề Nhược Vi sao?

Cái tên này không biết khi nào hấn đã dần dần quên lãng, thậm chí ngay cả gương mặt xinh đẹp kia đều trở nên mơ hồ hết thảy.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng run run làm nghiêng mẫu tàn thuốc xuống dưới, cơ hồ là không lưu tình chút nào thiêu ra một cái lỗ đen nhỏ trên bức ảnh.

Chuyện này hấn lại không hề có phản ứng gì.

Như thể phương thức xử lý tấm hình này cuối cùng cũng nên như thế.

Nhịn không được hồi tưởng ngày đó gặp lại Tề Nhược Vi nay đã biến mất nét ngây ngô của một cô gái, khuôn mặt tràn đầy vẻ thành thực quyến rũ.

Đến hiện tại cô cứ nhiên còn có thể toát ra cái ánh mắt vô tội như vậy sao?

“Dĩnh Thần.....” Giọng nói của cô ôn nhu như trước, còn mang theo vài phần ái muội. “Thật không nghĩ tới, qua nhiều năm như vậy, chúng ta còn có một ngày đoàn tụ.”

Hắn lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt không có chút độ ấm, “Nghe nói em sống ở Mỹ.”

“Ba ngày trước em cùng cha từ Mỹ trở về Đài Loan.” Trong mắt cô toát ra nhiệt tình với hắn, nhưng hắn lại lựa chọn xem nhẹ nó.

“Nếu đi rồi, làm gì cản trở về, làm sao? Anh ta đối với em không tốt?”

“Dĩnh Thần.....”

Tề Nhược Vi đột nhiên đầy cảm tình yếu điệu gọi tên hắn, tiếp theo nhào vào trong lòng hắn.

“Thực xin lỗi..... Kỳ thật từng ấy năm tới nay, em vẫn đều rất muốn nói câu thực xin lỗi với anh, em biết năm đó tất cả đều là em sai, em thế nhưng sẽ vì.....”

“Đủ rồi!” Hắn thập phần không khách khí chặn lời cô, cũng đẩy cô ta ra. “Chuyện năm đó anh đã sớm quên, anh và em từ lúc đó trở đi cái gì cũng không còn.”

“Anh vẫn không chịu tha thứ cho em sao? Từ sau khi sự kiện kia phát sinh, em liền đưa ra lời chia tay với anh ta, chúng em đã thật lâu đều không có liên lạc qua.....” Nàng nhìn dung nhan tuấn mỹ của hắn, chờ đợi, “Có thể lại cho em một cơ hội khác hay không, em, em muốn cùng anh một lần nữa bắt đầu.....”

“Không có khả năng! Anh đã có người phụ nữ anh yêu thích, hơn nữa nàng còn sinh cho anh một đứa con, chúng ta từ lúc đó đã sớm kết thúc.”

“Anh là nói..... Cô gái ôm đứa nhỏ vừa mới đây chính là..... của anh. Anh..... Anh đã kết hôn?”

“Đúng vậy, anh thực yêu vợ anh, cũng thực yêu con anh, những chuyện trước đây giữa anh và em hết thảy từ lúc này về sau liền vĩnh viễn trở thành quá khứ, Tề Nhược Vi, anh cho tới bây giờ không hối hận mọi việc chính mình đã làm, bao gồm chuyện từng yêu em, bao gồm buông tha cho em, cũng bao gồm tất cả lựa chọn của anh hiện nay.....”

Câu trả lời tàn nhẫn làm Tề Nhược Vi xinh đẹp như thiên tiên lâm vào tuyệt vọng. (Sia: ngoài đẹp mà trong thì càng mục rữa thối nát a... >o< muốn=“” đập=“” người=“”>

Cho dù là đối mặt với nước mắt làm động lòng người của cô, hắn cũng không chút nào mềm lòng.

Hắn xác thực chưa bao giờ hối hận quá.

Hắn hiện tại yêu Hồ Phi Phi, yêu Hoắc Thành Kiệt, hai mẹ con họ cho hắn cảm giác gia đình.

Từ nhỏ cha mẹ đều mất sớm, dưới sự nghiêm khắc dạy bảo của ông nội, hắn dần dần trở nên lãnh khốc vô tình, liền ngay cả năm xưa Tề Nhược Vi cũng chưa bao giờ tạo cho hắn tình cảm tin cậy sâu đậm cùng sự ấm áp của gia đình.

Hắn nghĩ đến chính mình kiếp này nhất định cùng cô độc làm bạn, mà từ khi Hồ Phi Phi xuất hiện đã phá vỡ thế giới lạnh như băng của hắn.

Đã muốn quên là bắt đầu từ khi nào nha đầu đơn thuần chân thật kia liền như vậy chiếm một vị trí nơi sâu thẳm đáy lòng hắn.

Nhìn nàng khóc, nghe tiếng nàng cười, thấy nàng gặp phải nguy hiểm khi sinh con, cùng với việc nàng chuẩn bị tử mĩ và tặng hắn quà sinh nhật.

Có vui có buồn, có giận có hờn (hỉ nộ ái ố), đây mới là đầy đủ nhân sinh (cuộc sống trọn vẹn).

Một mùi khét gay mũi làm cho hắn trong giây lát hoàn hồn, mới phát hiện bức ảnh trong tay đã bị thủng một cái lỗ lớn.

Nhìn thoáng qua đồng hồ trên vách tường đã là tám giờ sáng, hấn cư nhiên ở trong thư phòng ngồi suốt một đêm, khó trách cả người đau nhức.

Hoắc Dĩnh Thần đứng dậy đi ra khỏi phòng, mỗi bước đi càng làm hấn nhớ tới tối hôm qua to tiếng cùng Hồ Phi Phi.

Từ lúc tiểu nữ nhân kia tiến vào Hoắc gia vẫn đều thật cẩn thận cùng hấn ở chung, tuy rằng nàng ngẫu nhiên hay mơ hồ làm cho người ta muốn trách mắng dạy dỗ một chút, nhưng khắc khẩu như ngày hôm qua vẫn là chuyện lần đầu tiên xảy ra.

Nàng..... Thật sự để ý quan hệ của hấn cùng Tề Nhược Vi trong lúc đó sao?

Nhưng hấn thật sự thấy khó hiểu, nàng đến tột cùng bằng cách nào biết được sự tồn tại của Tề Nhược Vi.

Càng nghĩ càng phiền chán, lại nhớ lại thái độ tối hôm qua chính mình quá mức hung bạo, không chịu được mà tự trách trong lòng.

Còn có con trai bảo bối, tối hôm qua cũng bị hấn đánh không nhẹ.

Hiện tại nghĩ đến thật sự là đau lòng chết khiếp, hấn khẳng định là điên rồi mới có thể đánh tâm can bảo bối của hấn.

Nói đi rồi phải nói lại, tất cả đều do lão hồ li kia, nếu không phải tại ông, hấn làm sao có thể bị hành cho sứt đầu mẻ trán, mất đi sự đúng mực. (Sia: Lý sự cùn ... >o<>)

Chân bước nhanh hơn đến phòng ngủ, đẩy cửa phòng, ảo tưởng con có thể bắt kể e sợ tìm hấn ôm ấp.

Hấn quyết định sẽ xem Phi Phi sau, nói lời dễ nghe và dỗ tiểu nữ nhân kia tâm hoa nộ phóng không hề tức giận nữa.

Nhưng mà..... Trước mắt là tình trạng gì đây?

Phòng ngủ to như vậy nhưng không có một bóng người.

Giường lớn thu dọn sạch sẽ, như thể không ai ngủ trên đó tối qua.

Vài món đồ chơi nhỏ nhỏ con bình thường hay đùa nghịch cũng chẳng thấy bóng dáng.

Hấn trong lòng bấn loạn, vội vàng mở tủ quần áo, chỉ biết những bộ quần áo Hồ Phi Phi thường mặc còn cả quần áo của con cùng với mấy đồ dùng hàng ngày thông thường hết thấy chẳng thấy đâu.

(Hết chương 9)

11. Chương 10

Tổng tài tập đoàn Lăng Phong Hoắc Dĩnh Thần ngày hôm qua chính thức nhậm chức tổng tài tập đoàn Minh Trụ.

Tập đoàn Lăng Phong chính thức quy về tập đoàn Minh Trụ.

Tổng tài đương nhiệm của tập đoàn Minh Trụ Hoắc Dĩnh Thần và thiên kim Elyse của tập đoàn Blue Shield · Hoa Kỳ cùng xuất hiện tại khách sạn Khải Hoàn.....

Tổng tài tập đoàn Minh Trụ.....

Tờ báo Hồ Phi Phi đang cầm trong tay bị vò thành một cục, “Ba” một tiếng, quăng thẳng vào thùng rác.

Mỗi ngày bốn phía đều có báo chí tuyên truyền mọi thứ về Hoắc Dĩnh Thần.

Có cần làm thế hay không? Tên đó cũng không phải ngôi sao thần tượng, lũ phóng viên có tất yếu đem chuyện của hắn dù nhỏ đến đâu cũng thêm nắm dặm muối thành khoa trương như vậy không?

Tức nhất chính là mấy tạp chí này rõ ràng đều về tài chính và kinh tế, nhưng nội dung mấy bài báo phóng viên viết ra so với tin tức giải trí còn muốn giật gân hơn.

Hồ Phi Phi thập phần khó chịu trong lòng, rõ ràng đã mang theo con chạy trốn, nhưng một ít tin tức lại cứ vô tình xâm nhập vào tầm mắt nàng.

Nàng chỉ biết tên kia hiện tại nhất định tự do như cá gặp nước, khoái hoạt vì không có nàng cùng con bám theo.

Từ Trạch Minh là kẻ hỗn đản, Hoắc Dĩnh Thần cũng giống thế.

May mắn nàng đủ thông minh, thừa dịp đêm khuya ôm con bỏ trốn. >__

Nếu không một khi người đàn ông kia trở mặt, đuổi nàng khỏi cửa lớn của Hoắc gia thì nàng chẳng phải là từ nay về sau trời nam đất bắc với Tiểu Kiệt.

Chẳng qua chuyện khiến nàng khó hiểu là Hoắc Dĩnh Thần cùng ông nội của hắn chẳng phải như nước với lửa sao? Nay hắn làm sao có thể đáp ứng kế thừa tập đoàn Minh Trụ?

Chẳng lẽ trong đó còn ẩn tình gì?

Hồ Phi Phi tự hỏi thấy không thích hợp, vấn đề rất phức tạp đến trí óc của nàng sẽ biến thành một đồng tương hồ.

“Tiểu Kiệt, cha của con khẳng định đã muốn quên hết hai mẹ con chúng ta rồi.....”

Nhìn con trai bảo bối trong lòng, hiện tại bé con đã bắt đầu tập nói, mồm miệng bi bô gọi mẹ.

Hồi tưởng lại một đêm của tháng trước, nàng cùng Hoắc Dĩnh Thần bởi vì con mà gay gắt với nhau, cuối cùng chấm dứt tranh cãi bằng cách không thèm nhìn đối phương.

Khi nàng khóc đi về phòng ngủ, đáy lòng càng nghĩ càng thấy không đúng, lúc đó chợt nhớ lại câu nói của Hoắc Chính Đông.

Nếu mục đích lúc trước Hoắc Dĩnh Thần để nàng sinh hạ Tiểu Kiệt thật sự là muốn lấy con ra đổi lấy tự do như lời ông nói, vậy nghĩa là hai tay hắn đen Tiểu Kiệt dâng tặng đến tận trước mặt Hoắc Chính Đông thì mới có thể cùng Tề Nhược Vi tái hợp.

Không! Nàng không cần con trở thành công cụ của bất kỳ ai, càng không để con lớn lên trong hoàn cảnh không có tình thương.

Vì thế nàng suốt đêm thu thập hành lý, mang theo con trốn chạy.

Hai mẹ con một đường đi xuống phía nam, không trở về nam bộ bám víu cha mẹ, mà đến Cao Hùng bởi vì nơi này từng là quê hương của bà ngoại, mới trước đây nàng cùng bà ngoại đã tới vài lần, coi như quen thuộc hoàn cảnh nơi này.

May mắn lúc trước Hoắc Dĩnh Thần gửi vào tài khoản của nàng không ít tiền, nên nàng có thể thuê một gian nhà tuy nhỏ nhưng đầy đủ tiện nghi để sống qua ngày.

Nay hai mẹ con đã ở Cao Hùng hơn một tháng.

Một mình Hồ Phi Phi mang theo con khi mới đến đây tự nhiên thu hút ánh mắt tò mò của hàng xóm.

Nhưng vì tính nàng tốt, người lại đơn thuần, hơn nữa rất nhiệt tâm, thường xuyên giúp trông nom trẻ con hàng xóm, thời gian dần qua cũng liền chậm chạp hoà mình cùng mọi người nơi đây.

Những bà, những chị hàng xóm chân thật không dám trực tiếp hỏi về cha của Tiểu Kiệt, chỉ có thể nói bóng nói gió, tự đưa ra kết luận là cô gái đáng thương này bị đàn ông tồi tệ ở Đài Bắc lừa phỉnh.

Sống hơn hai mươi năm, Hồ Phi Phi vẫn là lần đầu tiên đi xem mặt.

Tuy rằng thực cảm tạ hàng xóm hảo tâm, thấy nàng một mình nuôi con vất vả, một bên thương tình nàng còn trẻ người non dạ gặp người không nên gặp, một bên chung quanh tìm kiếm đối tượng tốt cho nàng, nhưng vấn đề là nàng không có ý đó a!

Chính là tiếng cự tuyệt của nàng nghe vào tai những bà thím lại biến thành lời thẹn thùng, nên họ vẫn như cũ tối ngày tiếp tục sắp xếp cuộc hẹn xem mắt hộ nàng.

Ví như giờ này khắc này -

Con trai yêu quý được bà Mai hàng xóm đưa đi chơi cùng cháu gái Nhạc Nhạc nhà bà, mà nàng dĩ nhiên bị bà Mai đưa đến nhà hàng cơm Tây này.

Hai tay Hồ Phi Phi theo quy củ đặt đầu gối, bà Mai dẫn nàng đến trước mắt người nam nhân này liền tự động rút lui, để nàng một mình lại trong trường hợp xấu hổ như vậy.

Nhìn người đàn ông trung niên ngồi đối diện, ách..... Hả là xem như trung niên đi, dù sao người đàn ông nào trên đầu tro bụi vài sợi tóc đều bị nàng phân loại thành đại thúc (chú) hết. ^_^

Duỗi bàn tay mập ra thì mười ngón đeo ít nhất tám cái nhẫn vàng, trên cổ còn lộ chiếc vòng cổ thô to bằng vàng. >0

Một thân trang phục hàng hiệu xa hoa mặc trên người kẻ này đã có loại cảm giác chẳng ra cái gì cả. +____+

Khi Hồ Phi Phi cẩn thận đánh giá đối phương, bên kia cũng đã cố mở lớn đôi mắt hí tẹt đánh giá nàng.

“Nghe nói cô bị người ta chơi đùa sau đó bị từ bỏ.....” Ngay câu mở miệng của tên này liền làm cho người ta cảm giác cực độ thô tục.

Sắc mặt Hồ Phi Phi nhất thời khó coi hẳn lên, “Đây đều đã là chuyện quá khứ, tôi không muốn nhắc lại.”

“Ta còn nghe nói..... cô mang theo bên cạnh nột đứa con hơn một tuổi.” Nói tới đây, người này ngả ngón liếc mắt với nàng một cái, “Vốn ta không thích người đàn bà dâm dăng từng ôm ấp kẻ khác, huống chi còn mang theo con riêng.....”

Hồ Phi Phi ngạc nhiên. Kẻ thô tục thì nàng gặp nhiều rồi, nhưng chưa hề gặp ai vượt qua tên này được. “Trương tiên sinh, buổi gặp mặt hôm nay đều không phải là ý tưởng của tôi, cho nên tôi nghĩ.....”

Nàng còn muốn nói tiếp nữa, đã thấy đối phương đột nhiên đưa cái đầu lớn kia lại gần.

“Hồ tiểu thư ta nói cho cô biết nha, ấn tượng đầu tiên của ta đối với cô thực không sai, vừa mới bắt đầu đi Mai nói muốn giới thiệu một cô gái có con nhỏ cho ta, ta còn thực để ý, lúc này nhìn thấy Hồ tiểu thư.....” Đôi mắt sắc bén ngấm tới ngấm lui từ trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Phi Phi xuống dưới. “ta mới phát hiện Hồ tiểu thư tuy rằng đáng người hơi gầy, trên mặt còn nhiều đốm tàn nhang không được xinh đẹp là mấy, hơn nữa đáng người cũng không có hoàn mỹ như ta tưởng, nhưng ta thực cảm thấy hứng thú đôi môi của Hồ tiểu thư.....”

“Trương tiên sinh!”

Mới mở miệng chặn lời thao thao bất tuyệt của đối phương, Hồ Phi Phi đột nhiên phát hiện chính mình bị ai đó kéo kéo cánh tay nàng.

“Mẹ.....”

Một tiếng gọi non nớt nhẹ nhàng làm trái tim nàng chợt đập đập nhanh, cúi đầu thì chỉ thấy một cậu bé ước chừng năm tuổi cầm chặt bàn tay nàng rồi khuôn mặt nhỏ nhắn sán lại gần nhìn nàng, đôi mắt ngập nước to tròn còn mang ánh mắt chờ đợi.

“Mẹ, mẹ không cần cùng vị bá bá (bác ^_^) này gặp mặt được không? Chúng ta về nhà đi, ba ba còn đang chờ chúng ta, còn có ca ca tỷ tỷ đệ đệ muội muội bọn họ.....” (Sia: ca ca tỷ tỷ đệ đệ muội muội là bao nhiêu đứa đây >_____< tính=“” thử=“” xem=“” hahaha...=“” ôi=“” trời=“”>

“Hồ tiểu thư, cô rốt cuộc có bao nhiêu đứa con?”

Kẻ phú hào này đã muốn cũng không thể quản cậu nhóc gọi mình là gì, nghe nhóc một hơi nói ra nhiều trẻ con như vậy, thật sự hù dọa chết mình, cũng không muốn sản nghiệp tổ tiên đều mang ra để thay người khác nuôi dưỡng con cái.

Về mặt Hồ Phi Phi mờ mịt, nàng lắc đầu, “Cậu bé, cháu không phải con của cô..... Cô chỉ có một người con.....”

“Mẹ, van cầu mẹ đừng không cần để ý tới chúng con chút nào, chúng con đều biết mẹ nuôi dạy chúng con thực vất vả, nhiều nhất chúng con về sau không nghịch ngợm gây sự, sẽ thực nghe lời thực nghe lời.....”

“Ừ..... cậu bé là tiểu hài tử nhà ai nha? Không cần nhận loạn mẹ, cô không phải mẹ cháu đâu, cháu nhận sai người rồi.”

“Mẹ, mẹ không thể bởi vì mình có nhiều con quá, không có thời gian đi chơi liền đem huynh đệ tỷ muội chúng con vứt bỏ.....”

“Mẹ, nếu mẹ ngại mỗi ngày cho em trai bú sữa sẽ làm ảnh hưởng dáng người, cùng lắm thì chúng con sẽ pha sữa cho em uống thôi.....”

“Mẹ.....”

Chính khi cậu bé kia đang nói chuyện, lại vài tiểu quỷ chạy vào từ cửa nhà hàng, đến cầm tay Hồ Phi Phi cố gắng kêu mẹ.

Nàng bị tình huống trước mắt làm cho hồ đồ, ai hảo tâm tới nói cho nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao thế giới của nàng đột nhiên xuất hiện nhiều nhóc con niêng còn hơi sữa như vậy tranh nhau cướp nhau gọi nàng là mẹ?

“Hồ tiểu thư, không nghĩ tới cô rõ ràng sinh nhiều con như vậy, cứ nhiên còn gạt ta cô chỉ sinh một đứa.”

“Sự tình không phải như vậy đâu.” Nàng bối rối muốn giải thích, mà nhìn đến các thực khách khác trong nhà hàng cũng đều dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá nàng.

“Nữ nhân này nhìn qua còn trẻ tuổi, không nghĩ tới có thể sinh và nuôi dưỡng nhiều con như vậy.”

“Đúng vậy, chẳng qua làm người còn có vấn đề, cứ nhiên sẽ vì đi chơi cùng bảo dưỡng dáng người mà ngay cả con ruột cũng vứt bỏ.....”

Một đám người nhỏ giọng bàn tán xì xèo.

Hồ Phi Phi bị đẩy vào tình trạng này càng khiến cho nàng cơ hồ muốn phát điên phát cuồng.

Đúng lúc này, ở cửa nhà hàng bỗng nhiên xuất hiện một thân ảnh cao lớn.

Hoắc, Hoắc Dĩnh Thần?

Hắn làm sao có thể xuất hiện ở đây?

Hồ Phi Phi bị dọa đến nhảy dựng lên, cũng không thể dùng từ kinh hoàng khủng khiếp để thể hiện hết được cảm nhận từ đáy lòng nàng.

Hoắc Dĩnh Thần chậm rãi đi đến, các bạn nhỏ vừa rồi còn vây quanh Hồ Phi Phi chật như nêm cối lập tức chạy về phía hắn.

“Ba ba, mẹ chẳng những không chịu theo chúng ta về nhà, lại còn không chịu thừa nhận chúng con chính là con của mẹ, ba ba, mẹ có phải không cần chúng ta nữa hay không?” >_____

Một đám nhóc con líu ríu, bắt đầu liếc nhìn mình quả trách Hồ Phi Phi tàn nhẫn.

Chỉ thấy tuần dung của Hoắc Dĩnh Thần vốn luôn luôn kiêu ngạo lúc nhìn đến Hồ Phi Phi lại thần nhiên toát ra một tia ủy khuất.

“Lão bà, anh chẳng qua vì công tác bận quá không thời gian ở nhà cùng em, em cũng không thể nhẫn tâm vứt bỏ anh cùng bọn nhỏ đi..... Anh liều mạng đi làm kiếm tiền, còn không phải là vì để cho em mua quần áo đẹp, ẹ con em hưởng cuộc sống tốt hơn nữa, nhưng mà em nói đi thì đi luôn, bây giờ còn cùng nam nhân

khác gặp gỡ, em có biết hay không..... chuyện này gây cho anh tổn thương rất lớn.” Vì để gia tăng thêm kịch tính, hắn còn giả vờ tỏ vẻ bị thương.

“Trời ạ! Nữ nhân này đầu óc có vấn đề sao? Người chồng anh tuấn, yêu gia đình như vậy không cần, cứ nhiên tìm cái loại nam nhân không nhân phẩm này để gặp gỡ?” =))

“Không phải thật vậy chứ? Xem chồng của cô gái kia chính là một bộ dáng rất đảm đương chức trách, hơn nữa còn yêu thương con cái hết lòng, cô gái này rốt cuộc nhìn người kiểu gì mà lại thấy không hợp mắt.....”

“Ngừng!” Thật sự không thể nhịn được nữa, Hồ Phi Phi hét lớn một tiếng, “Mọi người không cần nói hươu nói vượn, tôi, tôi cùng nam nhân này không hề có vấn đề gì, hắn không phải chồng của tôi.....” “Phi Phi, em không cần nói lời đả thương người như thế, anh biết em mang Tiểu Kiệt đi, con hiện tại thế nào? Em có biết anh lần cha mà đã thiệt nhiều ngày cũng chưa nhìn ngắm con trai yêu quý.....”

“Em không cho phép anh tới tranh giành Tiểu Kiệt với em.....”

“Anh sẽ không tranh giành Tiểu Kiệt với em, chúng ta là cha mẹ của Tiểu Kiệt, con anh chính là con em, anh làm sao có thể tranh giành với em đây?”

“Tuy rằng con anh chính là con của anh, nhưng mà con em vẫn là con của em.....”

“Được được được, con em chính là con của em, nhưng Tiểu Kiệt cũng là con của anh a.”

Hoắc Dĩnh Thần vờ ủy khuất nói loạn một phen, nhưng đáy mắt lại hàn chứa tia đùa dai.

Hồ Phi Phi – tiểu nữ nhân đơn thuần này làm sao có thể là đối thủ của hắn được? Bị hắn nói mấy câu kích đã nhất thời tay chân rối loạn.

“Nữ nhân này cũng thật quá đáng, mới này còn không chịu thừa nhận đứa nhỏ là con của mình, hiện tại cứ nhiên lại cùng chồng tranh đứa nhỏ.....”

“Không phải là đầu cô ấy thật sự có vấn đề gì đi?”

Bốn phía lại truyền đến tiếng xì xào bàn tán.

“Hồ tiểu thư, nói như vậy, cô thật sự sinh rất nhiều tiểu hài tử?”

Hồ Phi Phi bị áp chế khiến cho thần kinh suy kiệt, kẻ phú hào kia cố tình vừa tiến lên bồi thêm một cước.

Nàng hung hăng trừng mắt với kẻ đáng ghét kia, “Tôi sinh bao nhiêu đứa con cũng không liên quan tới chú, còn anh.....” Nàng xoay người trừng trừng nhìn Hoắc Dĩnh Thần, một tay kéo lấy cánh tay hắn, “Anh đi ra khỏi đây cho em!”

Không để ý tới một đám nhóc gây ồn ào, cũng không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của mọi người ở đây, nàng thô lỗ kéo Hoắc Dĩnh Thần ra ngoài nhà hàng.

“Anh nói rõ ràng cho em, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Vừa dứt lời, chỉ thấy Hoắc Dĩnh Thần mới này còn tỏ vẻ ủy khuất nhất thời thay đổi luôn, hắn tao nhã rút từ trong ví da một xấp tiền mặt, chia cho đám nhóc con nít mấy tuổi đầu kia.

Bầy tiểu quỷ nhận được thù lao, bọn nhóc đều vô cùng cao hứng rời đi.

“Anh, anh tiêu tiền mượn bọn nhóc đến đùa giỡn em?” =))

“Thế nào, biết tư vị bị người khác đùa giỡn rất khó chịu đi?” Hắn khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, cắn chặt khớp hàm, “Cứ nhiên dám chưa thông qua sự đồng ý của anh liền mang con của anh đi, Hồ Phi Phi, em có biết thời điểm ấy anh muốn làm chuyện gì nhất không?” Nâng lên chiếc cằm nhỏ của nàng, ánh mắt hắn thâm thúy u ám, “Chính là đem kẻ đáng đánh đòn là em bắt lại phạt một trận cho hả dạ.”

“Anh dựa vào cái gì muốn đánh em?” Nàng không khách khí đẩy tay hắn ra, “Em còn chưa tìm anh tính toán sổ sách đâu, cứ nhiên tìm đến nhiều trẻ nhỏ như vậy bảo em là mẹ, hủy hoại thanh danh của em, còn..... Còn để cho người khác cho rằng em là một người vợ xấu tính xấu nết không tuân thủ đạo phu thê.”

Chỉ cần nghĩ đến tình cảnh vừa nãy bên trong nhà hàng, nàng liền tức chết đi được.

“Nói như vậy, em giấu anh gặp gỡ nam nhân khác còn chưa đáng phải để ý có phải hay không?”

Nếu không phải hẳn nhờ người đứng lúc tìm được địa chỉ của nàng, đến muộn chẳng may tiểu nữ nhân này bị nam nhân khác đoạt đi mất thì khổ.

Từ sau khi nàng mang con rời nhà trốn đi, toàn bộ Hoắc gia gặp đại loạn.

Người hầu cùng Trung bá hiển nhiên tưởng rằng hẳn đuổi hai mẹ con họ đi, không phải không chút nào thâm oán trách hẳn.

Tức nhất chính là lão hồ li cư nhiên thừa dịp này muốn hẳn giao bé con ra, thực hiện hiệp nghị năm đó hẳn đã ký.

Kỳ thật từ lúc lão hồ li lần đầu tiên xuống tay với Tiểu Kiệt, hẳn cũng đã chuẩn bị tốt để chính mình kế thừa tập đoàn Minh Trụ.

Vì Phi Phi, vì con trai bảo bối, vì cuộc sống một nhà ba người bọn họ có thể hạnh phúc khoái hoạt bên nhau, hẳn đã muốn thỏa hiệp cùng lão hồ li chấm dứt sự quyết liệt nhiều năm qua.

Trong mấy ngày ngắn ngủi, vì mau chóng đem nội bộ tập đoàn Lăng Phong chinh đốn để nhập vào tập đoàn Minh Trụ, công việc của hẳn ngày đêm không ngớt.

Hồ Phi Phi lại chọn đúng thời điểm đó mất tích cho hẳn bất ngờ lớn, hại hẳn trong khoảng thời gian ngắn trở tay không kịp, hoàn toàn không có phương hướng giải quyết.

Sau đó hẳn nột bên thành công xử lý sự can thiệp của lão hồ li lúc trước, một bên mời thám tử tư tìm kiếm hai mẹ con.

Kết quả nữ nhân này dám trốn hẳn tới Cao Hùng, không sợ chết mà còn cùng cái lão sắc quỷ (quỷ già háo sắc >_<) kia=“” gặp=“”>

“Anh đã cùng tình nhân cũ ôn chuyện xưa, em vì sao không thể gặp mặt người đàn ông khác?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trầm xuống, “Cứ như vậy đi, bên cạnh anh thiếu một phụ nữ vương vếu, càng thiếu người con riêng quấy rầy, Hoắc đại thiếu gia khôi phục thân phận tự do, còn sợ vị Tề tiểu thư xinh đẹp như tiên không ngoan ngoãn trở lại bên cạnh anh, cùng anh kè kè bên nhau sao?”

Hoắc Dĩnh Thần không dời mắt, nghiêm trang nhìn khuôn mặt nàng, “Anh vì sao cùng với Tề Nhược Vi kè kè bên nhau?”

“Hừ! Hoắc Dĩnh Thần, ngày lễ tình nhân hôm đó anh vì cô ta đuổi hai mẹ con em về nhà, chẳng lẽ còn không đủ để chứng minh địa vị cô ta ở trong lòng anh, anh muốn đùa giỡn người khác cũng nên có mức độ.”

Nàng dù không đủ thông minh, nhưng không phải ngu ngốc, cho nên nàng tình nguyện lựa chọn trốn tránh, cũng không cần tự mình đi đối mặt với nỗi đau đớn bị hẳn vứt bỏ. (Sia: Tỷ nhận xét sai về mình rồi ^____^)

“Cho nên em liền suy luận thành anh sẽ vì cái cô họ Tề kia mà đuổi em và con ra khỏi Hoắc gia, từ nay về sau chẳng quan tâm hai người?”

“Em có lý do hoài nghi như vậy.” Nàng bướng bỉnh kiên trì quan điểm của chính mình, “Hơn nữa bà ngoại của em còn nói nam nhân một khi thay đổi tâm (tình cảm), mười trâu cũng không kéo trở lại được, em phải vì chính mình cùng Tiểu Kiệt chuẩn bị tốt đường lui.”

Hoắc Dĩnh Thần cười gằn, giận dữ đáp trả. “Cái gọi là đường lui chính là mang trộm đứa nhỏ đi, đem theo con của anh gả cho nam nhân khác? Hồ Phi Phi.....” Hẳn đột nhiên giữ chặt chiếc cằm non mềm của nàng.

Nàng bị bắt nhìn khuôn mặt tuần tú đẹp của hẳn, “Đây là anh bức em, nếu không phải anh đáp ứng tặng Tiểu Kiệt cho ông nội anh làm người thừa kế để đổi lấy tự do và đi theo Tề Nhược Vi kè kè bên nhau, thì em sẽ một mình yên lặng rời đi như lời em hứa hẹn với anh lúc trước.”

“Xem ra lão nhân kia từng mời em làm khách, nhưng mà sức tưởng tượng của em thật đúng là phong phú làm cho người khác bội phục.” Hoắc Dĩnh Thần cảm thấy chính mình sắp điên mất.

“Đúng vậy, năm xưa anh thực sự từng cùng Tề Nhược Vi có một đoạn cảm tình. Cô ấy xinh đẹp, tính cách lại dịu ngoan đáng yêu, anh cũng nghĩ đến chính mình tìm được chân ái (tình yêu chân thật) rồi, hy vọng có thể ở bên cô ấy cả đời, cũng không nghĩ đến ông nội lại nhảy ra phản đối.”

“Lão hồ li kia luôn nghiêm khắc với anh, lại muốn anh cái gì cũng phải nghe theo ông, bởi vậy khi ông ra lệnh phản đối anh cùng Tề Nhược Vi kết giao, nói cô ấy sở dĩ tiếp cận anh là vì muốn lợi dụng anh, anh căn bản không thèm nghe.”

Nói tới đây, sắc mặt Hoắc Dĩnh Thần trở nên có chút khó coi.

“Anh bướng bỉnh cùng ông đối nghịch, chính là tưởng chứng minh phán đoán của ông là sai lầm, anh đã cho rằng cuộc đời anh sẽ không xuất hiện sai lầm gì, cho đến khi.....”

Hắn hơi dừng lời một chút, ánh mắt chợt trở nên lạnh hắc như băng.

“Đến khi bí mật kinh doanh của tập đoàn Minh Trụ bị đối thủ cạnh tranh nắm được, mà các bằng chứng xác thực đều chứng tỏ là cô ấy làm, anh mới hoàn toàn tỉnh ngộ, anh thật sự bị cô ta lợi dụng, khi đó có một ông chủ lớn khác bao nuôi cô, cô ta vì người đó mà tiếp cận và lợi dụng anh.”

Hồ Phi Phi mở rộng cái miệng nhỏ của nàng ra, trăm ngàn lần không nghĩ tới chân tướng cư nhiên là như vậy.

Hoắc Dĩnh Thần không để ý tới nỗi kinh ngạc của nàng lại tiếp tục nói: “Bởi vì anh cố chấp, làm hại tập đoàn Minh Trụ tổn thất hơn triệu đôla, anh không thể dễ dàng tha thứ loại sai lầm này xảy ra với mình, cũng bởi vậy mà thành lập tập đoàn Lăng Phong.”

Câu chuyện cũ này với hắn mà nói thì cực kỳ nhọc nhằn không muốn nhớ lại.

Cho nên hắn cố ý quên đi, lựa chọn trốn tránh, khi kiếm được hơn triệu USD trả lại đủ số cho ông nội, từ đó về sau hắn buông tha thân phận người thừa kế tập đoàn Minh Trụ.

“..... Đúng vậy, ngay từ đầu anh không suy nghĩ nhiều lắm liền đáp ứng đưa Tiểu Kiệt cho tử lão nhân làm người thừa kế, nhưng mỗi ngày nhìn Tiểu Kiệt trưởng thành, mắt anh xem mà trong lòng thấy đau. Anh không muốn buông hai mẹ con em ra, anh chẳng sợ bị mất mặt trước ông nội, bị ông làn khó dễ cũng không coi là gì.”

Hồ Phi Phi rung động nghe hắn giải thích từng câu từng tiếng như bị ép nặng.

“Là, là thật sao? Anh cho tới bây giờ đều không nghĩ muốn..... Buông em cùng Tiểu Kiệt ra?”

Nàng hiểu lầm sao.....

Nha, trời ạ! Nàng cư nhiên..... Lầm hết thấy!

Hoắc Dĩnh Thần tức giận trừng mắt nhìn nàng, “Anh thừa nhận ngày lễ tình yêu đó vì Tề Nhược Vi mà bắt em cùng Tiểu Kiệt rời đi là anh không đúng, mà khi anh và cô ta nói xong những gì cần nói cho rõ ràng thì cả hai không liên lạc với nhau.”

“Sau đó có một khách hàng nước ngoài đột nhiên liên hệ gấp, do sớm hoàn thành vài hợp đồng lớn, anh mỗi ngày làm việc đến rạng sáng mới về nhà, hơn nữa mấy ngày ấy ông lại ở một bên tạo áp lực với anh, buộc anh giao con, anh quá mức phiền lòng cho nên mới nổi nóng với em cùng con.....”

Một chút áy náy tự nhiên bắt đầu lớn dần.

“Phi Phi, theo anh về Đài Bắc đi, anh rất nhớ em cùng Tiểu Kiệt, cha vợ, mẹ vợ cũng đều ở Đài Bắc chờ em trở về đoàn tụ.”

“Cha vợ, mẹ vợ gì?” Nàng nhất thời còn chưa phản ứng lại kịp.

“Đứa ngốc, đương nhiên là cha mẹ em, đều tại em chạy loạn bao lâu nay, hại anh không hoàn thành lời hứa với cha mẹ vợ sẽ làm hôn lễ khi Tiểu Kiệt tròn một tuổi, hai vị trưởng bối thiếu chút nữa lấy dao sắc lên Đài Bắc mưu sát con rể mấu mực.”

“Xấu hổ xấu hổ quá, tự xưng là con rể mẫu mực, anh vẫn chưa cầu hôn em đâu.....” Nàng vờ ủy khuất, bĩu môi.

“Em có thể cầu hôn anh a.” Ánh mắt hắn chợt lóe ý cười bồn chột, hận không thể một tay kéo tiểu nữ nhân trước mắt đang chu môi đỏ mọng vào trong lòng yêu thương thân thiết một phen, để vơi nỗi khổ tương tư bao ngày qua.

“Em, Em là nữ nha, bà ngoại nói cầu hôn là việc nam nhân phải làm.....”

“Được rồi, nếu như vậy, anh đây đi về.....”

“Này! Chờ một chút!” Nàng chạy đuổi theo, ôm lấy cánh tay hắn như con bạch tuộc, đôi mắt ươn ướt trong veo e lệ nhìn tuần dung của hắn. “Hoắc, Hoắc Đình Thần tiên sinh, anh..... Anh có thể gả cho em hay không, làm lão bà của Hồ Phi Phi này?” >_____

(Hết chương 10)

12. Chương Kết

Hôn lễ cử hành long trọng đúng thời hạn ở khách sạn Quân Duyệt nổi tiếng của Đài Bắc.

Khách mời nhiều như người đi tắm gội, chẳng qua chú rể được cho rằng giống như vương tử từ đầu đến cuối đều cau mày, khuôn mặt tuấn tú lãnh đạm, mà cô dâu giống như hoa như ngọc cười cực kỳ ngọt ngào, lễ phép chiêu đãi khách.

“Này, lão bà làm chi mà mặt vẫn như bị băng bó, rất khó xem nha!” Công chúa lôi kéo vương tử tuần mỹ vẫn đang cau mày, “Được rồi được rồi đừng tức giận, lão công sẽ thương lão bà mà.”

“Hồ Phi Phi em nghiêm chỉnh một chút cho anh, sao tùy tiện bảo anh là lão bà, cẩn thận anh phạt em nha.”

Hoắc Đình Thần đời này chưa từng chịu muối mặt như hôm nay.

Hắn thừa nhận thời điểm lúc đó buộc Hồ Phi Phi cầu hôn hắn xác thực có 8 phút ý xấu.

Nhưng hắn chộc nàng thế đều vì chịu suốt hai tháng dài nhớ nhớ thương thương nàng.

Kết quả là khi hôn lễ tới gần, nữ nhân này còn không buông tha hắn, buộc hắn trên tám bảng chỗ tiếp khách viết rõ chú rể: Hồ Phi Phi, cô dâu: Hoắc Đình Thần. ^_____

Hắn đương nhiên là đưa cả hai tay phản đối.

Nhưng tiểu nữ nhân này hiển nhiên được hắn sủng lên tận trời.

Cư nhiên dám uy hiếp hắn nếu không làm theo ý của nàng, nàng sẽ lại mang con rồi nhà trốn đi, cùng hắn cả đời không qua lại với nhau.

Có làm hay không, tiểu nữ nhân này trước kia không phải đều ngoan ngoãn theo sự an bài của hắn sao? Mặc dù hơi nói quá lên, nhưng chỉ cần hắn trừng mắt, nàng lần nào chẳng phải sợ tới mức ngoan ngoãn nghe lời?

Hiển nhiên tiểu nữ nhân này đã bị thế lực tà ác nào đó mê hoặc, chẳng những đã đạt tới độ miễn dịch với cái trừng mắt của hắn, còn học được chiêu đưa ra điều kiện với hắn.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể gơ hai tay đầu hàng, làm theo ý của nàng.

Kết quả chính là hôn lễ hôm đó, chỉ có hắn cố tỏ ra phong độ không ngừng mà đối mặt với ánh mắt chế nhạo của khách mời.

Và chỗ tiếp khách xuất hiện một trận rối loạn trước nay chưa từng có, còn lão hồ li Hoắc Chính Đông cũng gật hái được rất nhiều.

Tuy rằng đã muốn tiếp nhận tập đoàn Minh Trụ, nhưng quan hệ giữa hai ông cháu hiển nhiên vẫn còn chờ bồi đắp thêm.

Hoắc Chính Đông mang theo vẻ mặt gian kế thực hiện được rồi tươi cười đi đến trước mặt cháu trai, lại dùng cặp mắt che kín mưu kế đánh giá Hồ Phi Phi xinh đẹp đáng yêu.

“Nha đầu, chiêu số ông nội dạy cháu vẫn là thực sự dùng được đi.”

Hồ Phi Phi cười hì hì gật đầu, “Đúng vậy, ông nội, mưu kế của ông xác thực rất dùng được nha.”

Hoắc Dĩnh Thần không hiểu ra sao trừng mắt nhìn ông cùng với lão công..... Á! Là lão bà Sủa mình! “Lời hai người nói là có ý gì? Hồ Phi Phi, em tốt nhất nói rõ cho anh.....”

“Hà có gì chuyện nhỏ hóa ra to như vậy? Ông không phải là thừa dịp cháu không chú ý hẹn nha đầu kia đi ra ngoài ăn vài bữa cơm, truyền thụ cho nàng một chút thuần phụ chi đạo (cách làm chồng thuần phục ^___^), biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng, đúng không, nha đầu?”

“Uy, ông là tử lão nhân sao cứ nhiên cùng vợ của cháu tính kế sau lưng thế này?”

“Uy, Hoắc Dĩnh Thần không có quy củ gì cả, đừng quên mình hiện tại là lão bà của Hồ Phi Phi, có biết cái gì gọi là tam tòng tứ đức hay không? Bà ngoại từ nhỏ đã dạy làm vợ thì phải kính trọng chồng, yêu thương chồng, quan tâm chồng..... Nè, thật quá đáng, làm chi đánh mông em, anh ngược phụ nha.....”

“Chú ý cách dùng từ của em một chút, anh đây là ngược thê (=vũ phụ)!”

Cô dâu mới nhưng lại không để ý trường hợp tại hôn lễ của chính mình thể hiện tốt nhất cảnh truy đuổi ngọt ngào.

Đến khi Hồ Phi Phi chạy tới kéo cha mẹ làm chỗ núp, Hoắc Dĩnh Thần mới không khách khí trừng mắt với ông nội.

“Đừng cho rằng cháu không biết trong hồ lô ông bán tốt cùng là thuốc gì, từ lúc ông lần lượt bức cháu giao ra Tiểu Kiệt, cháu chỉ biết ông tính xem có âm mưu gì.” Hắn phiết phiết môi, “Như thế nào, kịch bản ông đặt ra đến hôm nay rất hay, ông vừa lòng không?”

Hoắc Chính Đông vừa lòng nở nụ cười, “Ông chỉ là muốn chứng minh một sự thật với thằng cháu hỗn láo này của ông, chính là đời này cháu đừng nghĩ đầu lại được với ông.”

“Hừ! ông thật là tử lão nhân vẫn cố chấp như vậy, không phải là năm năm trước thua cháu hai ván cờ tướng, có tất yếu mang thù nhớ tới tình trạng như hôm nay sao?”

“Cháu thật hỗn láo có tốt hơn ông chỗ nào, vì một cô gái mà cứ nhiên ngay cả ông nội ruột thịt cũng dám vứt bỏ.”

“Uy, tử lão nhân ông lúc nào mới 8hịu để yên.....”

“Nhưng mà xem tiểu tử hỗn láo cũng còn có chút con mắt nhìn người, nha đầu kia tuy rằng hơi ngốc, nhưng ông thích.”

Một câu, giống như được thốt lên từ sâu thẳm trái tim khắc vào tâm khảm cả hai người.

Nhìn cô dâu Hồ Phi Phi đáng yêu xinh đẹp như hoa, ánh mắt của Hoắc Dĩnh Thần rốt cục toát ra mấy phần nhu tình.

“Cháu sẽ không tái phạm sai lầm như thế lần thứ hai.”

Nói xong, hấn bỏ lại ông đứng đó, đi thẳng đến bên Hồ Phi Phi, một tay ôm nàng vào lòng.

Cô dâu mới đầu tiên là nhỏ giọng tranh chấp cái gì, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn của Hồ Phi Phi đỏ lên, nhu thuận rúc vào lồng ngực rộng lớn của Hoắc Đình Thần.

Hình ảnh đẹp đó làm cho người ta xúc động.

Nhìn cảnh tượng ấm áp hạnh phúc này, lão hồ li Hoắc Chính Đông nhin không được cười ha ha không ngừng.

Thằng cháu trai quý báu của ông rốt cục tìm được hạnh phúc của chính mình rồi.

[TOÀN VĂN HOÀN]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/day-do-tieu-me-me>